

KOČIČÍ HOLKA

Thomas Brezina

FRAGMENT

KOČIČÍ HOLKA

Thomas Brezina

Thomas Brezina

Kočí holka

Title of the original German edition:

© 2007 by EGMONT Verlagsgesellschaften mbH, SchneiderBuch

Lic: Agentur Dr. Ivana Beil, Schollstr. 1, D – 69469 Weinheim

Z německého originálu *Katie Cat* přeložila Michaela Škultěty

Ilustrace na obálce istockphoto.com

Grafický návrh obálky Nakladatelství FRAGMENT, s.r.o., Nataša Vaňková

Redakční úprava Marie Hošková

Jazyková korektura Petra Blochová

Odpovědná redaktorka Olga Tesařová

Technická redaktorka Alena Suchánková

Vydalo Nakladatelství FRAGMENT, Radiová 1122/1, Praha 10, jako svou

1439. publikaci, 1. vydání, 2008

Sazbu zhotovilo Nakladatelství FRAGMENT, s.r.o.

Vytiskl Finidr, s. r. o., Český Těšín

České vydání © Fragment, 2008

Translation © Michaela Škultěty, 2008

Illustration on cover © istockphoto.com, 2008

Cover © Nakladatelství FRAGMENT, s.r.o., Nataša Vaňková, 2008

Beletrie pro děti a mládež / Fantasy, sci-fi, horory

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována bez písemného souhlasu majitelů práv.

e-mail: fragnient@fragment.cz

<http://www.fragment.cz>

ISBN 978-80-253-0557-7 (1. vydání, 2008)

BALÍČEK

Balíček ležel v úplně obyčejném poštovním pytli z pevné nepromokavé látky. Měl tvar čtverce a tlustý byl jen na jeden prst. Papír, do kterého byl zabalený, už nebyl čistý. Na dlouhé cestě nasbíral několik tmavých otisků prstů, jednu malou skvrnu od oleje a dvě šedivé šmouhy.

Přesto na první pohled nevypadal nijak neobvykle a mezi velkými i malými obálkami všech možných barev nebyl vůbec nápadný.

Jméno odesilatele chybělo, ale známky a razítko prozradily, odkud byl odeslán: Los Angeles, USA, před třemi dny. Adresován byl dívce bydlící v Nickel Lane číslo 27 na ostrově St. Jeremy.

Ostrov St. Jeremy leží necelých sto kilometrů od jižního pobřeží Anglie a s pevninou ho spojuje trajekt *Maryola*. Jmenuje se po mladé ženě, která prý na ostrově žila před dobrou tisícovkou let a kterou zde dodnes oslavují jako hrdinku. Každé dítě slyšelo o jejích odvážných činech, jakmile se naučilo chodit, a pak ještě nejméně dvakrát ve škole. Jednou ročně se pořádaly školní výlety na útes, kde špičaté skály vyčnívají do zpěněného moře, a mnohým stačil jediný rychlý pohled do hlubin, aby dostali závrať.

Podle pověsti se kdysi na obzoru vynořily dračí lodě Vikingů a zamířily k ostrovu. Pro ostrovany to

znamenal ztrátu veškerého majetku a pro mnoho z nich i smrt. Muži byli na rybách a na ostrově zůstalo jenom pár starců, žen a dětí. Vikingové by zapálili jejich domy, ukradli by vše, nač by přišli, a povraždili každého, kdo by se včas neukryl v lesích.

Maryola byla němá a za patnáct let svého života nezažila mnoho radosti. Děti se jí vysmívaly, dospělí si jí nevážili. Byla spíše trpěna než milována, a i když se snažila po vzoru ostatních žen vařit a zhotovovat kožené oblečení pro muže, nikdo si jí necenil. Jediný úkol, který jí svěřili, bylo opatrovat oheň, aby nikdy nevyhasl.

Několik kluků běhalo mezi domy a hlasitě vyvolávalo strašlivou novinu. V osadě na kopci vypukla panika. Matky nejprve považovaly varování před Vikingy za hloupý žert. Když ale vyběhly na louku, která se svažovala z kopce dolů na pláž, a uviděly dračí lodě na vlastní oči, bylo jim jasné, že je čeká hrozný osud.

Některé se snažily pobrat, co se dalo. Jiné odváděly ovce a dobytek k lesu. Svolávaly děti, aby žádné nezůstalo stranou. Vesnice se podobala mraveništi, do kterého právě někdo šlápl.

Vikingové dorazili k cíli dřív, než ostrované čekali. Brzy byl slyšet jejich řev. Naskákali z lodí do mělké vody, aby poslední kus cesty urazili pěšky. Výhruzně pohupovali meči a palicemi. Někteří z nich vypadali v kovových helmách s dlouhými kryty jako smrtky.

Ostrov St. Jeremy byl ztracen. Žádná naděje na záchranu nebo pomoc neexistovala.

Nejcennější věcí na celém ostrově byl zlatý kalich posázený drahokamy velikosti holubího vejce. Dopravili ho sem mniši a od té doby byl uložený v malé kapli.

Maryola si stoupla na svah s kalichem v rukou, jako by chtěla lupiče přivítat. Zlato bylo těžké a ona slabá, přesto ho ale dokázala bez obtíží držet před sebou. Vypadalo to, jako by pohár obsahoval nápoj, který Vikingům nabízí.

Maryola měla na sobě dlouhé roucho z hnědé hrubé látky, rezavé vlasy, které jí padaly až na ramena, jí vítr

odfoukl dozadu. Stála tu s odhodlaným výrazem a zdálo se, že na něco čeká.

V odpoledním slunci se zlato blyštělo a drahokamy svítily. Poklad bylo dobře vidět už z pobřeží, takže Vikingové věděli, co chtějí získat jako první. Dali se do běhu. Ale Maryola nezůstala stát, rozeběhla se také. Běžela přes louku směrem na východ. O nohy se jí odírala tvrdá stébla a občas šlápla na tmavočervené a bílé květy, které zářily v šedavě zelené trávě.

Vikingové se hnali za ní, ale podle pověsti běžela Maryola rychleji než nejrychlejší běžec ostrova. Cesta ji vedla do nejvýchodnější části ostrova, kde se útesy zvedaly vysoko nad moře. Matky nedovolovaly dětem, aby do těchto končin chodily. Často se stalo, že se kus skály ulomil a spadl do moře. Když se někdo odvážil příliš daleko, zmizel v nenávratnu.

Maryola doběhla na úzký skalní výběžek, který čněl nad mořem jako vyhlídková plošina. Utíkala až na samotnou špičku, zlatý kalich tiskla k hrudi jako nemluvně. Vylekaně se dívala do hloubky vlevo i vpravo, kde vlny divoce bily o skálu. Nemohla ani dopředu, ani nazpět, protože její vousatí pronásledovatelé ji byli v patách. Každý chtěl držet zlatý poklad ve svých špinavých prackách jako první. Ucítit chladný dotek zlata a vychutnat si pocit triumfu z velké kořisti.

Všichni se slepě hnali kupředu na úzký hřeben útesu. Stálé údery vln, ledové zimní vichry a horké letní slunce vyryly do skály jemné praskliny. Některé z nich v průběhu let narostly do hlubokých trhlin, jiné dokonce do proláklín. Hřeben už nebyl dost pevný, aby unesl tolik mužů. Za pronikavého skřípění, rachocení a dunění jako při zemětřesení se dlouhý a vysoký výčnělek hory sesul.

Na návrat nebyl čas. Země se v několika vteřinách rozestoupila a Vikingové se zřítili do záhuby. A s nimi i Maryola, s kalichem v rukách a hrdým úsměvem na rtech.

Když se obyvatelé ostrova troufli k útesu přiblížit, zjistili, že z něj zbyl jen strmý pahýl, který moře určitě brzy zbrousí úplně. Voda nelitostně pohltila Maryolu i všechny muže. Kalich byl navždy ztracen.

Mrtvé tělo Maryoly však bylo za tři dny nalezeno na bílém písku pláže. Nebyla zraněná a vypadala prý, jako by usnula hlubokým klidným spánkem po šťastném dnu. Vypráví se, že její pihovitý obličej nikdy nebyl tak krásný jako v okamžiku, kdy obětovala svůj život, aby zachránila životy druhých.

Lidé tu na ni vzpomínají i po mnoha staletích.

Když před téměř čtyřiceti lety začal jezdit mezi ostrovem a pevninou trajekt, nebylo třeba dlouhých úvah o tom, jak ho pojmenovat: *Maryola*.

Od té doby funguje přívoz vytrvale a spolehlivě, ať už v době podzimních bouří, za temných zimních dnů či v mírném teplém létě. Někteří obyvatelé ostrova St. Jeremy jezdí první lodí v šest hodin ráno do práce na pevninu a poslední se o sedmé večer vracení zpět.

O víkendech a nejen o nich přiváží *Maryola* ty, kteří chtějí uniknout hluku všedního dne a zotavit se v drahém hotelu *Winston*. Přijíždějí i lidé, na které obyvatelé ostrova pohlíží s nevolí. Většinou jsou to muži s tak mohutnými břichy a rameny, že sotva projdou dveřmi. Na hlavě mají červený šátek jako piráti, na opascích, které drží černé kožené kalhoty, jim cinkají těžké kovové řetězy. Cílem těchto návštěvníků je malý krámk za přístavem.

V nákladových prostorech trajektu se vozí všechno, co obyvatelé ostrova potřebují k životu. V přístavu čekají obchodníci s dodávkami, aby převzali zboží a rozvezli ho do obchodů. Jde pokaždé o stejné věci. Nic zvláštního. Ovoce, zelenina, maso, oblečení, kancelářské potřeby a všechno možné pro domácnost. Vedle haldy čerstvě vytištěných novin stojí každé ráno pytle s poštou, někdy plné až po okraj, jindy poloprázdné.

Balíček ležel v pytli, který byl zaplněný jen do poloviny. Převzal ho jako obvykle pan Shepard a potěšené

konstatoval, že tentokrát nebude roztřídění pošty trvat moc dlouho. Balíček bude doručený ještě téhož dne, pravděpodobně krátce po poledni.

Balíček, který zcela změní život mnohých obyvatel ostrova.

Balíček, který vnese světlo do tajemných záležitostí, jež měsíce nebo dokonce roky zůstávaly skryté v temnotě.

Balíček, který přinese radost, ale také smrt.

Balíček pro Katie Collinsovou.

NAROZENINY

„Zase o rok starší!“

Katie se usmála. Ano, tak to chodí. Každý rok ve stejný den má člověk narozeniny a je o rok starší.

„A o rok zralejší!“

Tentokrát se Katie usmála trochu nejistě. Co znamená zralejší? Není přece hruška. Zralost je typickým přáním těžce zkoušených rodičů, kteří doufají, že se jejich děti začnou už konečně chovat tak, jak si oni přejí.

„Zelené oči máš po mně!“

„A krásný nosík zase po mně!“

Nejsem přece malý Frankenstein sestavený z vašich nejkrásnějších částí. Jsem Katie, sice vaše dcera, ale Katie. Nejistě si pročísla vlasy. Byla čerstvě ostříhaná, víc nakrátko než obvykle, vlasy sčesané z čela, jako by stála ve vichru. Dva drzé culíky upevněné gumičkou vypadaly jako malé růžky.

„Máš nový účes, vidíš?“

„To se přece pozná. Líbí se mi. Dodává ti šmrnc.“

Ze zdola se ozval nakřáplý zvuk krbových hodin.

Dvakrát vysoký tón a sedmkrát hluboký. Bylo už půl osmé.

„Mami! Tati! Musím jít,“ řekla Katie a pokrčila omluvně rameny. Blahopřání k narozeninám přijala ráda, ale přijít kvůli němu pozdě do školy se jí nechtělo. Pan Parker, ředitel školy, vášnivě rád chytil opozdilce a za trest je nechával po škole anebo jim dal nějaký děsný úkol, jako třeba zamést tělocvičnu.

Katie políbila rodiče na rozloučenou a hlasitě polkla. V krku ucítila známé škrábání, jímž se ohlašovaly slzy, a ty chtěla potlačit. Opatrně postavila fotku v rámečku zpátky na policičku vedle zažloutlého místa, který tu zanechal její první mazlíček, zajiček Humphrey. Ukazováčkem přejela místo na fotce, kde stáli rodiče, hlavy vedle sebe, a zářili štěstím. Katie se hodně podobala mamince, měla však tmavší vlasy. Její otec byl statný muž s krátkými vlnitými vlasy a s velmi přívětivým, měkkým výrazem v očích.

Byla to jejich poslední fotka. Udělala ji sama malým fotoaparátem, který jí daroval tatínek k osmým narozeninám. Byla s rodiči na výletě na venkově, kde strávili víkend v ledově studeném, větrném zámku. Majitel přivítal návštěvníky a hned začal Katie vyprávět o duších a strašidlech. Musel zklamaně přiznat, že ji nevyděsil. Katie byla celá dychtivá po dalších hrozivých a děsivých detailech.

V neděli večer se vrátili do Londýna, v úterý večer se rodiče na palubě malého letadla zřítili do moře a zabili se. Pouhé tři dny po svých narozeninách ztratila Katie maminku i tatínka.

Od těch dob o svých narozeninách vždycky s rodiči rozmlouvala. Krátký rozhovor s fotografií byl rituál, kterého se nechtěla vzdát. Trochu ji utěšoval a bolest se každým rokem o něco zmenšila. Rodiče by jistě nechtěli, aby Katie v tento den plakala, a tak se snažila narozeniny oslavit a nemyslet na to, co se stalo o tři dny později.

Zhluboka se nadechla a přehodila si tašku přes rameno.

GRATULACE

Někdo nehlučně skočil na okenní parapet. Katie byla sehnutá, a tak si všimla nejdřív jenom stínu a s úlekem sebou trhla. Její pokoj byl v podkroví, měl šikmé stěny a tři vikýřová okna vedoucí na různé strany.

Musela se usmát. Kdo by vylezl tak vysoko? Něco takového dokáže jen ten, kdo často v noci sedává na hřebeni střechy a vysílá žalostné zvuky směrem k nebi.

„Ahoj, Mortimere, chceš mi taky popřát k narozeninám?“

Kocour s rezavou tygrovanou srstí zamňoukal a nebojácně balancoval na úzké římse s huňatým ocasem vysoko zdviženým. Hlavu si třel o okenní tabuli. I přes sklo bylo slyšet, že přede hlubokým hrdelním hlasem.

Mortimer tu býval častým hostem. Rád sedával na římse a přes sklo civěl na Katie. Jantarové oči sledovaly každý její pohyb, když si dělala domácí úkoly. A když se pokoušela rozlousknout fyzikální záhady a dostat je do hlavy, měly v sobě tyhle oči něco jako soucit.

Mortimer se elegantně usadil, ocas ovinul kolem tlapek a krátce si olízl tlamičku malým nafialovělým jazýčkem. S hlavou lehce na stranu pozoroval Katie zpod přivřených víček.

„Ty svůdníku,“ zažertovala Katie. Vzala si sako školní uniformy a naposledy se před zrcadlem zkusila skamarádit se svým novým účesem. „Dovnitř tě

nepustím. Babičku by ranila mrtvice, kdyby ses jí plížil po domě. Ale díky za návštěvu.“

Kocour nehnul ani brvou. Pohled stále upíral na Katie, dokud za ní nezapadly dveře. Pak skočil na střechu, sklouzl po šedých šindelích až k okapu, odtud na stříšku nad oknem obývacího pokoje, pak na stříšku u babiččina pokoje, která byla o půl patra níž, a nakonec na nízkou kůlnu, kde se skladovalo všechno, pro co už nebylo místo v domě.

Bude na Katie čekat na zděném sloupku zahradní branky, až tudy půjde ven.

Katie sem ale ještě nedorazila. Opatrně sbíhala po příkrém schodišti a dávala pozor, aby neuklouzla po záhybu koberce. Aby se ušetřilo místo, bylo schodiště strmé skoro jako žebřík. Katie už ho nejednou sjela po zadku a pak nemohla několik dní bolesti sedět.

V kuchyni drnkal strýček Roy na kytaru. Nebyla to žádná melodie, spíš jen hledal tóny. K tomu vysokým hlasem zpíval slova jako *love*, *peace* a *sunshine*.

Bylo cítit, že se něco páli. Ze sporáku stoupal tenký proužek dýmu. Katie se tam rozběhla a odsunula z ohně těžkou železnou pánev, na níž se opékaly dva krajíce chleba. Elektrický topinkovač stejně jako ledničku, televizor nebo počítač neměli. Roy, kterého uráželo, když mu říkala strýčku, odmítal všechny elektrické přístroje. Momentálně seděl na hraně pracovní desky, nohu přes nohu, a byl plně pohroužený do hry na kytaru. Oči měl zavřené a zdálo se, že je přítomný pouze fyzicky, zatímco duchem je kdovikde.

Katie vylovila z pánve méně spálený toast a šikovně ho hodila na talíř. Pohyb vytrhl Roye z transu. Vzhledl a řekl: „Přeji ti ten nejkrásnější a nejharmoničtější den.“

Roy vypadal se svou čelenkou, vlnitými vlasy sepnutými do ohonu a malými kulatými slunečními brýlemi, které nosil i v domě, jako by ho sem stroj času přenesl z minulosti. Nosil laclové kalhoty, košile z indického krepu a na krku měl na kožené šňůrce

pověšené přívěsky symbolizující svobodu a čínské znaky jin a jang.

Laskaví sousedé Royovi přezdívali „věčný hippie“. Ti méně laskaví o něm mluvili jako o bláznovi. A ti protivní jako o idiotovi.

Snídani si Katie uměla udělat i v polospánku a se zavázanýma očima. Zatímco jednou rukou mazala na toast marmeládu (kterou udělal Roy), roztočila druhou rukou kohoutek s teplou vodou a nechala ji téct, dokud se z ní nezačalo kouřit. Pak se pod kohoutek musí nastavit šálek. Do něj se dá sáček s čajem, pak je třeba kousnout do toastu, vyndat sáček a nalít mléko do šálku, aby rychle zchladl. Muž, který roznášel mléko, jim každý den postavil přede dveře dvě láhve a Roy je, jen co vstal, donesl dovnitř. Vypít „bílý čaj“, jak se mu v Anglii říká. Spálit si jazyk. Zanádat, případně dolít do šálku studenou vodu, se zbývajícím kouskem toastu vyběhnout ven a vyhoupnout se na kolo.

„Viš, co je dneska za den?“ zeptal se Roy zasněně.

Ta otázka Katie vylekala. Nebyla na ni připravena. Není Roy nemocný? Jinak se taková velká změna nedá vysvětlit. Katie u něj žije už sedm roků, od doby, co byl jmenován jejím opatrovníkem. Ještě nikdy si nevzpomněl na její narozeniny, protože je nepovažoval za důležité. Byl toho názoru, že každý si má den svého narození zvolit sám. Měl by to být den, kdy se poprvé ocitl na cestě osvětlení.

„Jak to myslíš, Royi?“ zeptala se Katie opatrně.

„Je druhý úplněk od začátku jara a sedmdesátý sedmý od začátku věku Vodnáře.“

Takže je všechno v pořádku. Tohle je Roy, jakého Katie zná.

Lstivě na ni zamžoural přes okraj slunečních brýlí. „A,“ pokračoval, „je také popatnácté přicházející den tvého narození. Země se raduje z toho, žeš jí byla darována.“

„Ty sis vzpomněl...?“ Katie nemohla uvěřit vlastní uším.

Světle žluté dveře se otevřely a do místnosti se došourala babička. Usmívala se, ukazovala přitom několik málo zubů, které jí ještě zbyly, a zamávala vnučce vlaječkou, která jí zůstala z jedné ostrovní slavnosti. V červeném županu se nesla jako královna v korunovační róbě.

„Všechno nejlepší!“ popřála Katie, zachichotala se, vytáhla z kapsy karnevalovou frkačku a foukla do ní. To, co mělo znít jako fanfára, se spíše podobalo houkání klaksonu v posledním tažení. Babička musela přestat, protože by jinak mohla tu malou věcičku smíchy spolknout. Kývla na Katie, aby šla k ní, přitiskla její hlavu jemnými vrásčitými rukama k sobě a vlepila ji pusou na tvář.

Babička voněla jako uschlé růže, ale taky trochu nakysle, jako by zase jednou potřebovala koupel.

„Mám ve skřini ještě kousek koláče od loňska, chceš ho?“ nabídla Katie.

Katie zdvořile odmítla. Musela přece do školy. Věděla, že to babička s koláčem myslí vážně. Žila ve strachu ze smrti hladem, a proto si jídlo schovávala po celém domě. Nebyl to jediný strach, kvůli němuž babička dělala neobvyklé věci. Ale na druhé straně v Katiině životě nebyl nikdo, kdo by jí uměl tak dobře naslouchat.

Dříve než mohla zadními dveřmi opustit dům, zastavil ji Roy a položil jí na hlavu pravou ruku.

„Ať se štěstí, radost a mír sklánějí nad tebou, všude tě doprovázejí a ochraňují,“ pronesl slavnostně. Katie na chvíli strnula, aby nepokazila něco, co Roy myslel velmi niterně a upřímně, pak se usmála a omluvně řekla: „Už musím jít, promiň.“

Zahrádka byla velká jako kapesník a až do posledního kousku osázená zeleninou. V zeleni zbývala jen uzounká cestička, po které Katie musela procupitat po špičkách.

Mortimer seděl na sloupu u brány jako kamenný lev. Vytáhl krk, když uviděl Katie přicházet. Vystrčila kolo na ulici, nemohla ale projít kolem, aniž by ho pohladila po husté lesklé srsti. Mortimer se blaženě tiskl k její

ruce a předl hlasitě a hluboko jako pomalu běžící motor. Katie ho z legrace lehce štipla do ucha a prostrčila kolo brankou. Vyšvihla se do sedla a opřela se do pedálů. Její kolo patřilo ke starým těžkým modelům, dinosaur na kolečkách. Dvě míle, které měla do školy, bude muset o svých patnáctých narozeninách urazit v novém rekordním čase.

Mortimerovy tmavě žluté oči se za ní dívaly, dokud nezmizela za zatáčkou. Otevřel tlamičku a hlasitě zamňoukal. Neznělo to ani jako stížnost, ani jako otázka. Jenom jako konstatování: Budu dávat pozor. I když zatím nic nevíš, já to větrím už dlouho. Ty ještě netušíš, Katie, co v tobě vězí. Ale jednoho dne to poznáš. Kocour doufal, že to bude brzy, velmi brzy.

LAURA

Ze školní budovy zaznělo pronikavé zvonění. Katie se rychle hnala z kopce, pak zmáčkla obě brzdy. Byly stejně jako ostatní části kola staré a hlučné, jízda se však téměř nezpomalila. Aby neminula vstupní bránu, strhla Katie řízení doprava. Zadní ráfek se vychýlil a celé kolo začalo klouzat po šedivém asfaltu.

Katie stála na pedálech, oběma rukama pevně svírala řídítka a v posledním okamžiku stačila zabránit hrozícímu pádu. Musela obdivovat sebe samu, když kolo zastavilo přesně před školní branou a ona mohla zase začít šlapat.

Příjezdová cesta zatáčela, vedla přímo ke schodišti před školní budovou a posléze symetrickým obloukem zpět k výjezdu. Vedle vstupních dveří byl dlouhý stojan, kam Katie rychlým pohybem zasunula svoje kolo. Ostatní kola zařinčela, jako by je to, že Katie zalomcovala stojanem, pobouřilo.

Katie uháněla dál, brala schody po třech a oběma rukama se opřela do těžkých dřevěných dveří. Z chodby se ozýval dusot mnoha nohou a změť hlasů. Jejich třída byla v prvním patře a šance, že Katie dorazí dřív než učitel, nebyly špatné.

Kdyby tak dokázala brát schody po čtyřech pěti najednou, nebo ještě lépe, kdyby se mohla dostat jedním skokem až nahoru! Dusala dál a rukou se přidržela rohu, aby mohla rychleji zahnout.

Šedivé dveře třídy, které na ni i dnes působily bezútěšně, byly napůl otevřené. Katie doslova sprintovala a vřítla se hlava nehlava do vysoké nevelké místnosti.

Měla štěstí! Pan Belling tu ještě nebyl. Patřil k protivným učitelům a s oblibou žaloval na opozdilce řediteli, aby dostali – podle jeho mínění – zasloužený trest.

Katie si sedla do druhé řady vedle obtloustlé dívky, která si podpírala hlavu rukou a byla pohroužená do knihy ležící na lavici.

„Povedlo se!“ zasupěla Katie bez dechu.

Dívka nevzhlédla, četla si klidně dál. Na šedé sukni, kterou musely žákyně na ostrově St. Jeremy nosit, měla drobký od koláče. Posbírala je, a aniž by odtrhla oči od knihy, strčila si je do pusy.

Katie se na ni za tu nezdvořilost nezlobila. Naklonila obličej nad desku stolu a posunula ho tak, aby se mohla sousedce podívat zespodu do očí.

„Ahójl!“ pozdravila ji zeširoka.

„Mžk,“ zněla odpověď, což mělo znamenat okamžik.

Dveře třídy se hlasitě přibouchly. Pan Belling doplul ke katedře vedle tabule, bez pozdravu popadl kus křídý a hodil ošoupanou koženou aktovku na židli. Tlačil při psaní na křídou tak silně, až se tabule třásla.

„Budoucnost jsme my,“ namaloval na tabuli velkým energickým písmem a slovo „my“ třikrát podtrhl. Pak se otočil a pohlédl do třídy. „Dnes budeme diskutovat o vašem postavení ve společnosti. O tom, co všechno můžete dokázat. Za domácí úkol napíšete do pozitivní shrnutí.“

Radami lavic proběhlo nevrle brblání. To je tedy pěkný začátek dne, hned v prvních minutách se na vás sypou domácí úkoly!

Dívka vedle Katie stále ještě četla, učitele si nevšímala. Pan Belling se na ni káravě zadíval. V takových okamžicích se jeho obličej podobal žule.

„Sss, Lauro,“ sykla na ni Katie koutkem úst.

„Hned!“ obrátila Laura s klidem stránku.

Pan Belling vybouřil tvář. S výrazem, který měl znamenat „Já vždycky zvítězím“, jednoduše čekal, až si ho Laura konečně všimne.

Pár žáků se začalo hihňat.

„Lauro!“ zašeptala Katie. „Belling tě má na mušce.“

Dívka se nevylekala, pomalu se narovнала, jako by se probírala z hlubokého snu. Nevzrušeně knihu zavřela a rukou pohladila hřbet. Pak se obrátila k učiteli a vážně pokývla.

„Díky za doporučení. Je to fakt dobré.“

Pan Belling se zatvářil podrážděně. Chichotání sílilo.

„Máme vyučování,“ připomněl vyčítavě. Laura se chovala jako nevinátka. „Tvrdil jste, že máme čist knižky spisovatelů, které ještě neznáme. To jsem udělala.“

Belling k ní přistoupil, aby se podíval, co čte. Jeho voda po holení Katie vždycky dráždila ke kýčání. Ani tentokrát tomu nebylo jinak. Učitel knihu otevřel jedním prstem, aby se podíval na titul.

„Tohle jsem nedoporučoval,“ řekl pak prudce.

„Je to ale autor, kterého ještě neznám,“ namítla Laura s nevinným výrazem.

„Okamžitě si to seber a už to nikdy nenos do školy.“

„Ale je to od nového autora, který za to dokonce dostal cenu. Každopádně to tady píšou.“ Laura knížku otočila a četla nahlas: „Vyznamenáno Prix d'amour za nejlepší erotický příběh roku. A noviny píšou: Intimní detaily hrdinů a jejich zvláštní záliby jsou popsány dojemně a na vysoké úrovni.“

„To vypadá na prasečinky,“ ozval se hlas z poslední lavice. „To bych si chtěl taky přečíst. Půjčíš mi to, Lauro?“

Ten křikloun byl Pete, třídní šašek. Vyvolal okamžitě salvu smíchu, což přijímal se spokojeným úšklebkem, jako by šlo o aplaus.

Belling sevřel čelisti. Katie čekala, že Lauře knížku zabaví a že si pro ni bude muset přijít její maminka. K tomu ale nedošlo, protože Laura knihu překvapivě

rychle sebrala ze stolu a schovala do tašky, ve které nosila školní věci.

Pak se usmála velkýma nevinnýma očima na učitele. Kdyby teď vyžadoval, aby mu knížku vrátila, úplně by se ztrapnil.

Pan Belling se velmi pomalu odvrátil a vztekle povystrčil čelist. Mluvil pomalu, promyšleně a s varovným podtónem: „Odteď jsou ve škole povoleny pouze knihy ze seznamu, který vám dám ještě dnes k dispozici. Jak jsem právě zjistil, musí vám být předepsáno, co máte číst, protože nejste dost zralí na to, abyste si četbu mohli vybrat sami.“

Laura se naklonila ke Katie a špitla: „To není špatné. To se musí nechat. Musím přiznat, že je to pouze nerozhodně.“ Ráda se poměřovala s učitelem a byla přitom vždycky fěr.

Katie ji za to obdivovala. Sama by si na něco takového netroufla.

Laura si smetla drobký ze sukně a znovu zalovila ve svém vaku. Vytáhla malý balíček zabalený do pestrého novinového papíru a převázaný zmuchlanou mašlí.

„Pro tebe, k narozeninám!“

„Dík!“ Katie se zdálo, že pod papírem cítí malou krabičku. Zatrásla dárkem a slyšela, jak něco cvaklo. Vyblování si nechá na přestávku. Tak se aspoň může celou vyučovací hodinu těšit.

„Váš příspěvek k budoucnosti?“ zopakoval pan Belling důrazně svou otázku a popocházel přitom mezi lavicemi.

Pár lidí opatrně zmínilo ochranu životního prostředí.

Laura řekla tak tiše, aby ji slyšela jen Katie: „Zavřeme Bellinga do sklepa a budeme mu házet jídlo dírou ve zdi. To bude velký přínos pro budoucnost naší školy.“

Katie se musela tak silně kousat do rtu, aby se nerozesmála, až jí z něj začala téct krev.

Hodina se vlekla. Konečně přišlo vysvobození. Zvonek ohlásil přestávku. Pan Belling naposledy připomněl domácí úkol, popadl tašku a vyrazil ze třídy.

DÁRKY

„Ahoj, oslavenče!“

Katie se nemusela otáčet, hned věděla, kdo za ní stojí.

„Topila ses dnes ráno v květinách? Potřeboval pošťák nákladňák, aby ti dovezl všechna blahopřání?“

„Ahoj, Ming!“ vydechla Katie. Otočila hlavu a pohlédla do obličeje s lišáckým výrazem a věčně rozesmátýma očima. Bylo to tím, že to byly úzké oči Asiata, nebo měl Ming prostě pořád dobrou náladu? Jeho rodiče pocházeli z Malajsie a přistěhovali se na ostrov, když byli Ming a jeho dvě sestry ještě malí.

„Všechno nejlepší!“ Sklonil se ke Katie a vtiskl jí polibek na obě tváře. Něco schovával za zády. Katie se naklonila na stranu, aby viděla, co to je. „Objednal jsem to speciálně pro tebe a dneska odpoledne si to musíš vyzkoušet.“ Vytáhl podlouhlý balíček, ledabyly zabalený do hedvábného papíru.

„Doufám, že nejdřív rozbalíš ten větší!“ zašeptala Laura a zatvářila se uraženě. Upravila si šátek, který měla přehozený přes hlavu, aby zkrotila divoké kudrny.

Katie okamžitě sáhla po Lauřině balíčku a pustila se do rozvazování pevných uzlů.

„Jasně že nejdřív rozbalíš dárek od Laury. Vy ženy s námi muži vždycky zacházíte tak, jako bychom patřili k nějaké méněcenné skupině.“ Ming se smál a pokyvoval přitom hlavou. Katie tomu říkala „Buddhův smích“,

protože jí v takových okamžicích jeho obličej připomínal sochu Buddha, která stála v Royově pokoji.

Katie se zarazila a krátce se zamyslela. Pak oběma podala jejich dárek. „Rozbalte je za mě vy, najednou. A já budu jen hlasitě vzdychat, dělat ach a och. Aspoň si nebude moct nikdo stěžovat.“

„To je neslýchané! Člověk aby sám rozbaloval dárky, které zabalil,“ zlobila se Laura žertem. Katie obrátila oči ke stropu a Laura se ušklíbla koutkem úst.

Malá krabička obsahovala prstýnek, jaký dokázala sehnat jen Laura. „Objevila jsem ho v Carnaby Street v Londýně,“ řekla na vysvětlenou. Prstýnek měl místo kamínku oko z mrkací panenky. Katie si ho hned navlékla a pohnula rukou. Oko se zavřelo.

„Dík, udělala jsi mi radost!“ políbila Lauru na tvář.

Ming držel v ruce zlatý mikrofon. Byl to staromódní kousek s kulatou ochrannou mřížkou. Samozřejmě nebyl z pravého zlata, byl jenom natřený zlatou barvou. Ale na tom nezáleželo.

„To máš na karaoke! Dnes odpoledne ho u mě vyzkoušíme!“ dodal Ming.

Katie vstala a dala pusu i jemu. Ming se právě obrátil a tak mu polibek přistál na nose. Znovu se rozesmál. S prstýnkem na jedné ruce a s mikrofonem v druhé se Katie šťastně dívala z jednoho dárku na druhý. Zvedla mikrofon ke rtům a začala do něj broukat melodii „Love goes on.“

„Takový kýč!“ zavrčela Laura. Vytáhla z tašky svůj milostný román a ponořila se do něj. Až do konce přestávky bude zbytečné na ni mluvit, to Katie věděla ze zkušenosti.

„Trochu čerstvého vzduchu?“ zeptal se Ming a hlavou ukázal ven.

„Dobrý nápad. Aspoň si z nosu vyženu Bellinga!“ Katie se zvedala ze židle, v polovině ale ztuhla, kolena stále pokrčená. Zkrivila obličej, jako by měla bolesti.

„Co je?“ zajímal se Ming soucitně. Vzal ji za loket a Katie zavanula do nosu příjemná vůně mýdla.

„Nevím. Asi křeč. Ale nemám to pořád. Jen někdy!“ Pomalu natáhla nohy a rukama si masírovala stehna. Pod látkou sukně ucítila svaly. V posledních týdnech jí zesílily, i když na břicho a v bocích byla stejná. Příliš mnoho sportu tedy nemohlo být důvodem téhle změny. Svaly byly tvořené pevnými provazci a Katie v zrcadle v koupelně pozorovala, jak se jí pod kůží rýsují jednotlivá vlákna. Něco takového bylo k vidění jen u kulturistů.

„Je ti dobře?“

Katie mu o svých problémech nechtěla nic říkat. Tohle nebylo téma, o kterém by se dalo bavit s klukem. Přikývla a vyšla s Mingem ven ze třídy.

KAMARÁDI

O polední přestávce si Katie, Laura a Ming připili na Katieiny narozeniny kolou.

Seděli v rohu hlučné jídelny a museli skoro křičet, aby se slyšeli. Od holých, žlutě natřených stěn se hlasy i cinkání příborů odrážely jako světlo v zrcadlovém labyrintu.

Chodilo to tak už několik let: Katie, Laura a Ming na jedné straně, zbytek třídy na druhé. Kdysi někdo nakreslil neviditelnou čáru. Tihle tři mezi ostatní nepatřili.

Mingovi nešly míčové hry. Při tělocviku se všichni báli, že by ho mohli dostat do družstva. Fotbal nenáviděl, a i když to nikdy nepřiznal, bylo na něm jasně vidět, že má strach z letících míčů. Svaly přitom měl, protože skoro každý den trénoval v malé posilovně ve sklepě domu svých rodičů. Přesto mezi ostatní kluky nezapadl. Pete ho před dvěma roky přede všemi ztrapnil, když prohlásil, že v rodině Lámových jsou tři děvčata: starší Li, malá Dei a Ming. Poškleboval se, že se Ming zajímá jenom o holčičí záležitosti, jako je oblečení a hitparáda. Nechutně napodoboval, jak Ming na školní besídce zpíval karaoke a dokonce vyhrál první cenu.

Pak si z Minga začali dělat legraci a vysmívat se mu nejen kluci, ale i děvčata. Od toho dne byl prostě Ming

mimo. Už nepatřil k těm, co se odpoledne scházejí, zvou se navzájem na party a vysedávají v jídelně.

Ještě téhož dne začal Ming posilovat a dnes měl širší ramena a větší bicepsy než Steve, nejlepší sportovec ze třídy.

U Laury to bylo jiné. Nikdy se nesnažila zapadnout mezi ostatní. Bylo tomu tak už na základní škole. Ostatní si z ní proto často utahovali. Stala se v pravém slova smyslu ideálním terčem posměchu. Když jí někdo řekl špekoune nebo tlustochu, Laura ho buď zbila, nebo se rozběčela. Později změnila taktiku a jednoduše všechny ignorovala. Každou volnou minutu, k zoufalství učitelů často i při vyučování, byla pohroužená do knih.

Když Katie přišla do třídy jako nová – bylo to šest týdnů po smrti jejích rodičů – posadila ji učitelka vedle Laury, kterou požádala, aby Katie všechno ukázala a pomohla jí s učením. Laura patřila k nejlepším žákům ve třídě a úkolu se ujala bez velkého nadšení. Odpoledne spolu dívky sedávaly ve studovně a Laura Katie nevrle vysvětlovala, co zrovna probírají. Tenkrát bylo pro Katie ještě každé úterý strašné, protože se nemohla zbavit pomyšlení na rodiče. Jedno úterý se zoufale rozplakala a Laura si s ní zprvu nevěděla rady. Pak si ale stoupla, obešla stůl a pohladila Katie po hlavě.

„Ubohé kuřátko,“ opakovala několikrát. „Ubohé, ubohé kuřátko.“

Od té doby byla Katii pořád nablízku. I když moc nemluvila, byla pro ni pevným opěrným bodem, jakýmsi kůlem v přístavu, o který se omotá lano lodi. Kůl byl vždycky připravený, když chtěla loď zakotvit. Stejně jako Laura.

Poté, co Pete Minga tak zesměšnil, Ming nevěděl, ke komu si má ve školní jídelně sednout. Laura mu beze slova pokynula a nabídla mu volnou židli u stolu, kde seděla s Katie. Ming nejdřív zaváhal, pak si k nim přisedl. A tak to zůstalo i po mnohé další polední pauzy.

„Jakže se to jmenuje? Pes vařený v prostředku na mytí nádobí?“ Laura s nechutí štourala v trošce jídla na talíři, napíchla kousek rozvařeného květáku a držela ho zkoumavě před očima. „Vypadá, jako by ho už někdo měl v puse.“

Katie odsunula svůj tác. „Tak se ti to povedlo. Dál už jíst nemůžu. Přines mi, prosím, něco jiného.“

Ming ochutnal maso, převaloval ho v puse sem a tam a pak prohlásil: „Nechutná špatně. A co by to mělo být?“

„Steak se zeleninou a fazolemi,“ rozpomněla se Katie, co četla na tabuli.

„Ten zasytí.“ Ming si nabral na vidličku další sousto. Laura vstala a vykročila svým trošku těžkopádným krokem k bufetu. Po chvíli se vrátila zpět, v každé ruce jeden talíř. Podala Katie veliký kus tmavě hnědého koláče, ze kterého visela tenká oranžová vlákna. Sama si vzala něco, co vypadalo jako čokoládový dort.

„Pro tebe, oslavenče. Snad jsem se strefila?“

„Koláč plněný zavařovacími gumičkami!“ Ming se usmál svým buddhovským úsměvem.

„Mrkvový dort!“ odsekla Laura zlostně. „Mrkvový dort dává člověku pocit, že jí něco zdravého, protože je v něm zelenina.“ Nejdřív chtěla nandat kousek čokoládového dortu na vidličku, pak se ale rozhodla jinak, vzala ho celý do ruky a pořádně se do něj zakousla. S plnou pusou vysvětlovala: „Vůbec nechápu, proč nemáš rád čokoládu.“

Ming si odhrnul z čela pramen neposlušných vlasů.

„Nemáme dneska na programu školního doktora?“

Laura hlasitě zanaříkala. „Jenom ne doktora Anthonyho Silvera! Ten jeho upřený pohled nevydržím.“ Nasadila vážný výraz a pohlédla na Minga, který seděl naproti ní. Hlubokým, změněným hlasem napodobovala: „A cítíš se, Ming, zdrav? Probíhá přirozený vývoj tvého těla bez zvláštních událostí?“

Ming se smál a vyplivl přitom kousek jídla přes stůl. Laura plivanec se znechuceným výrazem setřela ubrouskem.

„Jsi dobrá! Přesně takhle mluví!“ smál se Ming.

Katie se také smála a přemýšlela, zda by té příležitosti neměla využít. Pozorovala na svém těle poslední dobou určité zvláštnosti, ale přičítala je růstu. Nebyly to jen svaly na stehnech, co se jí nezdálo.

Laura roztáhla prsty a zamávala jí rukou před očima.

„Země volá Katie, ohlaste se prosím.“ Katie se rozpačitě zašklebila a začala se opět věnovat mrkvovému dortu.

ZMĚNY

Ordinace byla cítit dezinfekčním prostředkem, který trochu připomínal alkohol.

Lékař se na delší dobu zahleděl do Katiiny zdravotní dokumentace. Hlavu měl skloněnou, takže Katie měla výhled na jeho řidnoucí prošedivělé vlasy. Špičkou propisovačky přejížděl lékař řádek za řádkem a pro sebe si tiše přeříkával záznamy z minulosti.

Katie se neklidně vrtěla na židli s nepohodlným strmým opěradlem. Seděla proti lékaři. Odděloval je starý dřevěný červenohnědý psací stůl s černou koženou podložkou. Vlevo od lékaře stál plochý koš s kartami žáků, kteří ještě čekali venku, vpravo druhý, do kterého odkládal dotazníky těch, kteří už byli hotovi. Hromada už byla vysoká a toto odpoledne mu toho na práci příliš nezbývalo.

Doktor Silver zvedl hlavu a usmál se na Katie. Měl tenké rty našedlé barvy a velké tmavé kruhy pod očima. Jeho pleť vypadala unaveně stejně jako on.

„Všechno nejlepší k narozeninám, Katie!“

„Děkuji!“ Katie to potěšilo. Dívala se poněkud rozpačitě na své boty. Stále ještě bojovala sama se sebou, zda se má zmínit o změnách, kterých si všimla. Nešlo o žádnou nemoc, ale přece jen ji to zneklidňovalo.

Lékař tiše Źukal propisovačkou na desku stolu. „Modřiny po té malé nehodě před třemi měsíci už se ti určitě zahojily.“

„Už není nic vidět,“ přikývla Katie.

„Ten kluk, ten ...“, doktor Silver listoval v kartách žáků, které už vyšetřil, „... Richard, má předloktí ještě pořád zjizvené.“

Katie bylo trapné, že jí to lékař znovu připomíná. Vzpomínku na onu příhodu úspěšně vytěsnila z paměti a Richard se o ní také nikdy nezminil.

Richard byl šlachovitý kluk s dlouhatánskýma rukama a nohama. Býval často pohromadě s Petem a předháněli se v tom, kdo je vtipnější. O jedné přestávce zůstala Katie sedět na svém místě a dopisovala domácí úkol. Pete se náhle objevil vedle ní. Začal se s ní bavit o tetování a o Royovi. Katie skoro uvěřila, že to myslí vážně. Pete chtěl ale jen odpoutat její pozornost. Richard jí mezitím pod lavici svázel tkaničky od bot. Pak se před ní vynořil jako skřítek a sebral jí sešit. Katie ho chtěla nazpátek, vyskočila, udělala krok, kvůli svázaným tkaničkám škobrtla a uhodila se do boku o ostrý roh stolu.

Richard stál ve dveřích třídy, řval smíchy jako tygr a radoval se, že se mu žert vydařil. Katie se rozzuřila, ztratila nad sebou kontrolu, vyzula se z bot a přiřítla se k němu.

Richard sebou škubl a dal si dlouhé paže v obranném gestu před obličej, jako by se bál, že ho Katie zfacekuje. Katie ho ale poškrábala. Zaryla mu nehty do kůže a vši silou trhla směrem dolů. Na Richardově předloktí se objevily čtyři krvavé stopy. Byl z toho úplně v šoku.

Později musel za trest vyklidit smrdutou bednu, do které se dávalo ztracené oblečení a sportovní potřeby. Katie musela přetrpět ředitelovo kárání, jinak pro ni ale celá událost neměla žádné následky.

Nebylo jí však příjemné, když jí to někdo připomínal. Dodnes nevěděla, co to do ní vjelo. Bylo to jako reflex, udělala to, aniž by o tom přemýšlela.

„Tvoje tělo se nyní nachází ve fázi růstu a proměn,“ vysvětloval lékař svým věcným, chladným způsobem.

„Máš nějaké potíže? Míváš někdy bolesti? Kolísá ti nálada?“

Stoupl si a odsunul přitom židli dozadu. Její nohy hlasitě drhly o linoleum. Doktor Silver měl na sobě plášť, jaký nosili spíš chirurgové. Knoflíky měl vzadu, doktor si je ale nezapínal, plášť měl upevněný pouze šňůrkou kolem krku. Odměřeným krokem obešel psací stůl a posadil se naproti Katie na hranu stolu. Pohyboval se téměř neslyšně, jako by chtěl své pacienty ušetřit jakéhokoli vzrušení.

„Mně můžeš důvěřovat, to přece víš?“ Jeho jemný hlas měl v sobě něco velmi uklidňujícího.

Katie zadržela dech a přikývla. Stále ještě nenašla odvalu vyprávět o tom, co ji dělalo takové starosti. I její vlasy se změnily. Už předtím, než ji ostříhala Laurina matka, protože Roy neměl dost peněz na holiče a všechno, co si Katie v létě vydělala, padlo na CD přehrávač.

Konečky prstů si opatrně osahala kůži na hlavě. Na omak byla pokožka stejná jako obvykle, suchá a trochu nerovná. Někdy ale měla Katie pocit, jako by jí vlasy samy vstávaly na hlavě. Od té doby, co je má tak krátké, to bylo dokonce vidět. Jen intenzivní kartáčování je pomohlo zase narovnat.

„O čem přemýšlíš?“ Lékař zkrřížil ruce na prsou a zadíval se na ni. „Jde o něco, co ti připadá špatné? Nebo se stydíš?“

„Ne, ne!“ odpověděla rychle Katie. „Vůbec ne. Není to nic špatného. Je to směšné, a proto to taky není důležité.“

„Pokud tě to zneklidňuje, je to důležité.“

Doktor Silver jí dával svým postojem najevo, že se nevzdá, dokud se mu nesevěří. Katie si zhluboka povzdychla a pověděla mu o svých svalnatých stehnech a o zvláštním pocitu z vlasů. Školní lékař si vzal dřevěnou špachtli, kterou obvykle používal na stlačení jazyka, když dětem prohlížel krk, a rozdělil jí Katiiny

husté vlasy. Prohlédl si pokožku hlavy malou lupou a vytrhl Katie dva vlasy.

„Ukaž mi, prosím, ty svaly!“ vyzval Katie a ta stydlivě zvedla sukni. Naštěstí přitom mohla zůstat sedět, protože se lékař spokojil s krátkým pohledem.

„Nemusíš si dělat starosti. Jde o úplně normální jevy a změny. Napětí v tvé pokožce na hlavě souvisí s metabolismem hormonů a sílu v nohách ti jistě mnozí závidí.“

Katie byla skoro zklamaná. Nejdřív lékař naléhal, aby se mu se vším svěřila, a teď se tváří, jako by si jen něco namlouvala.

Třeba má ale pravdu, napadlo ji vzápětí.

Doktor Silver se vrátil k židli, posadil se a zapsal si pár poznámek.

„Zdravé děvče!“ pochválil Katie. Přátelsky k ní vzhlédl zarudlýma očima. „Kdyby něco, víš, kde mě najdeš.“

„Děkuji!“ Když Katie opustila stroze vypadající ordinaci, nevěděla, jak se má cítit. Má pociťovat úlevu? Nebo se zlobit, že ji lékař nebral vážně? Že se zesměšnila?

V čekárně, která byla zařízena stejně chladně a střízlivě jako ordinace, sedělo ještě několik žáků. Netrpělivě čekali, až se dostanou na řadu.

„To teda trvalo pěkně dlouho. Operoval tě snad?“ žertoval Pete. Seděl pohodlně opřený s nataženými nohama.

Laura, která se také dosud do ordinace nedostala, odpověděla za Katie: „Doktor se ji pokoušel přemluvit, aby mu věnovala kousek mozku. Chtěl jím vyplnit dutinu v tvé hlavě. Stačila by kávová lžička a začal bys vypadat inteligentně.“

Pete vyletěl. Nesnášel totiž, když spolužáky rozesmál někdo jiný než on. Tentokrát zabodovala Laura a spiklenecky mrkla na Katie. Bylo pro ni věci cti kamarádku bránit.

VDOVA

„Nezapomeň, v šest u mě!“ připomněl Ming Katie, když si brali kola ze stojanu. Ming měl drahé kolo, lehké jako peříčko. Byl to sportovní model z tenkých tyčí s úzkými galuskami a spoustou převodů. Ming si přehodil tašku přes rameno, sportovní kolo totiž nemá nosič, a vyšvihl se do sedla. Na rozloučenou se Katie ještě uklonil a vyrazil.

Ming byl jiný, a Katie ho proto měla ráda. Podřídil se tlaku a nosil školní uniformu, měl ale velkou slabost pro značkové oblečení. Aby měl i při vyučování na těle některý ze svých nejoblíbenějších kousků, nosil pouze bílé košile od Ralpha Laurena, pásek se stříbrnou sponou od Versaceho a ponožky od Hugo Bosse.

Pro Minga byla navíc typická zdvořilost a specifická gesta stejně jako pro jeho krajany z Malajsie. Odjakživa mluvil anglicky bez přízvuku, přesto zněla jeho řeč neobvykle. Mluvil jakoby ve stupnici. Začátek věty byl vždy o oktávu výš než konec. To jeho řeči dodávalo zvláštní melodičnost. Obě Mingovy sestry navštěvovaly také ostrovní školu a byly neuvěřitelně krásné. Kluci se prali o to, aby si mohli s Mingovou starší sestrou vyjít, a ji to těšilo.

Laura šla domů pěšky. Byla boubelatá, a tak se pohybovala trochu kolébavou chůzí, nezdálo se však, že by jí to vadilo. Lauře toho vůbec moc nevadilo. Nebyla ani lhostejná, ani bez zájmu, jen se odmítala rozčilovat.

Naposledy Katie zamávala, vytáhla z tašky knížku, rozevřela ji a vykročila. Cesta ze školy jí trvala patnáct minut. Od knihy vzhledla, jen když musela přejít ulici. Četla vášnivě ráda a kolo používala jenom tehdy, když ji hrozilo, že jinak přijde do školy pozdě.

Katie postrčila kolo nohou, aby se rozjelo, pak ale prudce zmáčkla brzdu a zůstala stát.

Ke škole přijíždělo dlouhé tmavomodré auto, na jehož kapotě se odráželo slunce. Chromovanou mřížkou chladiče a elegantním tvarem limuzína připomínala jednu z luxusních bílých jachet, které občas zakotvily v přístavu. Katie věděla, že se jedná o drahý Bentley, který stál asi třikrát víc než dům, ve kterém žila. Měl lehce tónovaná skla, aby nebylo vidět, kdo sedí uvnitř. Na ostrově St. Jeremy byl jenom jediný Bentley a ten patřil jedné vdově.

Jmenovala se Rosamund Ellroyová, a pokud by si ji někdo představoval jako starou ženu v černých smutečních šatech, velmi by se mylil.

Motor vozu si tiše broukal, zatímco auto zajíždělo ke vchodu, kde zastavilo. Vystoupil z něj řidič v uniformě a s čepicí a pospíchal na druhou stranu, aby otevřel zadní dveře. Zdvořile natáhl ruku, aby pomohl své pasažérce vystoupit.

Rosamund Ellroyová vypadala jako mramorová socha, která náhle obživila. Měla na sobě kožený kostým bronzové barvy s mnoha mosaznými knoflíky a nýtky, který trochu připomínal brnění z doby starověkého Říma.

Z budovy školy spěšně vyšel ředitel Parker. V šedivém obleku nemoderního střihu, který mu byl příliš velký, vypadal vedle vdovy jako sluha druhé kategorie. Úzkou ruku, kterou mu podávala, uchopil poněkud příliš prudce a uklonil se trochu příliš hluboce.

„Velice mě těší, že jste si našla čas, abyste nás navštívila. Už jsem připravil podklady a chtěl bych vám ukázat, kde chceme školu rozšířit.“

Rosamund Ellroyová se chladně usmála a šla za ním. Tělo držela zpřímá a vykračovala si jako modelka na módní přehlídce. Na obličeji měla matný pudr, dlouhé černé hedvábné vlasy jí padaly na ramena.

„Dobrý den,“ pozdravil Katie ředitel, jako by byli dobří přátelé. Katie odpověděla bez nadšení, protože jindy nebyl ředitel tak milý. Určitě to tentokrát udělal jenom proto, aby vdově předvedl, jak dobrá atmosféra na škole panuje.

Katie se mu za zády ušklíbla a konečně vyjela na cestu domů.

TETOVÁNÍ

Přístav na ostrově St. Jeremy byl jako maska se třemi různými obličejí. Usmívající se obličej představovala rybí restaurace *Chips*, čajovna, kterou vedly dvě postarší sestry, obchod se suvenýry s velkým výběrem sladkostí, ve kterém vládl podmračený pan Houston, a dlouhý můstek, u něhož kotvily plachetnice patřící místním obyvatelům a někdy i cizí jachty.

Smutným obličejem byla špinavá skladiště a betonová přístavní hráz, kde se v kalužích vždycky leskly skvrny od oleje. Tato část přístavu byla trochu stranou, stromy a křoviny ušetřily oči turistů smutného pohledu.

Třetí obličej nebyl ani veselý, ani zcela zasmušilý, ale melancholický. Za restaurací a čajovnou vedla úzká ulička, v níž se k sobě tiskla řada malých obchůdků. Byl tu hostinec *U Černé kotvy* a hned vedle něj dům, který si říkal hotel, nabízel však k pronájmu jenom tři malé pokojíčky. Bylo by tu takřka vylidněno, kdyby tu neměl Katiin strýc Roy své tetovací studio, jak sám vždycky říkal.

Zvenčí bylo vidět jen černé průčelí obchodu s dveřmi a vysokým výkladem. Rámy se sice natíraly často, starý lak však nikdy nikdo nezrousil, a tak barva tvořila tlustou nerovnou vrstvu.

Výloha neviděla už celá léta hadr ani čisticí prostředek. Visel v ní zažloutlý umělecký plakát, kdysi zřejmě hodně barevný. Dnes se dalo rozeznat pouze velké srdce s

praporem a kolem něj květiny, tygři, mořské panny, vinoucí se ornamenty a rozevlátá písmena tvořící slovo LOVE.

Když byl plakát nový, skvěly se zřejmě všechny vzory a postavy coby tetování na mohutném mužském předloktí.

Dveře obchodu byly vyplněné mléčným sklem, v němž bylo dosud vyryté jméno předchozího majitele: Liam Neil – holič.

To už však bylo dávno pryč.

Katie si opřela kolo o zeď vedle výlohy a zatlačila do dveří. Drhly už celou věčnost, ale Roy je nechtěl spravit, protože takhle lépe těsnily a zima a studený vzduch nemohly dovnitř.

Místnost byla větší, než by člověk čekal. Zdálo se, že se táhne daleko dozadu, protože však světlo svítilo pouze v přední části, byla ta zadní ponořená v záhadné temnotě.

Ve speciálním křesle vězel kdosi, kdo Katie připomínal medvěda grizzlyho, jemuž oholili celé tělo. Tělo vyplňovalo křeslo od jednoho opěradla k druhému, ačkoli nebylo ani tlusté, ani rosolovité. Z hlavy nebylo moc vidět, z větší části ji zakrývaly zrzavé kudrnaté vlasy a bujný plnovous. Muž měl velké sluneční brýle a z roztřepeného rukávu od košile mu vyčuhovala masitá ruka.

Vedle něho seděl Roy na stoličce, jejíž výška se dala nastavit otáčením, vedle sebe měl stolek a na něm skleničku s barvou a jehly všeho druhu.

„Au... au... au,“ sténal obr plačtivým dětským hlasem.

„Na vnitřní straně paže to vždycky bolí,“ podotkl Roy chladně, aniž přerušil práci. Katie přistoupila blíž. Muž měl na paži vytetovaný široký pruh, který se, až bude hotov, bude ovíjet jako široký prstenec kolem celé ruky. Tvořily ho vlnité symboly a – jak rozpoznala, když se víc naklonila – vedle sebe ležící nahé ženy.

Roy vpravoval rychlými, drobnými pohyby barvu pod kůži, kde měla zůstat navždy. Katie už nejednou slyšela, jak zákazníci o Royovi říkají, že je jedním z nejlepších v celé zemi a že se jim dlouhá cesta na ostrov vyplatila.

Protože Roy maloval na kůži úplná umělecká díla, museli zůstat na ostrově několik dnů. Bydleli v „hotelu“, kde se mohli z toho mučení zotavit.

Roy pootočil hlavu jenom mírně, protože hned věděl, kdo přišel.

„Kohopak mi to přívál dnešní den do dveří?“

Katie by ráda řekla: tu jedinou z celé školy, která nemá mobil a nemůže ani zavolat domů, protože tam není telefon. Roy ji několikrát vysvětloval, že se nehodlá nechat telefonem zotročit, a chtěl jí ukázat, že se bez něj dá docela dobře obejít.

„Přišla jsem kvůli dnešnímu večeru,“ vysvětlovala Katie.

Roy vtáhl hlavu mezi ramena, jako by ho někdo přistihl při něčem zakázaném. „Dnešní večer, ach ano.“

Chtěl ji k narozeninám vyvést k Luigimu, do malé italské restaurace s flekatými ubrusy a výtečnou pizzou. Ještě ráno to za Katie volal.

„Je mi líto, maková panenka, můžeme si vyjít někdy jindy?“ Bradou ukázal na tetování. „Musím to dokončit.“

Protože Katie stejně chtěla raději k Mingovi, ochotně přikývla.

V zadní části obchodu se otevřely dveře a bylo slyšet, jak někdo splachuje. Z toalety vyšla babi, pobrukovala si a usmívala se na Katie takřka bezzubými ústy. Rozevřela náruč a oči se jí rozzářily radostí, že vidí vnučku. Katie k ní šla a nechala se obejmout. Babička působila křehce, jako věchýtek, a tak Katie dávala pozor, aby ji nestiskla moc pevně.

„Čaj?“ nabídla Katie babička a odbelhala se ke stolu, na němž stál plynový vaříč, konvice na vodu, otlučené hrníčky a několik dóz s kvalitním čajem. Katie s návratem domů nespíchala, a tak nabídku přijala.

Roy jí naznačil, ať zatáhne závěs, aby zůstal se svým zákazníkem o samotě. Katie poslechla a rozsvítila světlo, protože jinak by byly potmě.

„Co ve škole, všechno v pořádku?“ vyptávala se babička, když stavěla konvici na vaříč.

„Nic zvláštního. Doktor Silver nás vyšetřil a zjistil, že jsem zdravá jako řípa.“ Katie si přitáhla vratkou židli k dřevěnému stolu. Babička trávila většinu dní s Royem v přístavu. Roy ji tam vozil na motorce, na kterou byl velmi pyšný. Babička si jízdu užívala a vždycky tvrdila, že silný protivítr při jízdě je ten nejlepší kosmetický prostředek.

„Podívej, ten mi dala Laura!“ Katie babičce ukázala prsteníček, na kterém mrkalo kulaté skleněné oko.

Babička si v obraně zkrřížila paže před tělem a začala naříkavě poňukávat. Zaklonila se dozadu a dívala se na prsten jen opatrně, jedním okem. Naříkala a jako malé dítě žadonila, ať ho Katie sundá.

Katie prstýnek hned schovala za zády. „Už tu není, podívej, už tu není.“

Ale babička se dosud neuklidnila. Trásla se po celém těle a naříkala. Katie prsten rychle svlékla a schovala ho do kapsy dlouhého svetru. Postavila se vedle babičky a láskyplně ji vzala za ramena. „Byl to jenom prstýnek a už je pryč.“ Chlácholila ji, jako když matka konejší dítě, které mělo zlý sen, a vedla ji zpět ke stolu.

Jestlipak si babi vzala lék, který jí doktor Silver předepsal? Měl zajistit, aby byl její mozek dobře zásobený krví a aby nedocházelo k takovým věcem jako právě teď. Katie napadlo něco, co babičku určitě přivede na jiné myšlenky.

„Dneska přišla do školy vdova. Parker z ní chce vymámit peníze na přístavbu.“

Babička vztekle třískla kovovou krabičkou, z níž právě sypala tmavé čajové lístky do konvice, o desku stolu.

„Ta mrcha! Měla by z našeho ostrova konečně zmizet. Pryč s tou pijavicí.“

Z mírné, úsměvné stařenky se rázem stala soptící fúrie. Právě proto jí také Katie o vdově pověděla. Vdova byla babiččíným nejoblíbenějším nepřítelem. Stařence dělalo moc dobře, když si mohla zanádat na její adresu, až měla pěnu v koutcích úst.

„Hodného sira Ellroye má na svědomí ona. To ti povídám. Nejdřív vyhnala naši milou lady a pak dostala sira pod kytičky.“

Katie tuhle historku vypočetla od babičky už víc než stokrát.

„Teď kolem sebe rozhazuje peníze, ta násada na smeták! Jsou jí dobré jenom nejdražší šaty. Je kost a kůže. Ne abys někdy byla jako ona. Nikdy. Je to mrcha, zatracená mrcha.“

Babička se musela chytit desky stolu, protože ztratila dech. Šedivé kudrny jí divoce stály na hlavě, pletenou vestu i sukni měla najednou nakřivo.

Zpoza závěsu vykoul Royův červený obličej.

„Vy dvě, mohly byste být potichu? Buddy je už tak dost rozčilený. Nemá žádnou výdrž. Potichu jsem řekl, jasné?“

Katie a babička přikývly jako dvě způsobné holčičky.

Voda se začala vařit a babička ji nalila do konvice. Přikryla ji poklicí a sesula se do křesla vedle Katie.

Prstem jezdila po kostkovaném vzoru obnošené sukni. Jako by mluvila sama se sebou, řekla: „Takové potvoře by měli zakroutit krkem. Pěkně pomalu, až by byla modrá, a ani ten pudr by jí nebyl k ničemu.“ Babička ve vzduchu napodobila škrcení a v obličeji se jí objevil spokojený úsměv.

Takhle rozvášněnou babičku Katie ještě nezažila. Myslela to vážně?

Babička se zachichotala jako malé dítě a chystala se nasypat do šálků cukr. Pravděpodobně už na svoje chmurné fantazie zase zapomněla. Některé dny měla babička v hlavě úplně jasno, dokázala celé hodiny vykládat o minulosti, kdy ještě žil Katiin dědeček a ona s ním chodila každou sobotu tančit rock'n'rol. Jindy nedokázala najít koupelnu ve vlastním domě. Proto ji Roy nenechával nikdy samotnou a bral ji s sebou do tetovacího studia.

„Někde musím mít koláč,“ mumlala si babička a začala se přehrabovat mezi lahvičkami s inkoustem a jehlami

na tetování. Pak se vrátila s drobicím se zbytkem koláče a nabídla ho Katie.

„Babi, vždyť je plesnivý. To už nemůžeš jíst!“ odvětila Katie mírně, protože babička někdy na odmítnutí reagovala velmi prudce.

„Ach!“ Babička pokrčila rameny, jako by jí plíseň nevadila. „Mám taky půlku sendviče někde na zadním dvoře.“ Vstala. Pak ji ale napadlo něco úplně jiného a postavila na stůl kabelku. Kabelka byla jedním z těch modelů, které se vždycky houpaly na královnině rameni. Byla to babiččina pýcha. Milovala okamžik, kdy se rozskočil kovový uzávěr a ona ji otevřela. Vytáhla plochý balíček a podala ho Katie.

„Pro tebe. Přišel dnes.“

Katie se podívala. Kdo jí co posílá? Kromě Roye a babičky neměla žádné příbuzné a nenapadal ji nikdo, kdo by jí posílal balíček poštou.

Balíček byl v pevném papíru okrové barvy, který už čistotou kdovíjak nezářil. Katie si přečetla adresu a obracela zásilku ze strany na stranu, protože hledala odesílatele.

Žádného však nenašla.

Tenký nylonový provázek byl několikrát omotaný kolem dokola. Katie se nepodařilo ho roztrhnout. Babička škrtla sirkou a jednoduše ho přepálila. Katie zajela prsty pod přeložený papír. Byla najednou rozčilená, nechápala, proč je ten malý předmět tak pečlivě zabalený. Objevila se plochá krabička z průhledné umělé hmoty. Katie ji rychlým pohybem zachránila před pádem.

Má se radovat, nebo být zklamaná?

Vedle ní nalévala babička kouřící čaj do hrnků. Katie stoupala do nosu kořeněná vůně. Trochu mléka, zamíchat a ještě horké vypít. To Katie vždycky uklidnilo.

Držela v ruce tvrdý plastový obal, a když ho otevřela, našla v něm normální kulaté ceděčko. Podle obalu to byly písničky Jima Blenda, který kraloval hitparádám, byl k vidění na titulní straně spousty časopisů a mohli

jste ho uslyšet v každém rozhlasovém vysílání. Všechny jeho písně byly smutné a pojednávaly o loučení, ztracené lásce a touze.

Laura neměla o Jimu Blendovi valné mínění. Tvrdila, že jeho sentimentální sladřáky lidi nutí, aby se vrhli z nejbližšího útesu do moře. Ming byl stejného názoru a Katie si netroufala přiznat, že se jí jeho hudba nezdá špatná. Některé jeho hity si ráda poslechla, když byla doma sama, ležela na posteli a chtěla jen tak snít.

Ani na obalu, ani uvnitř nebyla ani pohlednice nebo dopis. Nedalo se zjistit, kdo Katie dárek posílá. Znovu si důkladně prohlédla balicí papír, ale ani na něm nenašla žádnou stopu po odesílateli.

Babička pozorovala Katiin obličej.

„Něco špatného?“ zeptala se s účástí.

„Ne.“ Katie jí ukázala céděčko. „Ale nevím, kdo mi ho poslal.“ Až teď si Katie všimla známek. Popošla pod holou žárovku, která osvětlovala místnost, aby lépe viděla na poštovní razítko.

„Z Los Angeles.“ Znovu přezkoumala jméno i adresu. Nebylo pochyb o tom, že balíček byl určen jí. Ale kdo jenom žije na druhém břehu Atlantiku, vzpomněl si na její narozeniny a poslal jí céděčko, které si tajně přála?

„Pojedu domů,“ řekla a sáhla po školní tašce. Babička ji nezdržovala, jen zvedla ruku na pozdrav. Když Katie vyklouzla ven, přitáhla si babička oba šálky čaje k sobě a objala je rukama, jako by to byl poklad, kterého se zmocnila.

VÝKŘIK

Katie si nepamatovala, že by do domu kdy vstoupila hlavním vchodem. Tři schůdky vedly pod malou stříšku, kterou z obou stran podpíraly sloupky, a dodávaly stavení vznešený panský výraz.

Fasáda nutně potřebovala nový nátěr. Omítka na mnoha místech opadala, takže ze zdí vyčnívaly holé kameny. I okenní rámy byly oprýskané a celé nažloutlé.

Na místě, kde stály prázdné lahve od mléka, které mlékař zítra ráno vymění za plné, seděl Mortimer a mžoural na Katie. Seděl hrdě a vzpřímeně, přední tlapy těsně u sebe a ocas elegantně ovinutý kolem těla. Jeho světlou špičkou v pomalém rytmu ťukal do dřeva.

„Musím si to poslechnout,“ řekla Katie omluvně, protože si s ním nechtěla hrát. Po špičkách přeběhla po cestičce ke vchodu do kuchyně. Mortimer se zvedl a začal šplhat na stříšku a ke Katiinu oknu.

I když tu Roy ani babička nebyli, voněla kuchyně po nich. Po Royovi tu vždycky zůstal pach vonné tyčinky a mýdla, po babičce vůně rozpuštěného másla a nakyslého mléka.

V kuchyni panoval obvyklý nepořádek, vršila se tu hromada špinavých talířů a šálků, protože nádobí se mylo jen dvakrát týdně a posledně mytí navíc odpadlo. Katie se nemohla dočkat, až dá cédéčko do přehrávače a poslechne si ho. Vyběhla po příkrých schodech nahoru

do svého pokoje, hodila tašku a sako na zem a vyndala přehrávač z police.

Zasunula do něj stříbrný disk, přiklopila víčko a zastrčila si sluchátka do uší. Druhou rukou zmáčkla klávesu play. Disk se začal rychle otáčet. Katie ucítila známé vibrace.

Rozezněl se kytarový akord, následovala smutná, pomalá melodie, mistrovsky zahraná a působící, jako by ji hrál kovboj, který je sám v horách, daleko od města jen se svým stádem, jež v létě převádí z jedné pastviny na druhou.

S přehrávačem v ruce zamířila Katie ke své posteli, odhodila zmuchlanou deku a lehla si na záda, ruce zkřížené za hlavou. Smutný hlas Jima Blenda zpíval o osamělosti a touze po lásce a něze.

Čím déle mu Katie naslouchala, tím byla smutnější. Měla pocit, že jí těžkne celé tělo. Přitom byla všechno možné, jen ne tlustá, a babička někdy naříkala nad její hubenou postavou. Za tu ale Katie nemohla. Zůstávala hubená, i když jedla jednu čokoládovou tyčinku za druhou. Laura jí to záviděla.

Katie otočila hlavu k oknu. Jako by ho nahoru vyneslo nějaké kouzlo, seděl tu Mortimer ve stejné pozici jako prve a mžoural na ni. Katie vstala a popotáhla. V koutcích očí měla slzy, otřela si je rukávem. Pootevřela okno a Mortimer hned vlezl dovnitř a kráčel se vztyčeným ocasem přes psací stůl. Neshazoval na zem tužky, které tu ležely, což hravé kočky obvykle dělají. Katie ho zvedla a ucítila jeho měkké, těžké tělo. Láskyplně ho k sobě přitiskla, šťastná, že u sebe má živou bytost.

Snad je lepší Jima Blenda neposlouchat. Smutek, který ji ovládl každé narozeniny, se tentokrát dostavil dříve než jindy.

V rohu pokoje stálo čalouněné křeslo s vysokým opěradlem, potažené kyticí kovanou látkou. Katie do něho klesla a na klín si vzala Mortimera. Kocour si udělal pohodlí a užíval si, že ho Katie hladí a drbe.

Katiin pokoj byl úzký a nacpaný nábytkem, jako všechny místnosti v domě. Tapety s jemným proužkem dodávaly místnosti teplo, šikmé stěny s hlubokými výklenky a okny připomínaly loď. Nábytek Katie natřela pestrými barvami a tak vypadal zářivě, i když byl z blešího trhu. O posledních prázdninách si od Roye přála tyrkysovou, tmavě růžovou a světle žlutou barvu a sama si natřela stůl, skříň, polici a postel. Od té doby se tady cítila podstatně lépe.

Pod dlaněmi cítila, jak Mortimer přede.

Na céděčku bylo dvanáct písniček a právě začínala předposlední. Byla to balada a přece zněla trochu veseleji než ostatní písně. Končila přemýšlivou, tichou pasáží a jemnými akordy.

Z dálky se ozval hlas: „Katie!“

Katie si nejdřív myslela, že někdo přišel. Vytrhla si sluchátka z uší a zaposlouchala se do ticha. Ale v domě panoval stejný klid jako obvykle. Dala Mortimera na zem a přistoupila k oknu, které vedlo do ulice.

Nestál tam však nikdo, kdo by na ni mohl zavolat.

Katie se podívala druhým oknem na sousední dům, který byl od toho jejich vzdálený jen pár metrů. Mrzutý muž, který v něm bydlel, ji určitě nevolal.

V zahradě, která se nacházela pod kuchyňskými okny, bujely sazenice rajčat až ke zdi, která oddělovala stejně malou sousední zahrádku. Nikdo ze sousedů nebyl venku ani u okna. Kdo to tedy volal?

Katie se necítila dobře. Otevřela dveře a vykoukla na úzké schodiště: „Haló? Babi? Royi? Jsem nahoře!“

Koberec její hlas pohltil.

Ze zdola se neozvala žádná odpověď. Katie čekala se zatajeným dechem na zvuk, který by jí prozradil, zda je někdo v domě.

Když nic neslyšela, sestupovala dolů ze schodů a nahlížela přitom do všech místností. Pak už neměla žádné pochybnosti: byla sama.

Ale slyšela přece zřetelně, jak na ni někdo volá jménem. Hlasem, který sice zněl vzdáleně, byl ale jasný a srozumitelný.

Napadlo ji, že to byla jenom náhoda. Vrátila se do pokoje, dala si sluchátka do uší a nastavila přehrávač na předposlední píseň. Zmáčkla klávesu rychlého přehrávání a hudba Jima Blenda se změnila v divokou posloupnost vysokých tónů, jaká by se hodila ke kreslenému filmu. Na displeji ubíhaly vteřiny a Katie pustila konec nahrávky normální rychlostí.

A opět zazněly měkké akordy a melodický závěr.

A výkřik!

„Katie!“

Nemýlila se. Výkřik byl bez pochyby v písničce na cédéčku.

„Katie!“ zaznělo podruhé. Patřil tedy k písni, i když zněl cize. Navíc to nebyl hlas Jima Blenda, ale nějaké ženy. Znělo to, jako by stála na vrcholu nějaké hory a volala dolů.

„Katie, podívej se na mě!“

Katie přetočila písničku zpátky. Měla najednou zpocený prst i celou ruku. Znovu si přehrála konec písně. Výkřiky uslyšela znovu. Poslední končil příkazem „Podívej se na mě!“

Výzvy zřejmě patřily dívce, pro kterou tuhle píseň Jim Blend napsal. Katie vytáhla z obalu cédéčka přiložený booklet a prolistovala ho. Byly v něm texty všech skladeb. Nalistovala předposlední píseň a šeptem si přečetla, co tam stojí. Byla to stejná slova jako na cédéčku. S jediným rozdílem: výkřik „Katie!“ a ono zvláštní „Podívej se na mě!“ chyběly.

Byl to snad nějaký efekt? Někteří umělci přimixovali do písni zvuky klaksonu, svatebních zvonů, dětský smích nebo hlasy zvířat. Jim Blend prostě nechal vykřiknout jednu ženu.

Proč ale volala „Katie!“, když se v písni vyprávělo o Su?

Katie si ono místo pouštěla stále znovu.

Nač se měla podívat?

Přece není možné, že by poslouchala cédéčko, jakých byly na pultech obchodů stovky, a našla něco, co bylo určené jen pro ni. Ten hlas musí být určitě na všech cédéčkách. To s jejím jménem je prostě náhoda. Jinak se to vysvětlit nedá.

Ale jak se o tom přesvědčit? Kdo ještě má tohle cédéčko? Laura ani Ming určitě ne. S ostatními děvčaty ze třídy si Katie příliš dobře nerozuměla. Nenapadl ji nikdo, komu by mohla zavolat a zeptat se ho. Ale obchod ve městě má určitě ještě otevřeno, tam nahrávku budou mít, a když se na pana Freeze obzvlášť mile usměje, jistě ji nechá, aby si ji poslechla.

„To je směšné, ten výkřik je zaručeně na všech cédéčkách,“ řekla sama sobě, jako by se chtěla přesvědčit. Mortimer běžel vedle ní ze schodů a spolu s Katie opustil dům. Zapomněla se s ním rozloučit a šla si pro kolo. Cédéčko si strčila do kapsy u vesty, kam rychle vklouzlo. Začala mechanicky šlapat do pedálů, ale myšlenkami byla stále u záhadného dárku.

Proč se jí jen zdálo, že ten hlas hovoří k ní?

Ne, nemohlo se jednat o ni. Nebo snad ano?

Nebo šlo o žert? O hloupou legraci? Sedí snad někdo za křovím a v příštím okamžiku vyskočí s výkřikem: Naletěla!?

JISTOTA

Pan Freeze prodával nejen cédéčka, dévédéčka, videokazety a počítačové hry, ale i knížky. Jeho obchod byl rozdělený na dvě části: část s knihami pro něho znamenala nebe, ta s elektronickými médii peklo. Na sobě měl vždycky kalhoty od obleku, bílou nebo světle modrou košili a proužkovanou kravatu. Sako v létě nenosil, v zimě míval vlněné, protože si nikdy neoblékal kabát, takže ho muselo hřát cestou domů.

Když se Katie zeptala na cédéčko, pan Freeze se hluboce nadechl, jako by si tím ulevil od trápení, že neprodá žádnou knížku a musí se vydat do pekel. Hudební nosiče stály na krátkých policích u zkosené stěny a pan Freeze musel prohledat všechny, aby našel to, které Katie chtěla. Jeho čest obchodníka by však nikdy nepřipustila, aby nechal zákazníka přehrabovat se ve zboží.

Katie si rozpačitě pročísla rukou vlasy. Zdálo se jí, že se už zase víc ježí. Snad jí nenaskáčou na krku rudé skvrny, kterými se prozradí vždycky, když lže.

„Já... chtěla bych si to poslechnout. Můžu?“

Další utrápený povzdech. Pan Freeze mlčky pokývl k pultu, na kterém ležel pár silně polstrovaných sluchátek. Díky nim nemusel on sám poslouchat hudbu, která mu sice vydělávala peníze, ale pro jeho uši znamenala ten nejhroznější hluk. Vložil cédéčko do přehrávače a zmáčkl klávesu play.

„Předposlední skladbu, prosím!“

Pan Freeze se na Katie káravě podíval. Chtěla už trochu moc. Znechuceně převíjel jednu píseň za druhou.

A už se ozvala ona balada. Katie, která si mezitím nasadila sluchátka, zvedla ruku na znamení, že to je ono. Zatímco poslouchala, začalo jí srdce rychleji bít. Ze samého vzrušení jí brněla záda, a jak se píseň blížila ke konci, byla stále neklidnější.

Jemné akordy, smírlivý závěr plný naděje – a...

Krátká přestávka před nástupem poslední písně.

Teď tedy měla jistotu. Přesto nevěděla, co to znamená: na cédečku v obchodě výkřiky chyběly.

Jako omámená si sundávala sluchátka z hlavy. Jedno zůstalo viset na pravém culíku, až se jí uvolnila gumička. Katie si ničeho nevšimala. Nohy se jí daly samy od sebe do pohybu. Pan Freeze se za ní vyčítavě díval. Přesně to si myslel. S teenagery byly jenom problémy. Kdyby víc lidí kupovalo knížky, nemusel by mít ty příšerné elektronické krámy vůbec na skladě.

Od moře vál studený večerní vítr a honil se ulicemi. V této končině byly samé jednopatrové domy, postavené z šedivého přírodního kamene. Každý dům byl obroubený nízkou kamennou zídkou a za ní byl živý plot. Obchody nenásledovaly v řadě jeden za druhým, vždy byly odděleny jedním či dvěma obytnými domy.

Skrze pletenou vestu Katie cítila tvrdý obal cédečka. Ten výkřik byl tedy určený jí, co měl ale znamenat a co bylo myšleno tím „Podívej se na mě!“?

Čekala, že zůstane dlouho rozrušená jako před zkouškou nebo před písemkou. Ale to se nestalo. Zmocnil se jí zvláštní klid. Samotné jí to bylo divné. Podívala se na hodinky. Bylo krátce po páté. Ming ji pozval až na šestou, ale dům jeho rodičů byl odtud jenom pár ulic. Katie se rozhodla, že pojede k němu a přehraje mu cédečko. Hned.

STÍN

Rodina Lamových bydlela ve dvoupatrovém panském domě s arkýřovými okny. Dům byl nejméně desetkrát větší než Katiin domov, ale Ming se jím nikdy nevychloubal.

Jeho rodičům patřil hotel *Winston*, k němuž přistavěli ještě asijský chrám zdraví. Ming Katie už několikrát potajmu vyprávěl, jak hosté leží na zemi a dívky z Malajsie po nich šlapou a tím je masírují. Působilo to komicky, ale prý to mělo zázračný účinek. Stejně jako mnohé další procedury, které na ostrov přiváděly stále nové hosty. O hotelu se od doby, co ho převzali Lamovi, říkalo, že je to zlatý důl. Proud návštěvníků nepřinášel peníze jen jim, ale i ostatním ostrovanům.

Mingovi rodiče byli bohatí, ale velmi skromní. Ming by se nikdy svým drahým oblečením nevytahoval. Bylo pro něho samozřejmostí stejně jako počítač, vlastní hifi souprava, televize, DVD přehrávač a velká sbírka plastových figurek z filmu o mimozemšťanech, za které byli zarytí fanoušci ochotní zaplatit neskutečně vysoké částky.

Černé vstupní dveře s lesklou mosaznou hlavicí se otevřely a kdosi se jimi prosmýkl jako lasička. Byla to Mingova mladší sestra Dei, která Katie pokaždé připomněla káču na hraní. Nedokázala jenom chodit, stále tančila a při každé příležitosti si stoupala na špičky a otáčela se. Když si všimla Katie, jak přichází po

příjezdové cestě, spráskla rukama, jako by se jí přihodilo nějaké neštěstí.

„Moc se omlouvám,“ zvolala vysokým hlasem. „Jdeš za Mingem, že ano? A já jsem ti zabouchla dveře. Tak moc mrzí mě to.“ Dei byla v Anglii stejně dlouho jako Ming, stále si ale nevěděla rady s pořadím slov.

„O nic nejde, Dei. Můžu zazvonit,“ řekla Katie.

Vtom se ale znovu otevřely dveře a z nich vyšla Mingova starší sestra Li.

„Nezavírat!“ zavolala Dei, ale už bylo pozdě. Zámek cvakl a dveře zapadly.

Li měla hodně z toho, po čem Katie toužila: jemný nos, vysoké lícní kosti, hedvábnou hladkou pleť a dokonalou postavu. Školní uniformu vyměnila za růžovou sportovní soupravu a bílé tenisky. Kolem pasu měla široký stříbrný pásek a na něm iPod. Vypadalo to, že si jde zaběhat.

„Ahoj, Katie.“ Li byla o dva roky starší, ale zdaleka ne tak namyšlená jako spousta jejích vrstevníků.

„Tak teď jsi zavřela dveře. Ale Katie jde přece za Mingem!“ naříkala Dei rozčileně.

„Můžu zazvonit!“ opakovala Katie trpělivě.

„Ming tě asi neuslyší. Je v koupelně. Jdi radši přes terasu. Dveře do obývacího pokoje jsou otevřené.“ Li ukázala na cestičku z dlaždic vedoucí kolem domu.

„V koupelně?“ zeptala se Katie trochu nejistě. Ming ji čekal až skoro za hodinu a ona ho nechtěla překvapit, zrovna když se koupe.

Li zvedla ruce nad hlavu a protahovala se.

„Musím běžet!“ Dei odtančila dolů po schodech, zamávala a pospíchala pryč. Její sestra se rozeběhla a spiklenecky na Katie mrkla.

Hlas na cédéčku ale nemohl čekat. Katie si musela s Mingem okamžitě promluvit. Jestli jí může někdo pomoci, pak on.

V korunách stromů cvrlikali ptáci tichý odpolední koncert a trávník, který vypadal jak koberec, kropily tři postřikovače. Katie přešla přes terasu kolem

mramorového stolu obklopeného deseti židlemi a našla jedno křídlo skleněných dveří přivřeně.

Dveře vedly do salonů, které byly zařízené nábytkem a dekoracemi napodobující styl staré Anglie i Číny. Sednout jste si mohli do hedvábím čalouněné soupravy s polštáři, které vypadaly jako nafouklé. Hedvábí se lesklo jako perleť a tvořilo ostrý kontrast s červenočerně lakovaným nábytkem, zlatými sochami tygrů a obrovským vějířem, který visel na zdi jako obraz.

Katie se tu vyznala, protože už u Minga několikrát byla. Zaklepe na dveře koupelny, a jestli Ming ještě sedí ve vaně, řekne mu, jak nutně s ním potřebuje mluvit.

Mingův pokoj a pokoje jeho sester byly ve druhém patře. Nahoru vedlo široké elegantní točité schodiště. Katie měla ve zvyku chodit po schodech po špičkách. Běžela lehkými, pružnými kroky a nenadělala přitom žádný hluk. Když dorazila nahoru k Mingovu pokoji, cítila se jako zlodějka. Dveře byly zavřené. Katie otevřela pusu a chtěla na Minga zavolat. Vtom zahlédla vpravo za otevřenými dveřmi nějaký stín.

V místnosti byly zatažené závěsy a rozsvícená světla. Po zdi klouzala štíhlá, dlouhá silueta ženy v úzkých večerních šatech. Vypadalo to, jako by stála v pokoji před zrcadlem a obdivně se pozorovala.

Kdo to asi je? Dei a Li právě odešly z domu a auto Mingovy maminky před domem nestálo. Mingovi rodiče byli touto dobou vždycky v hotelu a přicházeli domů až pozdě.

Katie se ze zvědavosti přikradla blíž, stále ještě po špičkách. Žena musela stát vpravo vedle dveří. Kdyby Katie strčila hlavu kousek do místnosti, zahlédla by ji. Jednou rukou se přidržela vyřezávané veřeje a předklonila se.

Měla v úmyslu se hned zase narovnat a dělat, jako by nic neviděla. Ale nepodařilo se jí to. Na to bylo její překvapení a úlek příliš veliké.

ŠATY

„Ming!“ pípla slabě.

Ming se s úlekem otočil a zíral na Katie. Pocity se v něm rychle střídaly. Nevěděl, zda se má chovat rozpačitě, jako by byl přistižen při něčem špatném, nebo zda by bylo lepší začít se smát.

Katie vešla k Li do pokoje. Všechno tu bylo bílé nebo růžové. Po celé délce pokoje se táhla skříňová stěna, dveře zotvírané. Za nimi visel na dlouhé tyči bezpočet džínsů, blůz, triček a elegantních večerních šatů. V jedné skříni stály na polici vedle sebe řady bot. Ve druhé ležely pásky natočené ozdobnými sponami dopředu jako v obchodě.

Ming se rozhodl pro úsměv Buddhy. Ukázal na dlouhé azurově modré třpytivé večerní šaty, ve kterých se točil před vysokým zrcadlem a zeptal se: „Že mi sluší o moc víc než Li? Určitě si to taky myslíš!“ Jeho široká ramena a svalnaté paže ostře kontrastovaly s křehkými šaty, do kterých se musel nacpat.

„Ming!“ Víc ze sebe Katie nevypravila.

Ming uchopil šaty ve výši kolen a povytáhl látku nahoru. Šikovně vklouzl do páskových střevíc ků na vysokém podpatku. „Dobře, že má Li stejnou velikost bot.“

„Ming!“ zasténala Katie ještě jednou.

Ming zamířil ve střevíčkách ke skříni a otevřel zásuvku. Hrabal se v ní a něco hledal. Když zvedl ruce, držel v každé z nich jednu stříbrnou náušnici s modravým kamínkem. Šikovně si je nasadil a sedl si na stoličku k toaletnímu stolku. Jistota, s níž si nanášel rtěnku a oční stíny, nasvědčovala tomu, že to nedělá poprvé.

Jeho obličej vypadal cize, ale – Katie si to přiznávala jen velmi nerada – dobře. Ming si zvýraznil lícní kosti rtěnkou a na řasy nanesl řasenku. Naprosto samozřejmě popošel pár kroků ke Katie, elegantně se otočil a šel zase zpátky.

„Lepší než školní uniforma. Ne?“

Katie měla v hlavě zmatek. Bylo to, co Ming dělá, obvyklé? Až doposud si myslela, že je úplně normální, ale co si o něm má myslet teď? Patřil k mužům, kteří rádi nosí ženské šaty? Kdysi četla o mužích, kteří nechtějí být muži, ale ženami a přijmou kvůli tomu i ženská jména. Nebo snad Ming patřil ke klukům, které zajímali víc kluci než dívky? To pomyšlení Katie skoro zbolelo, protože měla Minga ráda. A nejen jako kamaráda, ale i jako kluka. Ovšem to, co právě zjistila, přece nebrání tomu, aby ho tak vnímala i nadále. Ne? Nebo ano? Co vlastně?

Ming se pořád ještě nezačal hájit, a to Katie mátlo ještě víc. Copak ji nechce vysvětlit, proč to dělá? Kdyby se to dozvěděl někdo ze školy, třeba Pete, byla by to Mingova smrt. Ostatní by ho zničili. Na jeho židli by se určitě stále objevovala podprsenka nebo by mu někdo natáhl přes hlavu kalhotky.

Ming vyndal ze skříně koktejlově šaty mátové barvy na ramínka a podal je Katie. „V tomhle bys určitě vypadala dobře.“

Katie se dívala střídavě na šaty a na svou obnošenou vestu a umolousanou šedivou sukni od školní uniformy. Připadala si jako Popelka. Ale Ming přece nemůže předstírat, že to, co se tu odehrává, je normální.

Katie se bezradně pokoušela najít správná slova. „Mingu, teda...”

Oběma rukama rozprostřel šaty a přidržel je před Katie. Zkoumavě se zaklonil a pak spokojeně přikývl.

Katie cítila mravenčení po celém těle. Z rozpaků strčila obě ruce do kapes u vesty. Přitom narazila na tvrdý obal cédéčka a Mingova vášeň pro ženské šaty u ní okamžitě ztratila na důležitosti. Vytáhla cédéčko a špitla: „Mám tady něco hrozně zvláštního.“

Ming se podíval na obal a na tváři se mu opět objevil úsměv Buddhy.

„No jo, Jim Blend je fakt zvláštní.“

„Ne, Mingu!“

Na Katie toho najednou bylo moc. Ohlédla se po židli. Za ní stála sněhobílá pohovka, která měla tvar ležícího poupěte se dvěma rozvinutými lístky. Katie na ni klesla, polkla a otřela si oči.

„Katie?“ Ming instinktivně vycítil, že něco není v pořádku. Přišel k pohovce a poklekl u ní. Jeden šev na šatech mu praskl, ale o to se nestaral.

„Katie?“ Ucítla, že bere její ruku do své a hladí ji.

Ale tohle přece nejde. Tohle způsobit nechtěl. Ming přece...

„Je to kvůli tomuhle?“ Ming pohlédl na sebe.

Katie, která stále bojovala se slzami, zavrtěla mlčky hlavou. Několikrát popotáhla, než dokázala promluvit.

HLAS

Katie vyprávěla o baličku bez odesílatele, ve kterém přišlo cédéčko, o záhadném zvolání v předposlední písni a o tom, co zjistila v obchodu pana Freeze.

Ming opatrně natáhl ruce a vzal si od ní cédéčko. Otevřel ho, přistoupil k polici u stěny a vložil disk do výřezu v bílé krychli. Našel správnou píseň a obrátil se ke Katie. Naslouchal, ruce složené jako k modlení.

Katie si chvíli myslela, že výkřik nepřijde, že si všechno jenom namluvila. Vtom se ale z reproduktorů ozvalo vzdálené „Katie, Katie“ a posléze i „Podívej se na mě!“ Než začala poslední píseň, byla krátká přestávka. Ming si nadzvedl šaty, aby si nepřišlápl lem, a vydal se na vysokých podpatcích k přehrávači zmáčknout klávesu stop.

Katie se na něho tázavě dívala.

„A je to jenom na tomhle cédéčku?“ vyptával se znovu Ming, i když mu to už řekla.

Přikývla. „Na tom v obchodě nic není.“

Ming zmáčkl příslušnou klávesu a cédéčko z přehrávače s bzučením zase vyjelo. Ming si prohlédl potištěnou stranu disku, držel ho pod malou stropní zářivkou. Pak cédéčko obrátil. Světlo tančilo na stříbrné ploše, odráželo se na bílou zeď a vytvářelo různé vzory v duhových barvách. Ming diskem stále otáčel. Zvedl ho proti světlu, jako by hledal něco, co by v cédéčku mohlo být schované.

„Není na něm nic vidět,“ zamručel.

„Ale jak to, že na mě někdo volá? Či je to hlas? Proč jsem to cedéčko dostala?“ Katie musela znovu silně popotáhnout, protože ji nepřestávalo téct z nosu. Asi za to mohly vůně všech možných parfémů. Na toaletním stolku stálo deset nebo možná i víc lahviček a ve vzduchu byla cítit jejich nasládlá vůně.

„Kdyby to byl kluk,“ Ming pohupoval diskem, který si navlékl na ukazováček, „pak by to mohlo být vyznání lásky. Nebo přání, ať se na něho podíváš.“

„Jenže je to žena!“ dodala Katie a vyskočila. „A jak se její hlas dostal do písničky? Jenom do téhle? Jak je to vůbec možné?“

„Jak je to možné?“ opakoval Ming jako ozvěna.

Katie si začínala myslet, že jí moc nepomůže.

„Proč tě to tak bere?“ chtěl vědět Ming. „Někdo si udělá legraci a pošle ti cedéčko. Asi ho sám vypálil. A přimíchal do poslední písničky hlas. To se dá udělat na každém počítači. Potřebuješ jen správný program. Je to úplně jednoduché.“ Ming stál před ní a důrazně příkyvoval. „Opravdu. O nic nejde. Je to jenom vtípek.“

Katie pomalu sklonila hlavu. Z hlubin jejích vzpomínek se něco dralo na povrch, něco, co se jí dotýkalo, co ji rozesmutňovalo a zároveň rozrušovalo.

Znovu si vzpomněla na výlet na zámek. Poslední výlet s rodiči. V neděli odpoledne šli přes velkou louku, sklonění se bránili silnému větru, který foukal proti nim, jako by je chtěl zatlačit zpátky. Katie se rozeběhla, protože zahlédla několik ovcí s jehnaty. Stály za jednoduchým nízkým plotem a ona je chtěla vidět zblízka.

Rodiče chtěli jít dál a ona se dlouho nevracela, a tak na ni maminka zavolala. Vichr její hlas odnesl, a výkřik zazněl jen slabě a jakoby z velké vzdálenosti.

„Katie!“ zvolala maminka, přičemž „a“ znělo dlouze, roztažené, „i“ už méně. Jako když na klavíru zmáčknete dvě klávesy najednou.

Přesně jako ve výkřiku na cedéčku.

I když Katie maminku už dlouho neslyšela, byla si náhle jistá: hlas na cédéčku patřil právě jí.

ODHALENÍ

Seděli u Li v pokoji.

Katie na pohovce a Ming na vyřezávané dřevěné židli, jejíž tmavě růžový lak ostře kontrastoval se svítivou modří šatů.

Bylo to bláznivé. Katie tady seděla v šedivé školní sukni, která už se na několika místech leskla, jak byla obnošená, a na druhém konci pokoje trůnil její nejlepší přítel ve večerních šatech své sestry.

Když mu Katie vysvětlila, proč ji hlas v nahrávce tolik zneklidňuje, Ming už nepromluvil. Jenom seděl a díval se na ni. Jeho obličej byl nepřístupný, bez výrazu. Jak si to má Katie vysvětlit?

„Mingu?“

Ming vypadal, jakoby se pohroužil do vlastních myšlenek. „Mingu!“

Mingovy oči se vrátily z prázdna a potkaly se s Katiinýma.

„Není ti nic, Katie?“ Proč se najednou tak divně ptá? Katie protáhla obličej. Dělala to vždycky, když někdo řekl něco nesrozumitelného.

„Není to vtip, že ne?“ Ming zvedl cédéčko. Trčelo dosud na špičce jeho ukazováku jako veliký prsten.

„Jsou mrtví. Nemůže to být její hlas. Ale zní přesně tak.“ Tohle byly zaručeně její nejsmutnější narozeniny od pádu letadla.

„A kdybys šla na policii?“

Chvilku na to Katie pomýšlela také. Něco jí ale bránilo. Byl to ten výkřik, který byl určený jen jí. „Podívej se na mě!“

Co ji tím někdo naznačoval?

To, co se odehrálo v posledních hodinách, Katie velmi hluboce zasáhlo. Bolelo to jako slzy, které se nechtějí vyvalit z očí a kutálet po tváři.

„Video!“ vypískl Ming náhle. Mávl stříbrným diskem. „Děvéděčko. Může to být děvéděčko. Může na tom být film. A na ten se máš podívat.“

V tom se Katie nevyznala, protože Roy takové moderní věci neměl a ji také nezajímaly.

„Zkusíme to?“ Ming ukázal na plochý přístroj, který stál vedle bílé hifi kostky. Drahá obrazovka, plochá jako deska stolu, visela vedle na stěně.

Katie přikývla.

Večerní šaty zašustily, jak Ming procházel místností. Z přehrávače se vysunula malá plošinka jako natažená dlaň. Ming na ni cédéčko položil a do ruky vzal dálkový ovladač. Dvěma ladnými pohyby zapnul televizor a DVD přehrávač. Obrazovka se pomalu rozsvítila.

Ming se uvelebil na zemi u Katiiných nohou. V kleče střídavě pozoroval displej DVD přehrávače a obrazovku.

Rozsvítila se jednička.

Zároveň se na obrazovce objevil obdélník, který vyplňoval jen třetinu plochy. Zatím se nedalo rozeznat vůbec nic. Objevovaly se jen duhové kruhy jako v olejových skvrnách na vodě.

„Je tam nějaký záznam! Ale nevypadá to jako film. Videoklip k písničce to tedy není.“

Katie mu nerozuměla.

„Přehraju to. Ano?“

Ming se obrátil na Katie a chtěl, aby mu dala najevo, že souhlasí. „Ano, přehraj.“

Oba se upřeně dívali na obdélníkovou obrazovku. Po krátkém zaváhání stiskl Ming klávesu play.

Duhové čmouhy se začaly pohybovat rychleji. Objevil se záběr, kamera ale zabírala jen hladkou šedivou betonovou zeď.

Bylo slyšet, jak někdo manipuluje s kamerou, šustění šatů a pak kroky. V záběru se objevily dvě postavy. Jedna byla žena, druhá muž. Žena byla velmi štíhlá. Měla na sobě jednoduché bílé šaty, které ji dělaly ještě hubenější. Ani muž nebyl tlustý. Na sobě měl džínsy a černé tričko.

Protože oba stáli moc blízko u kamery, byl z nich nejdřív vidět jen výřez od kolen do středu zad. Když však došli až ke zdi, objevily se v záběru celé postavy.

Žena měla krátké, světlé vlasy, muž dlouhé kudrnaté. Drželi se za ruce, váhali a zdálo se, že se nechtějí obrátit čelem ke kameře. Katie si všimla, že prsty ženy několikrát povzbudivě stiskly mužovu ruku. Pak si pokývli navzájem a otočili.

Katie nedokázala potlačit výkřik, ani ho nechtěla potlačit. Celým tělem jí projela horká vlna. Strčila si pěst do úst a zakousla se do ní. Moc to bolelo, ale bolest ji pomáhala zachovat si chladnou hlavu.

Ming na ni pohlédl a vzal ji za ruku. Jejich prsty se propletly, Katie se ho pevně chytila.

Lidé na obrazovce mlčeli, zřejmě hledali slova, snažili se usmívat.

„Ahoj, Katie!“ promluvila pak žena. Byl to bezesporu stejný hlas jako na cédečku. Vzápětí mohutně vzlykla, hned se ale snažila ovládnout a spěšně si utírala oči rukávem. Stejně jako to měla ve zvyku Katie.

„Katie, prosím tě, poslouvej pozorně. Nezastavuj nahrávku, protože pak už by ses na ni nemohla nikdy podívat. Nech ji běžet a poslouvej, prosím, co ti musíme říct. Dobře poslouvej. Prosím.“

„Mami!“ vzlykla Katie. „Tati...“

„To jsou...?“ Ming okamžitě zmlkl, když lidé na obrazovce pokračovali.

„Katie, máme tě moc rádi. Myslíme na tebe každý den. Tolik nám chybíš.“ I tatínek teď bojoval se slzami. Zkřivil obličej do grimasy, která mu je pomáhala zadržet.

Rodiče se velmi změnili. Maminka vypadala hubenější, táta také. Dřív měla maminka husté hladké vlasy, které jí padaly až na záda, teď jí sahaly jen na šíji. Zato táta si nechal kudrny narůst, takže měl úplnou hřívu. Navíc mu přibýly knír a bradka kolem úst.

„Prosím, sleduj nahrávku a nevypínej ji!“ opakovala matka. „Můžeš ji vidět jenom jednou, teď. Potom se sama smaže a její existence nebude prokazatelná.“

Mluvila jasným, střízlivým tónem, který Katie dobře znala, neboť tak rodiče hovořili vždycky, když se jednalo o práci. Když mluvili s ní, používali docela jiná slova, daleko jemnější a něžnější.

„Žijeme. Ale ne tam, odkud ti poslali tohle cédérčko. Změnili jsme si jména, aby nás nenašli. Nechtěli jsme to udělat. Byli jsme k tomu přinuceni a nedá se to změnit.“ Maminka mluvila pomalu a důrazně, jako by chtěla, aby si Katie zapamatovala co nejvíc. Její hlas oživil v Katie krásné vzpomínky na společně strávené chvíle. Prožívala protichůdné pocity, radostný údiv, že rodiče žijí, a hluboký smutek, že se jich nemůže dotknout, že je nemůže obejmout.

Katiina matka zmlkla a pohledem hledala pomoc u svého muže.

„Katie, nic bychom si nepřáli víc než tě zase uvidět. To, co se nám podařilo před patnácti lety, a co jsme považovali za objev, který může změnit svět, se pro nás stalo smrtelnou hrozbou. Na světě existují skupiny, které se chtějí zmocnit našeho vědění. Když jsme to zjistili, stihli jsme ještě zničit veškerá data, která by jim umožnila zneužít naši práci.“

Katiina matka se jemně dotkla manželovy paže na znamení, že chce pokračovat sama. „Naši myšlenkou bylo spojení zvířete a člověka, veliká síla, již bychom tak mohli získat...“ Odmlčela se.

Tentokrát však nedokázal pokračovat ani tatínek. Viditelně musel soustředit všechny síly, aby změnil téma.

„Chtěli jsme vytvořit něco, co zachraňuje, zlepšuje a obohacuje lidský život. Ale existuje mocná síla, která usiluje o přesný opak. Proto jsme zničili veškerá data a naši zaměstnavatelé nás přinutili, abychom zmizeli. Navždy. Pokračujeme ve svých výzkumech, jsme ale dostatečně chráněni, aby nás naši nepřatelé nemohli vypátrat.“

„Nesměli jsme tě vzít s sebou. Nešlo to. Prosím, věř nám.“ Maminka sklonila hlavu a potřásla jí.

„Naše vědecká citizádost zašla příliš daleko, Katie. V uplynulých letech jsme hledali možnost, jak ti to říct. Snad nám jednoho dne dokážeš odpustit. Byli jsme přesvědčeni o správnosti toho, co děláme. I o tom, že to není nebezpečné, což nám zpočátku nechtěli věřit.“

Katie se nakláněla stále víc dopředu, jako by tak mohla být rodičům blíž. Rukou se opírala o Mingovo rameno.

„Je ti teď patnáct a my nechceme, abys žila ve strachu. Musíš to ale skrývat. Udělali jsme tehdy chybu, když jsme tě nechali doma. Řekli nám, že tě později pošlou za námi. Byla to ale lež.“ Teď zněl maminčin hlas vztekle. Byla z něj cítit bezmezná zlost nad vlastní bezmocí.

„Katie, dospěješ a všimneš si toho.“

„Ty zatracený mizero!“ zaječel někdo. Výkřik protnul vzduch jako výstřel. Katie a Ming sebou trhli.

ZTRACENO

Ve dveřích stála Li, byla celá bez sebe vzteky a trásla se po celém těle.

Ming se opřel o Katiino koleno a postavil se, ruce v obraně natáhl proti své starší sestře.

„Všechno bych zase pověsil nazpátek. Ničeho by sis nevšimla. Nikdy sis ničeho nevšimla!“

Li stáhla obličej do divokého úšklebku.

„Tentokrát to povím mamince. Jsi nemocný! Měl by ses léčit.“

Katiin tatínek pohyboval na obrazovce ústy, ale sourozeneckou hádkou pronikaly jen zlomky slov, jimž Katie nerozuměla. Vyskočila a chtěla se dostat k reproduktorům. „Buď zticha, prosím tě, buď zticha!“ zapřísahala Li. Ale ta si jí nevšimala.

„Ty odporný mizero! Řeknu to ve škole. Pak tě přejde chuť oblékat si moje věci. Jsi hnusný.“

Katie zachytila jen slova: „...ani ne tolik ve všedním životě...“

Li se vrhla na Minga, který uskočil k oknu. Šermoval rukama, jako by chtěl vrátit zpět, co se stalo.

„...velké rozrušení nebo strach... extrémní...“ zachytila Katie jednotlivá slova, která jí však nedávala smysl.

„Ticho!“ vykřikla.

Za ní se ozvalo plesknutí a Ming vykřikl bolesti. Li mu zřejmě vlepila facku.

„Tys mi je zničil. Ještě jsem je ani neměla na sobě!“ ječela Li vysokým hlasem, vzteky úplně bez sebe. Bila mladšího bratra a vytrhla mu ovladač z ruky.

Na obrazovce se rodiče pohnuli ke kameře a snažili se zůstat v záběru. Museli trochu pokrčit kolena, chtěli ale Katie říct něco obzvlášť důvěrného. Katie přimáčkla ucho na kovovou mřížku reproduktoru.

„...možná, že tě pozorují...“ řekl tatínek.

„Myslíme si, že jeden z nich...“

Vypadl zvuk.

Katie se dívala na tmavou obrazovku. „Ne!“ Měla pocit, že se ji nedostává vzduchu. „Ne, zapni to znovu. Ne!“

„Li!“ křičel Ming.

Všechna světla na přehrávači se vypnula.

Jednička na displeji zhasla jako poslední jiskra táborového ohně.

„Co ještě? Copak to nestačí?“ Li vyčítavě ukázala na Minga.

„To byli...“

„Ne!“ vykřikla Katie a prudce Minga přerušila. Důrazně opakovala: „To nebylo nic. Vůbec nic.“ Li se zmateně dívala z jednoho na druhého.

„Tys ho v tom ještě podporovala?“ zeptala se Katie a zatáhla za modré šaty. Katie mlčela.

„Neříkej to mamince. Prosím!“ Ming si rychle stáhl ramínka z ramen a šaty se snesly k zemi. Katie zahlédla pruhované spodky, které měl pod nimi, a odvrátila hlavu.

„Slíbil jsi, že už to nikdy neuděláš!“ zlobila se Li dál.

„Teď už opravdu ne. Opravdu už to nikdy neudělám,“ ujišťoval ji Ming, ale ani Katie by mu nevěřila.

„Ven!“ poručila Li.

Katie ji ráda poslechla. Vyšla na chodbu a slyšela, jak se za ní Ming a Li dál dohadují. On prosil, ona pronikavým hlasem nadávala. Když nakonec vyšel z pokoje, měl v ruce tričko a bojoval s knoflíkem u džín.

„A tohle je taky tvoje!“ Li po něm hodila cédéčko, které se kutálelo po koberci jako kolečko. Katie vyskočila a natáhla se po něm.

„Máš taky... máš taky takový přehrávač?“ ptala se bez dechu.

Ming přikývl, běžel ke svému pokoji a celou vahou se opřel do dveří.

Katie měla zpocené prsty a cédéčko jí z nich málem vyklouzlo. Musela si pomoci druhou rukou.

Pokoj vypadal na první pohled uklízeně, na druhý pohled člověk poznal, že zdání klame. Mingovy věci byly na malých i větších hromádkách ve všech koutech místnosti.

Různé přehrávače a televizor stály ve změti kabelů na televizním stolku. Katie se zdálo, že všechno hrozně dlouho trvá, připadalo jí jako celá věčnost, než se vysunula zásuvka na disk, Ming do ní vložil cédéčko a zase ji zavřel. Pak zapnul televizor.

Katie a Ming seděli na patách na podlaze a civěli na obrazovku. Na modrém pozadí blikal nápis „loading“.

„Musí disk nejdříve načíst,“ vysvětloval Ming a jeho hlas zněl chraplavěji než jindy.

To, čeho se oba obávali, se stalo vzápětí.

„No content“ – disk byl prázdný, videonahrávka rodičů se vymazala, přesně jak to sami ohlásili.

Pro Katie se zastavil čas. Měla pocit, jako by všechno znehybnělo, všechny zvuky utichly. Jediný důkaz, že její rodiče žijí, byl zničen. Jejich poselství, které jí tak naléhavě chtěli sdělit a kterému rozuměla jen zčásti, bylo nenávratně pryč. Předtím cítila jejich blízkost po celém těle, teď jako by je ztratila podruhé.

OBJETÍ

Ming přinesl z kuchyně láhev koly a velkou mísu čokoládových tyčinek a slaných krekrů. Katie dosud seděla na zemi a zírala do prázdna. Ming na ni tiše promluvil, ale ona na jeho hlas nereagovala. Když před ní postavil mísu, vzala si mechanicky slanou tyčinku a strčila si ji do pusy. Sklenici jí přistrčil až k prstům, pak po ní sáhla a hlt vypila. Pak ještě jeden a nakonec ji vyzunkla celou.

Katie si řihla, ale vůbec si toho nevšimla. „Katie?“ pokoušel se k ní Ming znovu proniknout.

Pomalů k němu otočila hlavu, jako by ji to stálo velkou námahu.

Ming si zběžně utřel rtěnku a make-up do papírového ubrousku. Stopy po líčení se ještě daly rozeznat a zdálo se, že má hrozně širokou pusu.

„Li nevěděla, že...“

Katie nešťastně kývla.

„Musíš to někomu povědět. Policii. A strýčkovi.“ Tentokrát Katie pomalu zavrtěla hlavou. Cédéčko bylo určeno jí. Zpráva byla jenom pro ni. Na konci ji rodiče varovali. Ale před čím? Před kým? Kdo ji mohl pozorovat? Kéž by se Li nevrátila a nezačala tu hádku!

Ming celý zničený seděl vedle ní a přežvykoval tyčinku. „To, že si rád oblékám sestřiny věci, přece nikoho nebolí. Nikomu to neubliží.“

Katie se na něho podívala. Koutky se mu chvěly a pod zbytky červeně byl ve tváři hrozněbledý.

„Prostě mě to baví. A nikomu do toho nic není.“

„Nikomů!“ souhlasila šeptem Katie. „Opravdu nikomu.“

„Jestli to bude vykládat ve škole, jsem odepsaný.“

„To neudělá,“ uklidňovala ho Katie. „Pak by si dělali legraci i z ní.“

Minga její odpověď úplně neuklidnila.

„Já... já jsem...“ Nedokázal mluvit dál. „Takže ty... tedy... už se mnou nebudeš mluvit?“

„Protože je nahrávka zničená?“

„Kvůli těm šatům!“ řekl Ming nesměle.

Katie se k němu sklonila a dala mu pusku na tvář. Ming, který se upřeně díval na smítko na koberci, zvedl překvapeně hlavu. Katiin obličej byl jen kousek od jeho, a tak ji políbil. Nebyla si jistá, jestli to udělal úmyslně, ale jeho rty se jí dotkly těsně vedle úst. Bezděčně přitiskla svou tvář k jeho. Ucítla, jak má jemnou pleť a obklopila ji vůně mýdla, kterou měla na Mingovi tak ráda. Zvedl paže a přisunul se k ní po kolenou blíž, přitiskl se k ní a pevně si opřel hlavu o její.

I Katie ho objala. Teplo jeho těla, které proudilo skrz tenkou látku trička, jí dělalo velmi dobře. Ming se potil, ale Katie ho nechtěla pustit. Seděli v těsném objetí, cítili tlukot srdce toho druhého a nikdo z nich nic neříkal. Každé slovo by ten okamžik jen pokazilo. Měli svůj malý svět uprostřed jiného, studenějšího, nebezpečného světa. V tomto okamžiku jim však nic a nikdo nemohl ublížit.

Zdálo se, že se čas zastavil. Katie i Ming si přáli, aby tahle chvíle nikdy neskončila. Po nějaké době, snad to byly minuty, možná i hodina, je začaly bolet ruce a kouzlo vyprchalo. Pomalu se uvolnili z objetí a podívali se jeden druhému do očí.

„Nesmíš nikomu prozradit, co jsme viděli!“ pronesla Katie důrazně.

„Nikomů?“

„Nikomů!“

„Ale Katie, tvoji rodiče žijí. Někdo by je mohl najít.“

„Museli to udělat. Museli zmizet. Říkali to.“

Ming, který se vždycky se vším hned někomu svěřil, Katie nerozuměl. Katie varovně zvedla ukazováček.

„Nikomu ani slovo. Ming, myslím to přesně tak, jak říkám, nikomu ani muk!“ Kladla důraz na každé slovo.

„Ani Lauře?“ Ming doufal, že alespoň s Laurou bude moct o všem mluvit. Katie jí důvěřovala a určitě by na ni dala, kdyby si Laura myslela totéž co Ming. To se ale u Laury nedalo nikdy odhadnout. Její názor mohl být klidně úplně jiný.

Laura tvořila i pro Katie výjimku. „To si ještě musím rozmyslet.“

Ming musel už teď bojovat sám se sebou. Jestlipak dokáže držet jazyk za zuby? Tak rád si o všem povídal, ani před rodiči neměl žádná tajemství, tedy až na jedno. Až na to jedno.

Katie se mu znovu zahleděla upřeně do očí. „Jestli něco vykecáš, udělám to taky.“

Téhle pohružce Ming rozuměl. A bral ji vážně.

Stáli naproti sobě a Ming se Katiinu pohledu nevyhýbal.

„Karaoke?“ zeptal se a usmíval se přitom ze široka, oči jako dvě temné čárky.

Bylo tolik otázek, na které musela Katie najít odpověď. Myslela, že se snad zblázní, protože neví, co rodiče říkali na konci nahrávky. Mluvili o něčem, co ji ohrožuje. A vědomí, že se to nikdy nedozví, způsobovalo, že se cítila úplně bezmocná.

„Ano, karaoke!“ souhlasila.

Nový zlatý mikrofon zůstal doma v tašce. Ale Ming měl tři jiné. Zastrčil do televizoru černou krabičku a vybral jejich zamilovanou písničku, kterou s Katie zvláště rádi zpívali. Vždycky jim pomohla se uvolnit.

Snad je uklidní i tento večer.

NOVÉ ZMĚNY

Ze zrcadla v koupelně, které bylo na kraji slepé, se na ni dívala jiná Katie než po ránu. Vzadu na hlavě ji trčel už jen jeden culík, druhý se uvolnil. Katie si vyndala gumičku a pročísla si vlasy rukama. Potrásla hlavou a vlasy se rozlétly na všechny strany, odstávaly drze dozadu a do výšky.

Pod umývadlem stála velká prázdná konzerva, ve které byly kdysi kyselé okurky. Sloužila jako odpadkový koš a Katie do ní gumičku odhodila. Nikdy už si culíky neučešu, už nikdy nechci vypadat jako malá holčička. S tím je konec.

Protože Katie zapomněla zasunout zástrčku, vstoupila babička jednoduše do koupelny a šla přímo k záchodu. Katie si vyděšeně přitáhla koupací plášť těsně k tělu. Popuzeně namítla: „Babi, já ještě nejsem hotová.“

„Ach!“ babičce to nevadilo. Otevřela skříňku nad záchodem, v níž uchovávala léky a masti na nohy a vytáhla z ní zbytek sušenek. Svírala kulatou sušenku oběma rukama a hryzala ji jako myš. Když šla kolem Katie, zastavila se a rozzářeně jí podala poslední sušenku. „Dárek!“ řekla.

Katie si hnědou máslovou sušenku důkladně prohlédla a pak si kousla. Chutnala dobře, nebyla tvrdá, zřejmě v krabici na léky neležela příliš dlouho. Babička se radovala jako malá, že Katie její dárek chutná. Spokojeně odešla z koupelny.

V určitém okamžiku babiččina života se z dospělé ženy stala znovu malá holčička. A s každým uplynulým rokem byla o rok mladší. Ne vzhledem, ale způsoby, myšlením a tím, co ji dělalo radost. Nečekaně se vrátila, rozpráhla náruč a dožadovala se: „Stiskni mě, pevně mě stiskni!“ Katie ji objala a babička ji k sobě přitiskla takovou silou, až jí vytlačila všechn vzduch z hrudi. Katie by si nikdy nemyslela, že má takovou sílu.

„Mám tě ráda,“ zašeptala.

Babička se jí pomalu vymanila z obětí a prstem ji pohladila po tváři. „Hodné děvče, hodné děvče.“

Když odešla, zastrčila Katie zástrčku. Svlékla si koupací plášť a v zrcadle pozorovala své nahé tělo.

Katie se občas zdálo, že má příliš široká ramena a k tomu moc malá prsa. Všechny ostatní dívky ze třídy měly širší boky než ona, ale často nařikaly, jak jim to vadí. Katie nebyla hubená, lépe ji vystíhovalo slovo štíhlá. Neměla žádný přebytný tuk. Spokojeně pohladila oblou linii svého boku a ploché břicho.

Kdyby jenom neměla tak silné nohy! Vůbec se k ní nehodily. I ramena měla svalnatější, než kdy viděla u svých spolužaček.

V hlavě jí stále dokola zněla maminčina věta: Vyrosteš a všimneš si toho!

Čeho si má všimnout? Co měla maminka na mysli?

Musíš to skrývat!

Skrývat? Co má Katie skrývat?

Bude ti patnáct a všimneš si toho! opakovala si v duchu maminčinu větu. V posledních dvou letech rychle rostla, nejen k Royově lítosti. Vzdychal a lamentoval nad tím, že stále potřebovala novou školní uniformu, džínsy a trička. Pokud se oblečení nenosilo až do úplného roztrhání, považoval to Roy za plýtvání.

Samozřejmě se měnilo i Katieino tělo a z hubené dívky, která měla nohy tenké jako špagety, se stala mladá žena. Sama se pořád ještě cítila jako holka, v žádném případě ale nechtěla, aby se s ní tak jednalo.

Brzy si tedy má všimnout něčeho, co musí skrývat. Rodiče jí to chtěli sdělit, proto jí poslali zprávu. Určitě nešlo o nějaký přívěsek nebo náramek, který na ni někde čeká a který smí nosit jen tajně.

Představa, že by ta věc mohla souviset s jejím tělem, naháněla Katie strach. Roztřásla ji hrůza a rychle si zase oblékla koupací plášť. Nechtěla být dál sama v koupelně. Potřebovala společnost, a tak seběhla dolů do obývacího pokoje.

Pokoj byl úzký jako všechny místnosti v domě. Velkou část zabíralo podivně krátké křídlo. Patřilo Royově poslední přítelkyni. Když ho opustila, klavír mu darovala. Roy jí měl pořád ještě rád a nechtěl se s klavírem rozloučit.

Na klavíru se vršily knížky, časopisy a noty. Většinu z nich napsal Roy sám. Byly to jeho skladby a písně.

Sedět se dalo jen v rozviklaném houpacím křesle nebo ve vysokém ušáku, z jehož sedáku vylézala péra a tlačila do zadku.

V křesle byl teď uvelebený Roy a četl si knížku. Katie se posadila do houpacího křesla a lehce se zhoupala tam a zpátky.

„Royi?“ začala.

Strýcův obličej byl unavený a zasedlý. Pomalu k ní vzhledl a mnul si přitom prsty kořen nosu. „Hm.“

„Co měli táta s mámou za povolání?“

Roy přerušil masáž nosu a podíval se na ni unavenýma zarudlýma očima.

„Říká se tomu biochemik. Nikdy jsem nechápal, co se na tom Donně líbí. Vlastně jsem měl o své sestře jiné mínění. Že je daleko svobodnější a plná lásky k přírodě i k lidem.“

„Copak máma taková nebyla?“

Roy se pokoušel zmírnit to, co řekl. „Byla to bohyně na zemi. Ale lidé s jejími znalostmi mohou ovlivňovat přírodu. A to člověku nepřísluší.“

Rozhovor Katie neuklidnil, spíš jí nahnal strach.

„A táta?“

„On ji k tomu přivedl. Určitě chtěla dělat něco docela jiného, ale Carl byl jako posedlý genovou technologií. My lidé bychom měli dát ruce pryč od plánů přírody. Carl to tak ale nikdy nevnímal.“

„Viš něco víc o jejich výzkumech?“ Roy s odpovědi chvíli otálel. „Donna a já jsme spolu dlouho nemluvili. Napsal jsem jí, až když onemocněla babička, a ona přijela. S tebou a s Carlem, a trochu jsme si popili *U Černé kotvy*.“

„A oni ti nic nevyprávěli?“ Ve skrytu duše Katie věděla, jak to ve skutečnosti bylo: Roy se maminky nikdy na nic nezeptal. Když se mu něco nehodilo, ignoroval to.

Strýc náhle vytřeštil oči, jako by měl vidění. Vstal a začal se přehrabovat ve své tašce z olivově zelené látky. Něco schovával v levé ruce, pak šel ke klavíru a vzal dřevěnou krabičku, která stála za knihami. Opatrně odklopil víko a vyndal z ní jakýsi předmět.

„Tohle mi darovala tvoje máma, když mi bylo tolik, co tobě.“ Naznačil jí, aby nastavila ruku, a položil ji do ní přívěsek.

„Co je to?“ Přívěsek byl vyřezaný z modrého kamene. Byla to ruka a kus předloktí. Palec byl prostrčený mezi ukazováčkem a prostředníčkem.

„Znamená to: Držím ti palec. Hodně štěstí. A tohle potřebuješ, abys ten amulet mohla nosit.“ Rozevřel druhou ruku. Ležela v ní kožená šňůrka se stříbrným uzávěrem na koncích. Když Katie navlékala amulet na šňůrku, Roy vyprávěl: „Donna byla mladší než já. Často říkala: Ty se dostaneš do průšvihů daleko spíš než já. Tahle věcička tě ochrání.“

Katie mu podala přívěsek a Roy jí ho pověsil kolem krku.

„Bude tě ochraňovat. Tak jako chránil mě.“ Roy chtěl ještě něco dodat, ale zarazil se. Katie tušila, co to bylo. Snad by bývalo lepší, kdyby amulet nosila maminka sama.

OSTŘICOVÉ DNY

Kdo stojí na vyhlídkové palubě trajektu Maryola a spatří ostrov St. Jeremy poprvé, považuje ho za oázu klidu, odpočinku nebo nudy – podle toho, co v něm chce vidět. Na takovém místě přece musí žít lidé, kterým je stálý spěch a honička panující v Londýně cizí. Lidé, co se se spokojeným úsměvem loudají po městských promenádách, popíjejí čaj, dívají se na moře a největší radost jim dělá pozorovat krvavě rudý západ slunce.

Samozřejmě je na St. Jeremy hodně lidí, kteří přesně z těchto důvodů na ostrov přišli. Ale ne všichni jsou takoví.

Jak říká jedno staré přísloví: Není všechno zlato, co se třpytí.

Obyvatelé ostrova mají svá malá a velká tajemství stejně jako lidé na pevnině. I na ostrově St. Jeremy se občas lže a někteří lidé tu žijí proto, že jsou tu nižší daně.

To, k čemu na ostrově dochází nanejvýš jednou nebo dvakrát ročně, jsou krádeže. Občas se dokonce později ukáže, že šlo o omyl. Někdo si peněženku nebo cenný prstýnek jenom založil a pak je znovu našel.

Na ostrově St. Jeremy koluje spousta klepů. Při nakupování si lidé vyměňují všelijaké dohady o životě svých sousedů, aby měl jejich život trochu šťávy a neplynul tak jednotvárně a nudně. Přirozeně jsou to jen hloupé drby o údajných milostných aférách, tajných

polibcích nebo velkém dědictví, k němuž prý někdo přišel, ale skrývá ho.

Skutečně velká tajemství, temné stránky a hlubiny duše některých lidí však neznal nikdo. Nikdo o nich neměl ani potuchy. Bylo tu tolik zla, že si to lidé ani nedokázali představit.

Vražda zasáhla ostrov jako blesk z čistého nebe a rázem narušila jeho poklidný svět. Nejvíc zarážející na celé události však byly dvě skutečnosti: oběť a vražedkyně.

Od Katiiných narozenin uplynul týden. Za tu dobu se Katie opět proměnila ve tvora, jemuž vděčila za svou přezdívkou: v ústřici.

Od smrti rodičů mívala Katie tu a tam období, kdy nechtěla mluvit. Stáhla se do svého nitra, tiše mluvila sama se sebou, měla tolik práce s myšlenkami a pocity, které se v ní vynořovaly, že o ostatních lidech už nedokázala uvažovat. Neměla dost sil, aby se jim otevřela. Byla uzavřená jako ústřice.

Když se Katie změnila v ústřici, nejlépe to snášeli Roy a babička. Babička si toho většinou sotva všimla, protože se zabývala sama sebou, a Roy pro ni měl absolutní pochopení.

„Ponoř se do svého nitra, snaž se procítit svoje nejhlubší kořeny, zdroje energie a inspirace,“ vysvětloval, aby tak zdůraznil svou toleranci.

Ve škole to ale bylo úplně jiné.

„Karaoke dnes odpoledne?“ To nebylo pozvání, Ming přímo žadonil. Stál v jídelně vedle stolku pro dva, v chvějících se rukou tál.

„Nemám chuť, Ming, někdy jindy.“

Ming pomalu postavil tál na stůl a prudce si odhrnul pramen černých vlasů z čela.

„To proto, žeš mě viděla, jak...?“ Podíval se stranou, jestli nikdo neposlouchá. „Protože jsi mě viděla v sestřiných...?“

„Nel!“ Katie prudce potřásla hlavou. A protože se na ni podíval smutně a s velkými pochybnostmi, zdůraznila: „Rozhodně ne.“ Ming jí zjevně nevěřil.

„Neřekla jsi o tom nikomu?“ Ming měl pocit, že se na něho Laura nedůvěřivě dívá. „Nikomu. A ty?“

„Nikomu, jistěže ne.“

„Co to má být: Nikomu, jistěže ne?“ Laura se k nim zezadu přiblížila svým trochu těžkopádným krokem a zachytila poslední část rozhovoru.

Katie se sklonila nad talířem s tvrdým lívancem, který byl pocákaný červenými a bílými skvrnami a jmenoval se pizza. Netrpělivě si kus ukrojila.

„Kladivem a dlátem by to šlo určitě lip,“ poradila Katie Laura a pokrčila rameny. Rozhlédla se a informovala je: „Uvolnil se velký stůl. Tam budeme mít dost místa pro tři.“

Ale Katie se ani nepokusila vstát.

„Aha, ústřicové dny,“ konstatovala Laura odborně. Šťouchla do Mínga loktem. „Nech ji být.“ Znělo to trochu uraženě. Laura s Mingem přešli k volnému stolu naproti a Laura si sedla tak, aby viděla na Katie. Měla s sebou samozřejmě zase knížku, rozevřela ji, vtiskla si ji do klína tak, aby se stránky nemohly samy obracet, a začala číst. Její ruka donášela k ústům špagety, jako by patřila nějakému robotovi. Laura je se srkáním vcucávala. Nedokázala ale potlačit nutkání, a co chvíli se podívala na Katie, která se lopotila s pizzou.

Přišel Pete se dvěma dalšími kluky s tácy a dívali se střídavě na Katie a na Mínga s Laurou.

„Nerozluční se rozloučili! Slyšte, slyšte, senzace na ostrově St. Jeremy!“ vtipkoval Pete. „Už připadají i sami sobě příliš nudní.“

Ming zíral do talíře a ani se nepohnul, Laura znuděně zvedla obočí a ukázala Petovi zvednutý prostředníček, aby jí dal pokoj. Katie ho vůbec neslyšela.

Když se Pete a ostatní posadili, uvolnil se Lauře zase výhled na Katie.

„Co jí je?“ zeptala se Mínga.

Pramen vlasů mu zase sklouzl šikmo přes obličej. „Nevím,“ odpověděl vyhýbavě.

„Vy dva mě štvete,“ zabručela Laura. „Dělejte vola z někoho jiného. Spali jste spolu?“

Mingovi se navalila krev do obličeje.

„Ne!“ vyrazil ze sebe trochu příliš prudce a hlasitě.

Laura na chvíli zapomněla na svou knížku. „Strefila jsem se, co?“

Ming zrudl ještě víc.

„Dělejte si, co chcete,“ ponořila se Laura zase do svého románu, odehrávajícího se ve viktoriánském Londýně a líčícího milostný příběh mladého lorda a tanečnice. Byla uražená, že jí Katie něco tají.

Ming si mlčky nabíral jídlo. Později vůbec nevěděl, co jedl. Jen pár červených skvrn na jeho nové bílé košili nasvědčovalo tomu, že to byly špagety.

Katie byla ponořená do svých myšlenek jako do temného, studeného a hlubokého moře.

Co je lepší? Nemít rodiče, protože jsou mrtví? Nebo vědět, že někde žijí, a nemoci se s nimi nikdy vidět, ani s nimi mluvit, ani se s nimi pohádat?

Napadlo ji, že by možná dokázala daleko spíš žít s tím, jaké to bylo dřív. Když jsou vaši rodiče mrtví, je to sice moc smutné, ale je to jasná věc. Mít sice rodiče naživu, ale jinak nevědět nic určitého, to je velmi nejasné.

Komu by se mohla svěřit? S Mingem už o tom nechtěla mluvit, tak jako tak věděl příliš.

A stačilo, aby Laura se svými nabručenými způsoby a spoustou jedovatých poznámek řekla jedno nesprávné slovo, a Katie už s ní nikdy nebude chtít mluvit. Navíc jí beztak ani jeden z nich nemůže pomoci.

Pomoci? S čím vlastně? Její rodiče zmizeli a podle toho, kolik si dali práce, aby se videonahrávka, kterou jí poslali, po jediném přehrání zase smazala, jim velmi záleželo na tom, aby je nikdo nenašel.

V hodině dějepisu slyšela Katie o programu na ochranu svědků. Lidé, kteří mají vypovídat u soudu proti členům mafie, se logicky bojí o život. Proto mohli ti

největší zločinci dlouho pobíhat na svobodě. Program na ochranu svědků to změnil. Svědkové, kteří přispějí k rozbití zločineckých organizací a k tomu, aby se mafiáni dostali za mříže, jsou dopraveni do bezpečí a získají novou identitu se vším, co k ní patří, od nového jména až po nový obličej.

Její rodiče potkalo něco podobného. I když toho zřejmě litují. Přesto se zřejmě nemohou přestat ukrývat.

Kdo jsem? Tuto otázku si Katie kladla stále znovu. Rodiče se na ni neobrátili ani tak proto, aby ji pověděli, že jsou naživu, jako spíš proto, aby ji varovali. Jenže Katie jejich varování nerozuměla.

Každé ráno teď vstávala o něco dříve, aby si mohla v koupelně pozorně prohlédnout celé tělo. Cítila se nepříjemně a někdy se bála, že se z ní zničehonic vynoří mimozemšťan jako ve filmu, na který ji jednou vytáhli Ming s Laurou.

Rodiče se jí pokoušeli vysvětlit, že je jiná, a že to nesmí dát nikomu najevo. Někdo ji prý pozoruje. Ale kdo?

Někdo ve škole?

Nebo ve městě?

Nebo z vesmíru?

Přistihla se dokonce, jak sleduje svítící bod na obloze a uvažuje, jestli to není kamera, která ji filmuje.

Katie samozřejmě napadly také příběhy o dětech, které byly adoptované. Jednou to zjistí a vydají se hledat své pravé rodiče. Nebo se dozvědí, že otec není mrtvý, jak jim vždycky říkala maminka, ale prostě od rodiny odešel. Kdysi četla knížku o tom, jak jedna dívka hledala svého tátu, a když ho našla a stála proti němu, byli si úplně cizí.

Připadali by jí její rodiče taky cizí? Po sedmi letech?

Po celou tu dobu byli jejími náhradními rodiči babička a Roy. Roy nebyl jako opravdový otec a babička určitě nebyla maminka. Ale tvořili rodinu, protože Katie nikoho neměla a oni dělali, co mohli, aby tu pro ni byli vždycky, když je potřebovala, a aby jí dali všechno, co je pro děvče v jejím věku důležité.

Její táta a máma ale žijí, sice někde daleko, ale přece.

Ke komu tedy Katie patří? Od chvíle, co se znovu objevili její rodiče, se Katie cítila osamělejší než kdy předtím.

PANÍ PINKERTONOVÁ

„Katie, tebe jsem neviděla stovky let!“

Na schodišti před školou stála paní Pinkertonová a nadšeně rozpráhla paže, když zahlédla, jak Katie vychází ze dveří.

Paní Pinkertonová vypadala jako zvětšené vydání své boubelaté dcery, byla stejně široká a silná, ale hlučnější a měla o něco méně kousavých poznámek. Co se týče oblékání, sáhla pokaždé s naprostou jistotou vedle. Dnes si k tyrkysovým legínám oblékla světle žlutou bundu. Obojí vypadalo, jako by mělo při příštím pohybu prasknout.

Objetí se nedalo vyhnout. Projít kolem paní Pinkertonové bez následků se nepovedlo nikomu. Katie se přinutila k přátelskému úsměvu a sešla ze schodů. Vzápětí ji uchopily buclaté ruce a přitiskly ji k mohutnému měkkému poprsí. Laurina matka ji poplácala po zádech, pak si ji podržela kousek od sebe a zkoumavě si ji prohlížela.

„Jsi nějak bleďá, zlato, máš tmavé kruhy pod očima a měla bys víc jíst. Pojď pěkně se mnou a s Laurou a všechny tři si dáme pořádnou porci ryby a opečených brambor.“

Katie se snažila pozvání odmítnout. Radši by jela domů a zalezla do svého pokoje. Mortimer už na ni jistě čeká,

aby se jí mohl uvelebit jako předoucí termofor na jejím břiše.

„Žádné námitky,“ zahřměla paní Pinkertonová a zamávala na svou dceru, která se konečně objevila ve dveřích. „Dáme si rybu a opečené brambory a budeme Katie trochu hýčkat. Aby nám neumřela hladu.“

Laura tázavě pohlédla na Katie a hned jí bylo jasné, že s nimi nikam jít nechce. To si ale bude muset vyřídit sama.

Na nejhořejším schodě stál Ming a díval se za dívkami a paní Pinkertonovou. Měl pocit, že ho nechaly stranou.

Laura s napětím čekala, zda se její mamince podaří ústřici Katie otevřít.

Vzduch byl vlhký a odpolední slunce už mělo sílu. Hlásilo se léto. Od moře přicházela svěží vůně a na vlnách se houpaly drobné bílé korunky pěny. V takové dny Katie cítila slanou chuť mořské vody dokonce i na rtech.

Obchod, kde prodávali rybu s opečenými brambory, se trefně nazýval *Fish!* a nacházel se na konci hlavní třídy, v místech, kde se cesta lámala dolů k přístavu. Před obchodem byly tři rozviklané stolečky a stará lavička, kam se mohli hladoví zákazníci posadit a sníst si pečenou rybu a nahrubo nakrájené opékané brambory z novinového kornoutu.

Majitelé krámu, manželé O'Nealovi, obsluhovali své zákazníky lépe než číšníci hosty v nejdražších restauracích. Nalevo i napravo od okénka, kterým se podávaly kornouty, visely v rámečcích zažloutlé výstřižky z novin, v nichž byl jejich obchod označován za nejlepší svého druhu v jižní Anglii.

Lauřina maminka zaplatila a pan O'Neal bohatě polil kousky ryby octem a posolil brambory. Každý z balíčků, které dívky dostaly, by určitě stačil pro čtyřčlennou rodinu.

„Ke stolu!“ zavelela paní Pinkertonová a Laura zamířila na ulici. Když si sedly, pustily se Laura a její matka s

chutí do jídla. Katie váhavě okusovala jeden opečený brambůrek.

Kolem tiše proplul modrý Bentley Rosamund Ellroyové. Mířil k přístavu.

Paní Pinkertonová se zaškaredila a zakryla si obličej rukama.

„Mám dnes volno,“ řekla a žvýkala přitom. „Nechte mě na pokoji.“

Bentley zastavil a začal couvat zpátky do kopce.

„Přece mě snad nemohla vidět,“ zamumlala Laurina matka a spolkla sousto. Rychle ho spláchla kolou.

Vůz zastavil před obchodem a zadní okénko se se bzukotem spustilo. Objevila se takřka bílá tvář Rosamund Ellroyové.

„Budu vás potřebovat dnes večer a zítra celý den.“

Paní Pinkertonová se rázem změnila. Její hřmotnost a hlučnost byly ty tam, několikrát se zdvořile uklonila.

„Vezmeme vás na zpáteční cestě s sebou. Musím vyzvednout svého nevlastního syna z přístavu.“

Okénko vyjelo nahoru a auto se dalo do pohybu.

„Na dnešek jsi mi slíbila kino,“ připomněla Laura matce vyčítavě.

„Slyšela jsi, lady mě potřebuje. Ona platí i tenhle oběd, zlato.“

Paní Pinkertonová začala jíst rychleji, jako by chtěla všechno zhltnout, než pro ni přijedou. „Kdyby nešlo o peníze, pověděla bych té dámě dávno své mínění. Myslí si, že jí stačí lusknout prsty...“, paní Pinkertonová se marně pokoušela lusknout prsty a udělala hněvivé gesto, „...a hned budou všichni skákat.“

„Ty skáčeš rozhodně!“ podotkla hořce Laura a utrhla si kousek ryby.

„Je to nejlepší práce, jakou jsem našla, zlato. Užívej si dnes pohodlí doma. Katie k tobě jistě ráda zajde.“

„Musím ještě k Royovi,“ řekla rychle a omluvně Katie.

„Vyhýbáš se mi? Co to s Mingem máte? Co s vámi je?“ vyjela na ni Laura.

„Nic!“ Katie nerozuměla otázce.

„Chováš se divně od té doby, cos ho byla o svých narozeninách navštívit. Udělal ti něco? Viš přece...?“

„Co mám vědět?“ Rozhovor začal být Katie velmi nepříjemný. Pokradmu se koutkem oka dívala po paní Pinkertonové, která pozorně sledovala, o čem se mluví.

„Zkusil tě... udělal ti...?“ Laura si netroufala zeptat se před matkou přímo.

Katie se rozesmála. „Ming?“ Byla v pokušení Lauře povědět, co Ming potají provádí. Samozřejmě to ale neudělala.

„Jezte, drahouškové! Nic není nezdravější než studená ryba s brambory!“ vmísila se paní Pinkertonová konejšivě do hovoru.

Laura mlčky spořádala celou porci. Katie snědla jen kousek ryby a tři opečené brambůrky. Paní Pinkertonová starostlivě nakrabatila čelo.

„Určitě se nechceš večer stavít a přespat u nás?“ opakovala svou nabídku.

Katie s Laurou na sebe pohlédly přes stůl. Chodily spolu už na základní školu. Když Ming věděl tolik o Katiiných rodičích, bylo by nefér, aby to tajila před svou nejlepší přítelkyní. A Laura dovedla mlčet, to Katie věděla.

„Nejdřív musím za Royem,“ začala Katie. Laura si pohrdavě odfrkla. „A pak ráda přijdu!“ pokračovala Katie. Laura s úsměvem povytáhla jedno obočí. Mělo to znamenat: Tak tohle už je lepší.

Bentley se vracel z přístavu. Obě zadní okénka byla stažená. Vedle Rosamund Ellroyové seděl bledý mladý muž. Mluvila na něho, ale on se díval z okna. Jeho obličej působil podivně, protože měl velmi světlé obočí i řasy, vlasy měl krátké, zrzavé. Když mu Rosamund položila lehce ruku na rameno, nepřátelsky se odtáhl a sevřel rty.

„Možná se ještě uvidíme, ale kdybych se zdržela, běžte včas spát!“ křikla paní Pinkertonová za děvčaty a pevně sevřela v podpaží podlouhlou kabelku. Nebylo hezké přemýšlet o ní takhle, ale Katie ji v duchu vždycky

přirovnávala k hrošici. Měla stejnou těžkopádnou chůzi, a když pospíchala jako právě teď, vypadala hrozně legračně. Paní Pinkertonová se posadila vedle řidiče a Bentley se rozjel.

„Zatím ahoj,“ rozloučila se Katie a vstala. Laura ji pokývla.

Když Katie ušla pár kroků, zavolala za ní Laura: „A pospěš si!“

V poslední postranní uličce před obchodem s rychlým občerstvením seděl na kole Ming a pokradmu nakukoval za roh. Katie tedy večer půjde za Laurou. Děvčata před sebou nikdy neměla žádné tajemství. Katie Laure to svoje jistě prozradí.

VÝPOVĚĎ

Roy měl před svým tetovacím salonem malou dřevěnou lavici bez opěradla. Vynášel ji ven, jakmile se udělalo hezky. Když měl volno, sedával na ní a hrál na kytaru. Babička mu dělala společnost.

Katie nijak nepřekvapilo, když je oba zastihla na lavičce. Ráno si Roy stěžoval, jak špatně mu jdou obchody a že bude mít nové zákazníky až příští týden.

Katie byla ponořená do vlastních starostí, hned ale vycítila, že s Royem a babičkou není něco v pořádku. Royova kytara stála opřená o zeď a babička mávala pravou pěstí ve vzduchu, jako by se třefovala do nějakého neviditelného cíle.

„Ahoj, Katie!“ pozdravil neter Roy. Projel si prsty ohon a utáhl si na něm gumičku. Upravil si i čelenku a brýle proti slunci s malými kulatými skly. Když všechno dokončil, začal zase od začátku.

„Co se děje?“ zeptala se Katie ustaraně. „Stalo se něco?“

Ihned samozřejmě pomyslela na své rodiče. Možná přišly nějaké zprávy, tentokrát úplně oficiálně. Jejich úkryt byl možná odhalen, protože se spojili s Katie, a „nepřátelé“, o nichž se zmiňovali, jim ublížili.

„Tak co to s vámi je?“ Katie skoro křičela.

Roy vytáhl z náprsní kapsy kožené bundy složený papírek. Držel ho mezi prsty, jak to někdy dělají hazardní hráči s bankovkou, kterou chtějí vsadit.

„Co je to?“

Roy jí papír přistrčil. Katie ho uhladila a přečetla si pár řádků. Byla to výpověď. Musí vyklidit krám, protože celý blok domů bude stržen, aby nebránil v rozšiřování jachtařského klubu.

„Ta potvora nám vezme náš obchod,“ vztekala se babička. „Ta mrcha, ta mizerná mrcha.“ Udělala rukou pohyb, jako by si chtěla podříznout krk. „Tohle zasluhuje. Nic jiného!“

Roy vzal babičku za ruku a položil jí ji zpátky do klína.

„Ne, něco takového nikomu neuděláme. Ve světě má vládnout láska. Mír si zaslouží všichni, i ti, co nás ničí.“ Neznělo to příliš přesvědčivě.

Katie mu vrátila dopis. „Kde si otevřeš nový krámeček?“

Roy se zhluboka nadechl a smutně svěsil ramena. Ukázal za sebe. „Ta bouda byla levná. A každý ví, že mě tady najde. V přístavu není nic, co bych si mohl dovolit.“

„Musíme tu potvora zničit!“ vedla si svou babička. Katie a Roy si jí nevšímali.

„Ellroyům patří celý přístav. A ona tu chce zřejmě vybudovat lepší čtvrť. To jí nemůžeme zazlívat.“

Roy měl jako vždy pro všechno pochopení, i když byl velmi skleslý. Nepatřil k lidem, kteří mají rádi změny. Myšlenka, že by měl opustit místo, na které byl zvyklý, ho zneklidňovala.

„Ráda bych dneska zůstala přes noc u Laury. Můžu?“ zeptala se Katie.

„Jasně!“

Babička se náhle rozplakala a Roy jí položil ruku kolem ramen. Změna ji pravděpodobně rozčílila ještě víc než jeho. A přinesla jí i víc bolesti.

„Já... já teda jdu.“ Katie měla pocit, že je oba nechává na holičkách. Ale nemohla jinak.

„Ať je pro vás dnešní večer plný smíchu a přátelství!“ popřál jí Roy na cestu. „Je to síla přátelství, co nám dodává stále novou energii.“

Katie přikývla a tvářila se, jako by pronesl něco obzvlášť chytrého. Roy byl rád, když lidé jeho výroky

respektovali a cenili si jich. V této chvíli pravděpodobně ještě víc než jindy.

ČERNOTA

Na Lauře bylo všechno kulaté, ale v jejím pokoji bylo všechno hranaté. Stůl, židle i postel byly vyrobené z tmavého dřeva. Nebyl tu ani jeden plyšák a povlečení mělo barvu, jejíž název Laura s oblibou vyslovovala hlubokým zastřeným hlasem: volská krev.

Ze zdí pokoje na hosty třeštily oči punkové a rockové hvězdy s obličejí naličenými na bílo a s černými kruhy kolem očí. Katie připomínaly hrůzné klauny.

V krabici s víkem, ve které měla Laura dřív panenky a hračky, teď skladovala popcorn a čokoládu. Když dostala chuť, jednoduše si jedno, nebo druhé vzala.

Teď zrovna chuť měla, odklopila černé víko – kvítkovaný vzor, který byl na víku dřív, nahradila silnou vrstvou černé barvy – a vytáhla rodinné balení popcornu. Energicky roztrhla sáček a nabídla Katie.

Jediná měkká věc, která se u Laury dala najít, byly polštáře. Všechny byly samozřejmě tmavé, zato jich byl ale velký výběr. Katie si z několika udělala pohodlné hnízdečko a uvelebila se v něm, zády opřená o pelest postele.

Měla na sobě ještě stále školní uniformu, ovšem Laura byla oblečená do černých kalhot, černého trička s bílou umrlčí lebkou a krvavě červeného hedvábného županu, který sahal až na zem.

„Nechceš se taky převléct?“ nabídla Laura kamarádce a ukázala na otevřenou skříň.

Katie s díky odmítla. Lauřiny věci jí byly moc velké a navíc nesdílela její slabost pro černou barvu, umrlčí lebky, zombie a rakve. Její kamarádka měla dokonce kabelku ve tvaru rakve a batoh, který vypadal jako přenosný náhrobek.

„A teď s pravdou ven. Co se u Minga odehrálo?“ Laura, která seděla na psacím stole, se s napětím předklonila a strčila si do pusy další hrst popcornu.

Takhle rychle to ale nešlo. Ústřice se neotevře na povel. Navíc Katie musela oddělit to, co zažila s Mingem, a to, co se týkalo jejich rodičů. Za žádných okolností by Minga neprozradila. Když něco slíbila, také to dodržela.

Pomalu začala vyprávět, jak dostala balíček, o hlasu v písni a o Mingově nápadu přehrát disk jako dévédéčko.

Laura samým překvapením zapomněla zavřít pusy, takže Katie měla výhled na napůl rozžvýkaný popcorn.

Vylíčila všechno, na co si vzpomněla, a když se dostala k místu, kdy se objevila Li a všechno pokazila, zaváhala.

„A pak najednou vypadl proud,“ vymýšlela si. „Takže jsme se nemohli dál dívat. Když ho zase pustili, nahrávka už neexistovala. Přesně jak to rodiče řekli.“

Laura seděla po celou dobu s lokty opřenými o kolena. „Do prkýnka!“ uklouzlo jí. „O něčem takovém jsem zatím ani nečetla.“ Ukázala na police knih, které sahaly od podlahy až po strop. Mačkaly se na nich knihy všech velikostí a tloušťek. Laura je všechny přečetla. Zbývala jen malá polička s železnou rezervou. Ale to byly jen tři paperbacky. Ty bude mít přečtené raz dva.

Katie vyskočila a otočila se kolem své osy.

„Všimla sis na mně něčeho? Změnilo se na mně něco? Pořád o tom přemýšlím a nemůžu na nic přijít. Co mi chtěli táta s mámou vlastně říct?“

„Zmenšil se ti zadek!“ suše oznámila Laura. Katie se za něj vylekaně chytla a ohmatávala si ho. Ruce jí sklouzly dopředu na stehna.

„Ne, to je svaly na nohou. Jsou silnější.“

„Nejezdi tolik na kole,“ poradila jí Laura.

Katie se ulevilo, že se Laura dál nevyptává na Minga. Náhle dostala hlad. Sáhla hluboko do kornoutu a vychutnávala si na jazyku chuť soli a kukuřice.

„Co budeš dělat?“ chtěla vědět Laura.

„Nevím. Ale mám z toho všeho strach.“ Ukázala na Lauru nataženým ukazovákem. „Běda, jestli někomu vyzradíš třeba jenom slabiku. Ani tvé mámě ani slovo!“

Laura natáhla ruku k psacímu stolu, kde ležela umělá lebka s krystaly rubínu v očních jamkách. Položila na ni prsty a slavnostně prohlásila jako svědek při přísaze v soudní síni: „Přes mé rty nepřejde ani jedno nepovolené slovo.“

Na to se Katie mohla spolehnout. Věděla, že to takhle dopadne.

Chvilí dívky jen mlčky žvýkaly popcorn.

„Jak se můžeš v téhle hrobce cítit dobře?“ zeptala se Katie a prohlížela si pokoj.

Lauru označení „hrobka“ neurazilo.

„Někdo je víla,“ ukázala hlavou na Katie, „a někdo dcera temnot.“ Palcem ukázala na sebe.

Katie ji přesto nechápala. Lauřina vášeň pro černou barvu, lebky a rakve začala před rokem a půl a přišla zcela nečekaně. Až do té doby byla Laura stejná jako ostatní děvčata, jen buclatější.

„Je lepší nahnat světu strach dřív, než se ti vysměje!“ Laura si pohrávala s náramkem z černé kuze.

„Jak to myslíš?“ Katie si stoupla a obešla pokoj. Dokonce i půlkulaté stínítko na zdi bylo černé. Na lampičce u postele a na nastavitelné lampě u psacího stolu měla Laura tenké fialové šátky, které zabarvovaly světlo dofialova.

„To je fuk. Mně se tohle líbí. Cítím se tu dobře. Moc dobře.“ Laura přistoupila k polici s knihami a něco mezi nimi hledala. Vytáhla videokazetu a zamávala jí na Katie.

„Tak co, podíváme se na to? Je to nové.“

„Jak se to jmenuje?“

„Cirkus upírů.“

Katie název filmu zrovna nelákal. Nejisté potřásla hlavou.

„Ale jdi, to přežiješ. Je to o lásce,“ zašeptala Laura svůdně. „Třeba se něčemu přiučíš.“

Katie vyletěla. „Přiučím? Jak to myslíš?“

Laura našpulila rty a natáhla nohu jako baletka. „Ale, myslím Minga.“

„Nech Minga na pokoji,“ vybuchla Katie.

Laura znalecky přikývla. „To je první důkaz, že je pro tebe víc než kamarád. Bráníš ho.“

„Mezi námi nic není!“

Laura zvedla ukazováček: „Další důkaz: Všechno popíráš.“

Katie si odfrkla. „Můžeš už laskavě přestat s těmi nesmysly?“

„Můžu!“ řekla Laura a po krátké přestávce dodala: „Ale nechci. Tak, pojď konečně s pravdou ven. Cítíte k sobě přece něco víc než jen kamarádství. Ale něco se pokazilo. Jinak by ses mu tolik nevyhýbala a on by za tebou tak nedolézal.“

„Ne!“ Katie hodila po Lauře šedivým polštářem. Kamarádka uhnula a polštář zasáhl police.

„Tenhle příběh vypráví o opravdové lásce, která se může naplnit jen tehdy, když milenka následuje milence do jeho světa. Což znamená, že se dívka musí nechat kousnout, aby se stala upírkou jako její vyvolený.“ Laura pohládila videokazetu. „Určitě to stojí za vidění. O pravé lásce a o tom jak jí dosáhnout, toho člověk nikdy neví dost.“

Najednou šla Laura Katie na nervy. Už začala litovat, že se jí svěřila.

„Dej mi pokoj.“ Aby se uklidnila, šla do koupelny, zamkla se, sklopila prkénko u záchodu a sedla si na něj.

Podle vrzání poznala, že Laura jde po schodech dolů. Jejich dům byl zrovna tak malý jako ten, ve kterém bydlela Katie s babičkou a Royem. Ale protože Laura žila jen s maminkou, měly tu víc místa.

Z obývacího pokoje zazněla filmová hudba. Katie ale neměla chuť na upíry ani na opravdovou lásku. Ani trochu. Řekla to Laure jasně, ale ona se přesto chtěla na film dívat. Dokázala být hrozně sobecká. Nálada jí vždycky velmi kolísala.

Katie se rozhodla, že bude spát radši doma. Přetrpět dvě hodiny s upíry se jí nechtělo.

„Pojď, už to začíná!“ volala Laura zezdola.

Katie vyšla z koupelny a zamířila do Lauřina pokoje pro školní tašku. Chtěla jít domů.

V Lauřině pokoji nesvítla žádná lampa, a protože měla okno směrem ke garážím, nedopadalo sem ani světlo pouličních lamp. Byla tma a Katie si nemohla vzpomenout, kam tašku dala. A tak šátrala po zdi u dveří a hledala vypínač. Pak ho zmáčkla.

Světlo zazářilo jen na půl sekundy, pak se ozvala rána a v celém domě byla rázem tma jako v pytli.

„Už zase!“ nadávala Laura v obývacího pokoje. „Tys nahoře rozsvěcela?“

„Jo!“ křikla Katie dolů.

„Ve vypínači to zkratuje. Teď musím najít pojistky. Proboha, ještě tohle.“

Katie dosud stála v otevřených dveřích, hlavu v Lauřině pokoji.

Bylo to naprosto děsivé.

OČI

Ode zdi se odlepila tmavá postava. Stála v předklonu, jedno rameno jí viselo dolů. Katie hleděla do jeho bílého obličejce. Kolem jednoho oka bylo namalováno něco, co vypadalo jako černý blesk z komiksu. Veprostřed oka se vlhce leskla panenka.

Katie zamhouřila oči a potřásla hlavou, aby obraz zahnila. Když víčka zase otevřela, vznášela se postava ještě stále před ní, s lehce pozvednutým zmačkaným kloboukem, jako by ji chtěla pozdravit. Od psacího stolu se na ni blýskaly bílé zuby. Krystaly v očích umrlčí lebky už nesvítily červeně, ale nazelenale.

Levou rukou se Katie pevně chytila za veřeje. Zdálo se, jako by pokoj obživil. Viděla všechno: hranatý nábytek, polštáře, knihy, hrůzostrašné postavy na plakátech. Šátky na lampách se pohybovaly v průvanu.

Katie se zdálo, jako by se jí nedostávalo vzduchu. Přitiskla si volnou ruku na hrud. Mhouřila oči, promnula si je hřbetem ruky a zase znovu je otevřela.

Všechno měla před sebou. Všechno, co předtím viděla ve světle lamp. Rozeznávala každíčký detail, i když byla tma jako v pytli a ani měsíc nesvítil.

Věci však vypadaly jinak. Barvy vybledly na odstíny šedi a veškerá bílá zářila tak, až oslňovala. Katie měla pocit, že se nábytek pohybuje a pomalu se vznáší směrem k ní.

Musí dolů. Chtěla za Laurou. Otočila se a třásla se přitom strachy. Schodiště leželo před ní. Zábradlí se vzpouzelo, alespoň ji to tak připadalo. Schody byly jednou vyšší, pak se zase propadaly do větší hloubky. Nemusela se přidržovat, věděla, kudy vedou. Stále mrkala, a doufala, že se schody přestanou pohybovat.

Krok za krokem sestupovala a zřetelně před sebou viděla úzkou předsíň s bundami a kabáty na věšácích na zdi.

Pod schody bylo slyšet hlasité bouchání. Laura zuřivě nadávala.

„Nevidím tu zatracenou skříňku. Tady někde přece musí být.“

Katie si vyzula boty a svlékla punčochy. Bosýma nohama se dotýkala hladké dřevěné podlahy. Otočila se doleva, podívala se směrem ke kuchyni a otevřenými dveřmi do obývacího pokoje. Obrazovka televizoru se stále ještě lehce mihotala.

Katie ani nemusela natahovat ruce před tělo, viděla jako ve dne. Ze zešíklého prostoru pod schody trčel Lauřin široký zadek.

Slyšela se, jak říká: „Já to udělám!“ a zatahala Lauru za hedvábný župan.

V komůrce pod schody se povalovaly kýble, čisticí prostředky, hadry, boty, kufry a květináče, páté přes deváté. Na zdi, ne však ve výšce očí, ale neprakticky nízko, byla plochá skříňka. Katie si k ní klekla a otevřela dvířka. Za nimi našla několik páček, všechny až na jednu ve stejné poloze.

„Co mám dělat?“

„Přinesu sirky,“ řekla Laura.

„Musí být všechny páčky ve stejné poloze?“

„Našla si je? Nahmátla si je?“ Laura tomu nemohla uvěřit.

„Já je vidím.“

Pár okamžiků bylo naprosté ticho.

„Musí být všechny páčky stejným směrem?“

„Jo, ale předposlední teď nefunguje. Nech ji. Hlavní vypínač je ten poslední.“

Katie na něj sáhla. Vypínač kladl odpor, musela ho zmáčknout silou. Zapadl na místo s tvrdým klapnutím.

Laura triumfálně zavýskla a vzápětí se rozsvítilo světlo. Katie po všech čtyřech vylézala zpod schodů. Silné světlo lampy v předsíni ji bodlo do očí. Vylekaně vykřikla a přitiskla si prsty na oči.

Připadalo jí, jako by ji do očí někdo bodal rozžhavenou železnou tyčí. Mírně zamrkala, protože to v prvním okamžiku opravdu bolelo.

„Katie?“ Laura byla okamžitě u ní a lomcovala jí rukou.

Myslela, že se Katie uhodila do oka, a proto ji odtahovala prsty, aby se na zranění podívala. Katie měla pevně zavřená víčka. Laura jí je násilím otevřela. Jakmile světlo proniklo Katieinými panenkami, páliło jako oheň.

„Přestaň... nech mě!“ Katie se vysmýkla z Laurina objetí, klopýtla stranou a opřela se o zeď.

Co se to s jejíma očima stalo?

Věděla, že na zdi visí zrcadlo a posunula se k němu. Když se ho dotkla ramenem, odlepila se od zdi a postavila se tak, aby ho měla před sebou. Pak se přinutíla otevřít oči.

Obraz, který spatřila, jí byl zcela cizí.

Panenky měla rozšířené, vypadaly jako velké tmavé kruhy. Její duhovky však už nebyly šedozelené jako dosud. Měděně se třpytily. Katie oči rychle zavřela. Za pár vteřin znovu otevřela víčka.

Panenky se jen velmi pomalu stáhly a duhovka získala zpět svou obvyklou barvu.

Laura stála vedle Katie a dívala se jí přes rameno. Obrátila se k ní, nejistá, zaražená.

„Ty jsi... ty jsi viděla... i když byla tma?“

Katie nereagovala. Nedokázala ze sebe spustit pohled. Proměna očí pokračovala, a až teď měla před sebou Katie, která se na ni ze zrcadla při čištění zubů dívala každé ráno.

V obývací místnosti dál hrálo video. Tajemná hudba, strašidelně znějící sbor, všechno jako by bylo stvořeno pro tento okamžik.

„Lauro,“ špitla Katie. Bylo pro ni obtížné mluvit. „Moje oči... vypadaly... jako Mortimerovy.“

„Kdo je Mortimer?“ Laura mluvila stejně tiše jako Katie, jako by jinak mohla něco pokazit.

„Kocour. Kocour, který za mnou chodí do pokoje.“ Zhluboka se nadechla a pak to konečně dokázala vyslovit: „Lauro, já vidím ve tmě jako kočka. Mám kočičí oči.“

ZPRÁVA

Katie byla poprvé v životě ráda, že má kamarádku, která ráda a hodně jí. Cítila se tak hladová, jako by týden nepozřela ani sousto. Lauře udělalo velkou radost, že může Katie připravit pořádně tlustý sendvič. Obložila ho šunkou, vajíčkem, pořádnou dávkou majonézy, nakládanými kukuřičnými klásky a italskými kapary.

Katie chytla chleba do obou rukou a pořádně se do něj zakousla.

„Ale jak je možné, že vidíš ve tmě?“ vyptávala se Laura znovu a znovu. Katie mohutně kousala a pak stejně polkla velké sousto. Odpověď neznala, něco však tušila. Byl to nejasný nápad, který si zatím chtěla nechat pro sebe. Tak dlouho, dokud si nebude jistá.

„Musíme to vyzkoušet ještě jednou,“ navrhla Laura a Katie souhlasila. Laura pomalu prošla celý dům a všude pozhasínala světla. Naposledy v obývacíku, kde na zemi seděla Katie.

Laura se propadla do tmy. Všude bylo absolutní černo.

„Vidíš televizní ovladač?“ zeptala se.

Vteřinu na to se přístroj zapnul. „Přines z kuchyně pepř!“

Katie Lauru minula jistým krokem a vzápětí se vrátila. „Mlýnek s pepřem?“ Na důkaz otočila mlýnkem, bylo slyšet skřípání a vzápětí bylo cítit čerstvě umletý pepř. „Nebo pepř v sypátku?“ Katie odklopila a zase zaklapla víčko.

Aniž by do něčeho vrazila nebo zakopla, šla nahoru a přinesla z koupelny Lauřin kartáček na zuby. Jen se vyhnula Lauřinu pokoji, aby se nemusela dívat na šeredné obličejy těch podivných rockových hvězd.

Když tentokrát rozsvěcely, počínaly si opatrněji. Laura nejdřív zapnula jen lampu na schodišti a Katie zůstala v obývacíku a nechala oči přivykat slabému svitu. Potom přidaly světlo v předsíni a teprve nakonec v obývacím pokoji.

Před velkým televizorem stála pohovka s ohýbaným opěradlem a dvě čalouněná křesla. Dívky nyní seděly naproti sobě a dlouze se na sebe dívaly.

„Nemělas to už dřív?“ ptala se Laura a žvýkala přitom lékořici.

„Ne tak silně.“

„Tohle ti chtěli říct tví rodiče?“ Katie pokrčila rameny.
„Možná.“

„Co budeme dělat?“

Jediná možnost, která Katie napadla, byla promluvit si s doktorem Silverem.

„Neměl by ti předepsat nějaké prášky?“ Ne, to Katie nechtěla.

„Myslíš...“ začala pomalu, „...myslíš, že je to nebezpečné? Myslíš, že bych mohla oslepnout?“

Laura zvedla ruce a vytočila dlaně ven. Mělo to znamenat, že nemá ponětí.

Když zařinčel zvonek u dveří, obě dívky sebou trhly. Laura vrhla pohled na hodiny.

„Devět hodin? Ale máma nezvoní. Má u sebe vždycky klíč.“

„Neotvírej!“ Katie najednou dostala strach.

Někdo netrpělivě zaklepal na dveře. Skrz dřevo bylo slyšet tlumené: „Haló, Lauro... to jsem já, Roy!“

Katie přikývla. Poznala ten hlas. Byl to skutečně Roy.

Laura otevřela a Katie šla za ní. Z maličké verandy svítilo dovnitř žlutavé světlo domovní lampy. Roy stál přímo pod ní. Lampa mu vrhala ostrý stín na obličej.

„Ahoj, Lauro. Nechci vás rušit. Pečujte o své přátelství. Musím se jenom na něco zeptat Katie.“ Pohlédl Lauře přes rameno na svou neteř. „Nebyla tu náhodou babička?“

„Ne. U tebe není?“ Katie přišla ke dveřím.

Roy si otíral rukou obličej. „Vzal jsem ji domů na motorce. Šla se mnou do domu. Byl jsem ve svém pokoji, potřeboval jsem o něčem přemýšlet. A když jsem přišel dolů, už tam nebyla. Myslel jsem si, že šla možná za tebou.“

„Tady nebyla.“ Katie chápala, že má Roy o babičku starost. Možná se někam vydala a teď nevěděla, kde je. Ulice, které vedly z města, byly temné a v noci nebyly osvětlené. Babička se mohla ztratit nebo o něco zakopnout a spadnout do příkopu.

Roy ukázal na svou motorku. „Projel jsem všechny ulice kolem domu, ale není nikde k nalezení. Viděla ji jen ta paní s malým psem. Říkala, že babička šla cílevědomě směrem k přístavu. Ale tam jsem ji taky nenašel.“

„Pomůžeme vám s hledáním,“ nabídla se Laura. „Projedu na kole všechny ulice!“ vyhrkla Katie. „Ne, nechci, abys v noci sama jezdila po městě.“ Roy se postavil do dveří, jako by jí chtěl zabránit jít ven.

„Zavolejte policii!“ napadlo Lauru a rukou pokynula Royovi, aby použil telefon, který stál na úzké policii, přišroubované na zdi trochu nakřivo. „Policie bude nejlepší.“ Roy vešel dovnitř. Prakticky v tomtéž okamžiku začal telefon zvonit. Vydával vysoký tón. Laura vzala do ruky bezdrátové sluchátko a zmáčkla klávesu pro přijetí hovoru. Ohlásila se telefonním číslem, nikoli jménem. Katie slyšela, jak říká: „Ahoj, mami!“ Roy stál vedle ní a potřásl pomalu, velmi ustaraně hlavou.

Laura naslouchala hlasu v sluchátku. Její pohled skákal z Katie na Roye. Když po chvíli promluvila, měla úplně změněný hlas. Zněl zastřeně. Několikrát si odkašlala, ale přesto nedokázala pořádně mluvit.

„Máma vám chce něco říct.“ Laura zůstala stát u telefonu a vyhnula se Katiinu pohledu. Katie cítila, jak jí vstávají vlasy na hlavě, a přejela si po nich oběma rukama, jako by je chtěla zatlačit dolů.

Roy naslouchal zprávě, kterou pro něj paní Pinkertonová měla. Jeho jedinou reakcí bylo opakované „Ne! Ne!“ Byl stejně zaražený a šokovaný jako Laura.

„Hned tam přijdu. Prosím, zůstaňte u ní.“

Sluchátko mu vyklouzlo z ruky. Laura ho stačila zachytit.

„Co je? Je to kvůli babičce? Co je s ní?“ zasypala Katie Roye otázkami.

Roy byl v šoku. Pokoušel se něco říct, ale nepodařilo se mu vydat ani hlásku. Laura se odvrátila. I ona byla jako oněmělá.

„Tak už mi to řekněte!“ vybuchla Katie a zvedla ruce s ohnutými prsty, jako by je chtěla poškrábat.

„Co jen budeme dělat? Nesmí ji zavřít. To by nepřežila. Co budeme dělat?“ Roy si rozepnul koženou vestu, strašně se potil.

Katie ho chytila za paži a prosebně se na něho podívala. „Prosím, řekni mi to.“

Laura mu chtěla pomoci. „Katie, tvoje babička...“

„Je mrtvá? Něco se jí stalo?“ Katiin hlas zněl hrozně rozčileně. „Někoho zabila!“

Chvilí trvalo, než Katie tu zprávu pochopila. „Zabila?“ opakovala nevěřicně. „Někdo je mrtvý?“

Měla pocit, že to kolem ní najednou nepříjemně páchne potem. To se tak potili oni? Nebo to bylo rozčilením a zdálo se jí to?

Zvenku zavanul studený večerní vítr a přirazil dveře někde ve vyšším patře.

„Paní Pinkertonová ji viděla. Babička napadla Rosamund Ellroyovou. V jejím domě. Něčím těžkým. Zasáhla ale jejího syna.“ Roy mluvil jako ze spaní. Stále ještě to nemohl pochopit. „Je mrtvý. Policie už je na cestě.“

Katie se trásla po celém těle. Měla pocit, že se jí chvěje každý sval, jako by do ní někdo pouštěl elektrický proud. Zmocňovala se jí hrůza od hlavy přes obličej a týl, ramena a paže, trup, přes břicho až dolů do nohou.

A zase cítila tlak v pokožce hlavy. Katie zvedla ruce. Cítila, jak se kořínky vlasů vztyčují a snažila se je zatlačit zpět.

V uších ji šuměla spousta různých hlasů. Slyšela nepřírozeně znějící hlasy herců z laciných televizních seriálů. Do toho se přimísila hudba: klavír, na němž někdo cvičil. Hudba z akčního filmu. Krátká znělka doprovázející reklamu. Prudká hádka mezi mužem a ženou. On ji vyčítal, že ho okradla. Ona mu vmetla do tváře, že není jeho otrokyně.

Dva psi štěkali. Kočka mňoukala naříkavě do noci.

Mňoukání Katie vábilo, jako by na ni někdo volal.

Viděla před sebou Mortimera, jak zvědavě slídí po jejím pokoji a přede, a měla pocit, že se jí jeho měkoučké tělíčko otírá o nohy. Přála si to předení vnímat, nebylo však skutečné. Dala by všechno za to, aby ho teď opravdu slyšela.

Katie úplně zapoměla, kde je. Připadala si jako uvnitř nějaké koule. Uvnitř ochranné koule. Prostoupil ji pocit velké síly a každý nádech jí dodával další odvalu.

Pomalů si stoupla na špičky. Byla tak větší a zároveň si připadala menší. Její tělo v sobě mělo cosi mrštného, její paže jako by vůbec nic nevážily.

Vůbec neslyšela volání Roye a Laury. Bylo to ustarané volání. Stále znovu opakovali její jméno. Hlasitěji a hlasitěji. Strídali se. Laura ji mávala rukou před očima a Roy ji vzal za rameno a zatřásl jím.

Nic z toho Katie nevnímala. Vůbec nic.

Až dosud stála Katie zcela strnule, s prázdným pohledem. Najednou se sesypala jako loutka, které někdo přestříhl vodící nitky. Roy ji v poslední chvíli stačil zachytit a zabránit tomu, aby se uhodila hlavou o schody.

NÁVŠTĚVA

Katie si připadala jako v kaleidoskopu. Svět kolem ní se stále točil, sice jen trhaně, ale pořád dál. Události posledních dní se míhaly pod různými úhly a zrcadla z nich dělala nové vzory.

Vznášela se vleže v nekonečném tunelu, obklopená blyštivým stříbrným světlem. Byla to příjemná cesta a Katie by v ní ráda pokračovala. Nevěděla, jaký je její cíl, což ji trochu zneklidňovalo, ale stav beztlíže jí všechno vynahradil.

Pak se v tunelu objevily praskliny. Proudila jimi tma a pohlcovala blýskavé světlo. Katie připadalo, jako by se jí před očima rozlévala černá barva.

Cítila broskve. Ale ne čerstvé broskve ani kompotované, připomínalo to silnou vůni šamponu. Byla to broskvová vůně, která občas doprovázela Lauru.

Všechny zvuky, které slyšela, byly tlumené, jako by k ní pronikaly skrz vatu. Potřebovala trochu času, aby se mohla zorientovat v prostoru. Pak ucítila, že skutečně leží natažená na něčem měkkém. Bylo jí teplo, skoro horko. Hmatala kolem sebe rukama a ucítila deku, kterou měla vytaženou až k bradě. Hlava jí spočívala na několika polštářích.

Vzpomněla si na telefonát a na Royův zděšený obličej. Babička někoho zabila.

Katie otevřela oči. Pálily ji a měla pocit, že má řasy zamotané do sebe. Na okamžik byla kolem ní tma. Pak z černoty začaly vyrůstat šedivé obrysy a tvary.

Ležela na zádech na posteli a dívala se nahoru na strop místnosti. Otočila hlavu a skoro na ni skočil bílý obličej hrůzného klauna. Tentokrát ale Katie zrak neodvrátila a tmavá postava vklouzla zpátky do svého obrysu a byla zase plochá a bezvýznamná. Katie si uvědomila, že se dívá jen na jeden z Lauřiných plakátů.

Babička je vražedkyně.

V Katiině hlavě zazněl rozhovor, který se odehrál před týdnem. Netvrdila babička, že chce zabít paní Ellroyovou? Přinejmenším stále zdůrazňovala, že by to mohla udělat.

Totéž říkala, když se dozvěděla, že Roy dostal výpověď z obchodu. Udělala to z nenávisti. Z nenávisti vůči ženě, která jejímu synovi sebrala krámek a podle babiččina mínění i jinak páchala jen zlo.

Babička určitě půjde do vězení. Nebo ještě hůř, do ústavu pro duševně nemocné.

Její drobná, křehká babička, která žije ve stálém strachu, že by mohla umřít hladu, a proto všude schovává kousky koláčů a sendvičů. Ve vzduchu ještě visela Royova slova: „To nepřežije.“

Klika lehce zavržala a z chodby do místnosti dopadl úzký pruh světla. Katie okamžitě zavřela oči, protože pocítila známé bodnutí v hlavě.

„Spí, že ano?“ To byla Laura. Šeptala.

„Rozsviť, ať na ni vidím,“ nakázal suchý hlas doktora Silvera.

I přes zavřená víčka pocítila Katie světlo jako tupý úder. Matrace vedle ní se prohnula, jak si doktor sedl na pelest postele.

Tiše ji oslovil a několikrát opakoval její jméno. S očima dosud zavřenýma zamumlala Katie: „Ano?“

„Je vzhůru!“ zvolala Laura.

„Počkej, prosím, venku!“ řekl přísně doktor Silver.

Laura neochotně opustila místnost. Katie cítila, že zůstala stát ve dveřích a doktor se k ní otočil, načež Laura zmizela. Poté se doktor Silver obrátil ke Katie.

„Katie? Jak se cítíš?“ Jeho hlas byl ještě hlubší a klidnější než obvykle. Jemu může důvěřovat.

„Jde o babičku!“ Katie měla úplně vyprahlá ústa, mluvení ji vyčerpávalo. Zato se jí podařilo pomalu otevřít oči. „Proč to udělala?“

„Přinesu ti vodu.“ Doktor Silver na chvíli opustil místnost a vrátil se s kelímkem na čištění zubů naplněným vodou. Jednou rukou podepřel Katie hlavu a druhou rukou ji přitiskl kelímek ke rtům. Katie se žiznivě napila, pak se posadila. Měla na sobě jen spodní prádlo, zbytek oblečení ležel na černé židli.

„Babička nikdy neublížila ani mouše. Jistě nikoho nezabila.“ Katie si to nechtěla připustit. Nemohlo tomu tak být.

Doktorův obličej byl v noci ještě šedivější než ve dne.

„Tvoje babička, Katie, je velmi nemocná žena. Určitě si svého činu není vědoma. Osoba v jejím stavu nedokáže odhadnout, co dělá nebo co udělala.“

Katie potrásla nevěřícně hlavou.

„Ne. Babička není blázen. Snad je někdy trochu popletená. Ale jenom trochu.“

Pohled lékaře na ní dlouze spočinul. Trpělivě položil svou ruku na její.

„Někdy je pro nás moc těžké přijmout pravdu. Nakonec nám ale nic jiného nezbude.“

„Ne, není nemocná!“ divoce odporovala Katie.

Lékař ji uchopil za zápěstí a konečky prstů jí nahnátl pulz. Pak ji odhrnul vlasy z čela a pohlédl jí zkoumavě do očí. Katie teď nechtěla mluvit o tom, na co dnes večer přišla. Jednoho dne to ale doktorovi řekne.

„Nesměji ji zavřít. To by babička nevydržela.“

„Měla být už dávno v nějakém domově, kde na ni mohli lépe dohlížet,“ vysvětloval doktor Silver klidně. „Už několikrát jsem to tvému strýci připomínal.“

„A co s ní udělají teď? Je u ní Roy?“

„Ano, tvůj strýc je na policejní stanici. Na noc ji odvezou do nemocnice a zítra se uvidí, co dál.“

„Chci k ní!“ Katie se pokusila vstát, ale doktor ji rozhodně zatlačil zpátky.

„Musíš zůstat ležet. Udělá ti to dobře. Moc dobře.“ Najednou měl v ruce injekci a bodl ji Katie do paže. Tážavě se na něho podívala a on se na ni usmál tenkými šedivými rty. „Všechno bude v pořádku. Jen klid. Jen klid, Katie.“

Najednou Katie ztratila vládu nad rukama a nohama. Doktor se ji před očima rozdvojil a pak dokonce roztrojl. Klesla do polštářů a ještě zaregistrovala, že doktor Silver vstává.

Pak následoval velmi hluboký zvuk. Jako cvaknutí fotoaparátu, jen o moc delší a velmi vzdálené.

Katie upadla do hlubokého spánku.

PROBUZENÍ

To není možné.

Když se Katie dozvěděla, že její rodiče přišli o život, bylo příští ráno ještě o moc horší než den, kdy se to stalo.

To není možné.

Rodiče už nežijí. Už nikdy neuvidí maminku ani tatínka.

To není možné.

Všechno se v ní vzpíralo uvěřit tomu, vzít to na vědomí, přijmout to. A přesto to tak zůstalo. Přesto to byla pravda a nedalo se s ní nic dělat.

Uklidňující injekce účinkovala dlouho. Katie se probírala až v poledne.

Paní Pinkertonová každou chvíli nahlížela do pokoje. Když viděla, že má Katie otevřené oči, zašeptala: „Připravila jsem ti do koupelny ručník a kartáček na zuby. A Lauřino tričko a sukni, kdyby sis chtěla obléct něco čistého, zlato.“

Uběhla skoro hodina, než byla Katie natolik vzhůru, že mohla vylézt z postele a vklouznout do koupelny.

Ze zrcadla se na ni díval opuchlý obličej s otiskem polštáře přes tvář. Chumáče vlasů jí stály na hlavě.

Katie dlouho stála pod sprchou a nechala po sobě stékat teplou vodu. Pak se cítila čistá, ale její zármutek se nezmenšil. Stále ještě jí připadalo, že má v hlavě mlhu. Zatímco šla dolů ze schodů, mohutně zívala.

Půjčená sukně byla z měkké bavlněné látky s krajkami. Katie si ji přichytila v pase páskem. I tričko jí na těle plandalo. Protože bylo v domě chladno, vzala si z Lauríny skříně ještě černou vestu a zabalila se do ní.

V kuchyni nezbývalo moc místa, když tu paní Pinkertonová pracovala. Na sporáku stála pánev. Něco tu syčelo a toustovač zrovna radostně vyplivl dva tmavohnědé plátky chleba. „Prostřela jsem ti v jídelně, zlato!“ Jídelna byla na prosklené verandě vedle obývacího pokoje. Uprostřed stál kulatý stůl se čtyřmi židlemi. Katie se posadilo na místo, kde byl příbor a ubrousek. Paní Pinkertonová přiběhla se třemi talíři najednou jako servírka v kavárně. Katie dostala opečenou slaninu, volská oka, toast a specialitu Lauríny matky, která se nazývala „chudí rytíři“. Byly to krajíčky bílého chleba namočené do vajíčka rozšlehaného s mlékem a usmažené na pánvi.

Katie vůbec neměla hlad. Aby neurazila paní Pinkertonovou, ucucla si pomerančového džusu a dala si doušek čaje.

„Nebude ti vadit, když si sednu k tobě?“ zeptala se paní Pinkertonová a sedla si na židli naproti Katie. Opřela se rukama o desku stolu a podívala se na Katie zespodu. „Zlato, neuděláš mi nic, když se tě zeptám, jak ti je? Laura mi kladla na srdce, abych se neptala. Ale já to musím vědět.“

Katie píchla vidličkou do žloutku vajíčka, a když se roztekl, rozpatlala ho na všechny strany.

„Vy jste to viděla, ne?“

Paní Pinkertonová měla s sebou utěrku, kterou teď nervózně otáčela v ruce. „Myslíš tvoji babičku?“

Katie si krátce odfrkla. Co jiného mohla myslet? „Zlato, já jsem byla v kuchyni o poschodí níž. Věděla jsem, že paní Ellroyová se synem sedí v salonu a popíjejí. Po celou cestu k domu nikdo z nich nepromluvil ani slovo. Auto ani nemuselo mít klimatizaci, protože rozhovor mezi těmi dvěma byl na bodu mrazu.“

„Udělala to babička doopravdy?“ dotírala Katie. „Slyšela jsem jenom, jak lady vykřikla. Nejdřív jsem si myslela, že se hádá se svým nevlastním synem. Pak mě ale zavolala. Obvykle zvoní, ale tentokrát hlasitě vykřikla mé jméno.“ Pohled paní Pinkertonové zabloudil na malou zahrádku. Venku bylo dusno. Slunce bylo vidět za mraky jen jako světlá skvrna. „Šla jsem nahoru. Ale...“ poklepala si na břicho, „...nejsem žádný závodník. Schody pro mě nejsou, mívám oteklé kotníky.“

Katie žadonila pohledem. Nemohla by konečně přejít k věci?

„V salonu ležel ten mladý muž na zemi, obličejem dolů. Vzadu na hlavě měl ránu, která silně krvácela, a na koberci už byla velká skvrna.“ Paní Pinkertonová se odmlčela, aby Katie nechala vydechnout.

„A babička? Udělala to opravdu ona?“ Katie se třásla netrpělivostí dozvědět se každý detail.

„Stála u jeho nohou a v ruce měla bronzovou sošku nahého mladíka na mramorovém podstavci. Lady jich má několik. Stojí v salonu na různých místech a jsou těžké, ale ne zas tak moc těžké.“

Ta zpráva nepřinesla Katie žádnou úlevu. Nevěřicně potrásla hlavou.

„Tvoje babička se na Ellroye upřeně dívala a pak sošku upustila. Trefila ho do nohy, ale on se nepohnul.“ Paní Pinkertonová sáhla přes stůl po Katiině čaji. Vyprázdnila vysoký hrnek na několik polknutí. „Paní Ellroyová jen stála, ještě bledší než jindy, ruce před obličejem, a stále zajíkovavě opakovala „Můj bože, můj bože.“

„Ale jak se babička dostala do domu? Copak nebylo zamčeno?“ Katie jela už mockrát na kole kolem usedlosti Ellroyových. Park byl obklopený vysokou betonovou zdí, z níž nahoře čněly ostré kusy skla. Pokud by se někdo dokázal vyšplhat nahoru na zeď, pořezal by si o ně ruce. Zamřížovaná brána byla řízená elektronicky a otevřela se jen po použití dálkového ovladače. Jednou se Katie vylekala, protože se obě půlky vrat daly samy od sebe do pohybu a rozevřely se. Věděla samozřejmě, že jsou na

elektrinu. Brána už byla téměř otevřená, když se v zatáčce objevil modrý Bentley. Řidič si bránu otevřel připraveným ovladačem. Jak se ale na pozemek dostala babička?

Lauřina matka si přitáhla Katiin talíř doprostřed stolu a vzala si slaninu a vajíčko.

„Dveře na terasu byly otevřené. Vítr povíval záclonou. Tvoje babička musela přijít ze zahrady.“ Paní Pinkertonová si Katie starostlivě změřila. „Raději toho necháme. Měla bys přijít na jiné myšlenky.“

Jaké jiné myšlenky?

VĚŘÍTE?

Léto zřejmě úplně zapomnělo, že má přijít. Odpoledne se po ostrově proháněl studený vítr a přivál tak velké mraky, že zakryly každý kousíček modré oblohy.

Roy přijel na motorce k Pinkertonovým a vyzvedl Katie. Až když se Katie loučila, něco ji napadlo. „Kde je vlastně Laura?“

Paní Pinkertonová se otázce smála, jako kdyby se ptala malá holčička. „Samozřejmě ve škole, zlato. Chtěla tu zůstat a počkat, až se probudíš, ale já ji poslala do školy. Byla na mě kvůli tomu pěkně našťvaná.“

Katie si to uměla představit a byla by bývala ráda, kdyby si s Laurou mohla promluvit.

Ještě jedna věc dělala Katie starosti. „Paní Pinkertonová, myslíte si opravdu...“ začala pomalu. Laurina matka tušila, co přijde, a zatvářila se velmi ustaraně.

„Zlato, měla tu sošku v ruce. Byly na ní přilepené vlasy a kůže z hlavy.“

Roy položil Katie ruku na hlavu, jako by jí chtěl požehnat. Cítila, jak jí zmáčkl vlasy a bylo jí to nepříjemné. Šikovně se mu vymanila a pohlédla na něho. Tmavé obruby malých slunečních brýlí prudce kontrastovaly s bledostí jeho obličeje.

„Pojď, půjdeme se trochu provětrat. Oba to teď potřebujeme.“

Lauřina matka se smutně usmála. „To vám určitě udělá dobře.“

Roy jí poděkoval za to, že se o Katie starala, a pak šli oba k motorce, která byla odstavená na okraji vozovky. Byl to Harley Davidson s vysokými řídítky. Protože ho Roy každý víkend čistil a leštil, blyštěl se jako nový. Katie si dala na hlavu helmu, která byla připevněná k sedlu. Jindy ji používala babička. Na okraji helmy se lesklo pár jejich šedivých vlasů. Když si ji nasazovala, ucítila znovu nepříjemný pocit na pokožce hlavy. Jako by měla najednou vlasy z tenkého drátu a bodaly ji do kůže. Rychle helmu sundala a osahala si účes. Vlasy měla zastřížené tak, aby se daly pomoci gelu nebo jiného tužidla snadno upravit. Přestože dnes ráno Katie žádnou kosmetiku nepoužila, trčely jí vlasy divoce od hlavy.

Vzpomněla si na Mortimera a jeho huňatý ocas. Dokázal naježít srst tak, že ocas vypadal jako štětka na mytí lahví. Když chtěl udělat dojem na druhé kocoury, nebo když mu bylo obzvlášť dobře, narostl jeho ohon do téměř dvojnásobné velikosti.

„Je ti něco?“ zeptal se Roy a vytrhl Katie ze zamyšlení.

„Ne, ne. Všechno je v pořádku.“ Napodruhé si Katie helmu přimáčkla pevně k hlavě a za pár vteřin nepříjemný pocit zmizel. Vyhoupala se na sedadlo za Roye a pevně se chytila jeho štíhlých boků. Roy silným našlápnutím nastartoval a zabočil na silnici.

Paní Pinkertonová stála ve dveřích a dívala se za nimi, dokud nezmizeli v zatáčce.

NA ÚTESECH

Katie se už nejednou projížděla s Royem po ostrově. Ať měl dobrou náladu nebo byl smutný, vždycky se rád proháněl po úzkých uličkách plných zatáček, které začínaly na kraji města a spojovaly osamělé statky a domky rybářů.

Royovo hubené tělo moc ochrany neposkytovalo, a protože bylo Katie zima, přitiskla se k jeho zádomu. V ostrém větru ji Royův culík několikrát uhodil do obličeje.

Napravo i nalevo od silnice se rozkládaly rozsáhlé louky porostlé ostrou šedozelenou písečnou trávou. Fialově a tmavě růžově zasvítily tu a tam divoce rostoucí květiny. Když vítr svou silou ohnul trávu k zemi, třpytila se najednou jako stříbro.

Roy šlapal na plyn a víc a víc zrychloval. Motor rachotil, jako by Roye vyzýval: Mám i na víc, jen to zkus.

Byl to jeden ze dnů, kdy by Katie byla zase ráda malou holčičkou. Přitulila se ke svému strýčkovi a čichala vůni staré kůže, z které byla jeho bunda, a hořkou vůni dehtu v jeho vlasech. Roy používal šampon, který zaručeně nebyl testovaný na zvířatech a údajně obsahoval i dehet. Katie si přála, aby ji někdo ochránil před vším zlem světa. Ale byl Roy ten pravý?

Ze široké šedivé silnice zabočil Roy prudce na úzkou postranní cestu, která vedla přímo k útesům. Skončila na místě, kde byl zděný gril, u nějž se v létě pořádaly pikniky. Roy zastavil a vypnul motor.

Privítal je ševelící vítr a v dálce se valily vlny.

Roy se nenamáhal se zamykáním. Kdyby snad jeho motorku někdo opravdu ukradl, stejně by si s ní na ostrově nemohl nic počít, protože by byl hned nápadný. Jezdil tu jen jediný Harley a ten patřil Royovi. Helmy nechali ležet a loudali se vedle sebe po vyšlapané pěšině směrem ke kraji ostrova. Po levé ruce měli malý záliv. Před dlouhou dobou, možná dokonce před pár stoletími, někdo lopotně vytesal do skály schody, které se klikatily až k vodě. Teprve nedávno vznikl v zálivu přístávací můstek. Přistávaly zde nákladní lodě, které přivázely na ostrov hnojivo a krmivo pro zvířata. Ale vozily i půlky prasat a krav pro řezníka. Zboží se vytahovalo na břeh pomocí mohutné kladky. Stavbu přístávacího můstku podpořil starosta kvůli tomu, aby přístav zůstal romantickým místem, jak tvrdil. Zaprášené pytle s krmivem nebo krvavé zvířecí půlky by k tomu určitě nepřispěly.

Ptát se na babičku si Katie netroufala. Měla strach z odpovědi.

„Svět potřebuje víc lásky,“ začal Roy z ničeho nic. „Víc lásky by vyřešilo spoustu problémů. Lidi to ale pořád nechtějí vidět.“

„Jak se daří babičce?“ vyletělo z Katie.

Roy se nedal od svého krátkého proslovu odradit. „Když chybí láska, zaujme její místo násilí. Jistě to nějak souvisí s tím, že se jí nedostávalo lásky, když byla malá. To se vymstí i po mnoha letech.“

Katiiny prsty se roztáhly, ohnuly a křečovitě stáhly. Vydala ze sebe prskavý zvuk a zasekla nehty do hnědé, křehké kůže Royovy bundy.

„Jak se jí daří!“

Roy ji polekaně chytil za zápěstí a pevně ji držel. Už nemluvil kazatelským tónem, jen smutně. „Zuřila. Vyváděla jak blázen. V nemocnici jí hrozili, že ji dají do svěrací kazajky. Bojovala s ní jedna sestra, která snad dřív musela být přebornicí v sumo.“ Když si na to Roy

vzpomněl, krátce se ušklíbl. „Babička to vzdala. Jinak by ale vyhrála.“

Při té představě se i Katie krátce pousmála. „Mluvil jsi s ní?“ zeptala se pak s naléhavostí v hlase.

Roy pomalu přikývl. „Všechno popírá. Pořád opakuje: Socha přiletěla. Socha mi přiletěla do ruky. Nebo: Ležel tam jako koberec. Ona třeštila oči. Ta mrcha jen třeštila oči.“

„Přiletěla?“ opakovala Katie zamyšleně. „Jak může socha přiletět?“

Roy jenom bezradně pokrčil rameny. Cesta se lehce stočila a vedla dál podél pobřeží. Míjeli malé tabulky s varováním, aby se nikdo nepřibližoval ke kraji útesů.

„Říkala ještě něco?“

Roy si dával s odpovědi na čas. „Jenom pořád opakovala, že socha přiletěla. Jako kdyby nic neprovedla, jako by ji ruku vedla nějaká neviditelná síla.“

Bylo poznat, že tomu nevěří. „Teď je zavřená v nemocničním pokoji a dokonce ji i hlídají.“

Katie se podívala na moře. Vypadalo, že se slévá s nebem dohromady. Vlny byly toho dne kovově šedivé a měly korunky z pěny. „Chci k ní!“

To připadalo Royovi nemožné. „Vyváděli už i kvůli mně. A to jsem její syn.“

„Policie si je jistá, že to babička udělala.“ S rukama pevně ovinutýma kolem těla se Katie brodila vysokou trávou na pobřeží. Botami lámala stvolý, jako by se tak mohla policii pomstít.

„Jsou o tom přesvědčení. A já se bojím, že to souvisí s tím, že se babičce nedostávalo lásky, když byla malá holčička.“ Jeho další slova Katie nevnímala. Studená bríza rozfoukala mlhu, kterou měla v hlavě. Zhluboka nasála vzduch. Voněl jako prádlo, když se ještě mokré vytáhne z pračky. „A co bude dál?“ chtěla vědět Katie. Přerušila Roye uprostřed věty a on zůstal stát s otevřenou pusou.

„O tom rozhoduje zákon. Zákon určí, co se s babičkou stane.“ Roy udělal výmluvné gesto.

„Royi!“ Katie skoro křičela. „Musíme jí pomoci. Jinak skončí někde v ústavu. To by přece nevydržela.“

„Ale Katie, zákon je mocnější!“

„Přestaň tak mluvit!“ Popoběhla kousek dopředu a pak se prudce otočila. „Babička by nikoho nezabila. Mluví o tom, vyhrožuje, nadává, prská oheň a síru, ale neudělá to.“

Roy se na ni podíval přes obroučky kulatých slunečních brýlí pohledem plným hlubokého smutku a mlčel.

EXPERIMENT

„Takže ty tomu taky věříš? Jsi si úplně jistý, že babička toho chlapa zabila?“ Z Katieiných úst vycházely nejen slova, ale i prskání. Oči se jí zúžily do tenounkých štěrbin a dívala se na Roye jen skrze řasy. S hlubokým zklamáním opakovala: „Takže ty tomu taky věříš.“

„Doktor Silver mi už několikrát radil, abych ji dal někam do ústavu,“ bránil se Roy. „Katie, i já bych rád na nebi viděl jen krásný měsíc a ranní červánky. Na obzoru se ale zvedají i oblaka z atomových bomb a jen naše láska s nimi něco zmůže. Musíme se semknout.“

Katie zafrkala a šla dál, studené ruce schované v kapsách černé vesty, kterou si půjčila od Laury. Oblečení jí bylo moc velké a studený vítr ji pod ním profoukl až na kůži. Co chvíli se zatřásla zimou, třes ale nebyl způsobený jen nízkou teplotou.

„Semknout!“ opičila se Katie po Royovi. „To bude nějaká nová píseň? Royi, tohle babičce nepomůže. Pokud jsi přesvědčený, že to opravdu udělala, potřebuje dobrého advokáta. Zajdi za panem Lloydem.“

Charles Lloyd byl jediným právníkem na ostrově. Jeho dcera Fay byla na střední škole o ročník výš než Katie.

„Advokát?“ Když to Roy vyslovil, znělo to slovo jako „bestie“ nebo jako „monstrum“. „Advokáti překrucují zákony a ohýbají je, jak se jim zrovna hodí. Jak by to mělo babičce pomoci?“

Katie si nebyla jistá. Když se ale dívala u Laury na televizi, dostal v detektivce každý podezřelý ihned svého obhájce, který mu pak radil, jak má vypovídat. Proto ji to napadlo.

„Navíc advokáta nemůžeme zaplatit. Nevím ani, jestli bude poštou dál chodit babiččin důchod. Bez něj bychom nemohli zůstat v domě, náklady by byly příliš velké.“

Silný poryv větru Katie a Roye málem povalil. Museli se mu oba vzepřít a jen s námahou pokračovali dál. Před nimi vybíhal do moře úzký skalnatý výběžek. Tabule varovaly před nebezpečím zřícení a rozpadajícími se skalami.

Katie musela myslet na Maryolu. Na takový útes vylákala Vikingy a strhla je do společné záhuby. To všechno jen proto, aby zachránila ostatní obyvatele ostrova před neštěstím. I když za to zaplatila životem. Ucítila, že ji Roy chytil za rukáv, a táhne zpátky. „Radši pryč odtud. Stačilo by, aby vítr změnil směr, a sfoukne nás dolů.“

Zamířili zpátky k motorce. „Jen si nemysli, že ti rodiče nechali nějaké peníze,“ začal Roy najednou vztekle. „Všechno jsme s babičkou platili my. Budeš po nich dědit, ale teprve až ti bude osmnáct. Zřejmě nám nedůvěřovali. Donna mě odjakživa považovala za bláznivého snílka, který chce změnit svět.“

Takhle Roy o Katiiných rodičích ještě nikdy nemluvil. Doopravdy se rozčílil a vztek mu zkřivil obličej. Něco na jeho slovech Katie zarazilo: Co myslel Roy těmi penězi? Proč by jemu a babičce neměli rodiče důvěřovat? Myslí si přece, že přišli o život při pádu letadla. Pravdu nezná. Nebo ano? Katie uchopila Roye pevně za zápěstí a donutila ho, aby se jí podíval do očí.

„Royi, co víš o tom pádu letadla?“

Roy se nedokázal přetvařovat. Jako hráč pokeru by byl nepoužitelný, protože se z jeho obličeje vždycky dalo vyčíst, co si myslí, nebo co se v něm odehrává.

„Royi, ty víš, že maminka a tatínek ještě žijí?“

Ta otázka ho zasáhla jako nečekaný, velmi tvrdý úder do žaludku. Nemusel na ni odpovídat, protože Katie už odpověď znala. Po všechny ty roky jí tedy Roy tajil to, co se nyní dozvěděla přímo od rodičů.

„To ti nikdy neodpustím!“ vmetla mu do vyděšeného obličeje.

„Ale... Katie... jak to, že to víš?“

Rozeběhla se a on běžel za ní.

„Kdo ti to řekl?“

„Nejsi žádný bláznivý snílek. Jsi prohaný cvok!“ Vztek musel z Katie ven. Úplně ztratila kontrolu nad tím, co mluví. „Ale teď to vím. Teď vím všechno.“

Roy si strhl sluneční brýle z obličeje. Oči měl vlhké a neuvěřitelně modré.

„Takže potom, co jsem se kvůli tobě sedm let dřel, jsem pro tebe prohaný cvok? Víš opravdu všechno? Víš opravdu, co s tebou udělali?“

Tak rozzuřeného ho Katie ještě nikdy nezažila. Nechápala, co má na mysli.

„Jak, udělali? Co to má znamenat?“

„Carl se považoval za poloboha. Dělal různé pokusy a své objevy všelijak zkoušel a testoval. Nešlo jenom o pokusy na nevinných zvířatech, tím jsem si jistý.“ Roy se tvářil nenávislně.

Katie o pár kroků ustoupila. „Pokusy na zvířatech?“ Něco o nich četla i slyšela. Vůbec se jí nelíbily. Vyděsilo ji, že se jich měl dopouštět i její vlastní otec.

Vztek Roye přešel stejně rychle, jako se objevil. Zvedl konejšivě ruce. „Pojď, budeme teď minutu mlčet a najdeme v našich duších zase mír.“ Katie cítila, že jí vlasy vstávají na hlavě. „Nechci mír! Chci vědět, cos to vykládal. Co se mnou udělali?“ Katie zvedla ruku, jako by ho chtěla uhodit.

„Jsme děti světla a nejsme stvořeni k tomu, abychom se navzájem stahovali do temnot.“

Už se nedalo nic dělat. Roy zašel příliš daleko. Katie cítila, jak jí vzduch syčí na patře, a z pusy jí vylétlo ostré zaprskání. S prsty nataženými jak drápy začala Roye bít.

Nehty škrábala po kůži jeho bundy tak, že za sebou zanechávala světlé pruhy.

„Co se mnou udělali?“

Roy si v obraně zakryl obličej rukama. „Co se mnou udělali?“

Roy zkoušel všechno, jen aby unikl její otázce. Dokonce Katie nabídl šlehaný smetanový krém a hamburger, i když jinak dokázal hodiny mluvit o vykořisťování skotu i sedláků a byl schopný vyjmenovat tisíc důvodů, proč je třeba se tomuhle jidlu vyhýbat.

Katie povytáhla ramena a sklonila hlavu. Roy pod jejím pohledem ještě víc znejistěl. Koktal a opakoval pořád dokola totéž.

Pomalů a s důrazem na každé slovo opakovala Katie svou otázku. „Co mi udělali?“

Roy spustil ruce a nechal je bezvládně viset podél těla. Díval se na šedivé nebe, jako by se odtamtud dala očekávat pomoc, brada mu bojácně poklesla na hrud'. Nakonec ale vzhlédl a zajíkovavě začal: „Je to jen moje podezření. Protože Carl se jednou o něčem takovém zmínil.“

Následovala dlouhá přestávka, která přiměla Katie k výhrůžnému zavrčení. „Udělal to určitě jen proto, že věděl, že ti to neuškodí. Jinak by ho to ani nenapadlo. Byl to muž, který bral všechno vážně, a věděl, co je to zodpovědnost.“ Roy pochopil, že už není úniku. „Provedl něco... Něco s tvými geny. S tvými a s geny nějakého zvířete. Myslím, že kočky. Máš v sobě kočičí geny.“

Roy si složil ruce na prsou a uklonil se směrem, kde nikdo nestál. „Donno, odpusť mi. Už jsem to nemohl dál tajit.“

Tajemství bylo odhaleno. Katie to mlhavě tušila už ode dne, kdy viděla zprávu od svých rodičů.

Když zjistila, jak výborně vidí ve tmě, stalo se z předtuchy podezření. Je jako kočka.

I vlasy se jí ježí jako kočce srst.

Když byla podrážděná nebo se cítila ohrožená, prskala a vytahovala drápy. Poškrábala Richarda a čtyři drápance na Royově bundě byly dalším důkazem.

Slova rodičů k ní zaznívala jakoby z jiného světa. Skrývej to, radili jí. Musí skrývat, na co právě teď přišla. Ale bude to vždycky možné? Podaří se jí to? Nevyjde kočičí bytost skrytá v ní na povrch sama od sebe? Může tomu zabránit?

Roy jí jemně a velmi opatrně poklepal na rameno.

„Katie? Je to ale něco, co jsem si dal dohromady jenom já sám. Viš, že jsem cvok. Někdy. Možná dokonce často. Takže se možná pletu. Byl jsem před chvílí dočista vyvedený z rovnováhy, ale už jsem se zase uklidnil. Pomalé dýchání mi vždycky pomůže. Ještě lepší je dýchat jenom pravou nosní dírkou.“ Aby to předvedl, přimáčkl si levou nosní dírkou a vdechl vzduch takovou silou, až se mu zachvěly chloupky v nose.

Katie si oběma rukama přejela po svalnatých stehnech. Vděčí i za ně kočičím genům? Skočila dopředu a srazila se přitom s Royem. Krátce zavrával a strojeně se zasmál. Katie zkusila pár dalších skoků, ty ale nebyly o nic delší než obvykle.

Opět se jí zmocnil pocit zklamání. Roy všechno věděl, a nic jí neřekl. Nechal ji v domněnání, že rodiče jsou mrtví. Nikdy se ani nepokusil promluvit si s ní o svém podezření. Slyšela ho za sebou a cítila, jak moc jí pohrdá. Dospělý muž, který pořád jenom skládá písničky o duze a slunci v srdci, ale je příliš zbabělý na to, aby s ní jednal jako s dospělou.

Dřív než ji dohonil, udělala Katie pár rychlých skoků. Doběhla k motorce. V hlavě jí vířilo všechno možné, slova i obrazy, páté přes deváté. Přesto i v tom zmatku tušila, co chce udělat. Ať si Roy sní dál, ona babičce pomůže. Nenechá ji na holičkách. I když jsou všichni přesvědčení o její vině, Katie se zdálo, že všechno může být docela jinak. Dokud si nebude zcela jistá, že babička toho muže zabila, bude se snažit dokázat její nevinu.

„Chci domů,“ křikla na Roye stroze. Vypadal na rozlehlé louce ztraceně a díval se na ni jako ubřečený malý kluk. Jeho pohled žebal o slůvko na usmířenou, na to ale teď Katie opravdu neměla náladu. Nejradši by se ho během jízdy ani nedotýkala, ale něčeho se držet musela.

DVA NÁVŠTĚVNÍCI

Ostrov St. Jeremy se zahalil do deště jako do mokrého šedivého závoje. Na palubě Maryoly toho večera nikdo nestál. V obou místnostech v podpalubí to bylo cítit po mokrému oblečení a pivu. Muži, kteří se vraceli domů z pevniny, popijeli u malého baru a tlachali o příštím fotbalovém zápase a ostatním sportovním dění.

Muže a ženy, kteří seděli vepředu u malého stolku přímo u největšího okna, si nikdo nevšímal. Mohli být považováni za manžele středního věku, kteří už spolu příliš nemluví. On měl na sobě dlouhý nepromokavý plášť s páskem, ona černou lakovou pláštěnku. Oba se dívali buď na kulatou desku stolu, po níž stékaly kapky deště, nebo pozorně četli podklady, které muž vytáhl z tlusté aktovky. Byly to dvojce desky, které byly popsány dlouhými číselnými kódy. Obsahovaly spoustu papírů a dokumentů, navíc i velké černobílé fotografie, tabulky a dlouhé sloupce čísel. Muž a žena si desky stále předávali.

U baru stál také pan Holloway, Richardův otec, a jeho hlučný smích se rozléhal celou místností.

Ukázal téměř prázdnou sklenici na neznámý pár u okna, který byl k ostatním cestujícím obrácený stále zády.

„Nevybrali si k návštěvě zrovna dobrej den!“ hulákal pan Holloway. „Ale je jim asi jedno, jestli po nich budou asijský myši běhat za deště, nebo když svítí sluníčko.“

Posměšně napodobil cupitání a všichni pochopili, že měl na mysli neobvyklý druh masáží, prováděný v lázních hotelu Winston.

Muž a žena slyšeli, že se o nich mluví, ale nevšimli si toho. Žena zrovna studovala dlouhou zprávu a pomalu obracela listy. Pod zprávou ležela fotografie stejného formátu. Byla na ní Katie. Ležela na posteli jen ve spodním prádle. Spala, hlavu mírně pootočenou na stranu. Na fotografii byly nakreslené červené šipky. Ukazovaly na Katieiny vlasy, oči a stehna.

Muž a žena se o zprávě a snímcích tiše bavili. Nikdo na palubě nemohl jejich hovor odposlouchávat, protože mluvili cizí řečí.

Po letmém pohledu na čtvercové hodinky kývl muž na svou partnerku a začal desky opět skládat do aktovky. Dva malé kufříky na kolečkách s vytahovací rukojetí stály vedle sebe. Jak se zdálo, dvojice plánovala, že se na ostrovu St. Jeremy zdrží. Soudě podle velikosti kufrů ale pouze jeden až tři dny.

Pan Holloway právě u baru vykládal vtip, který by mu jeho žena doma asi zakázala. Ostatní muži se smáli, většina hlasitě, někteří jen ze zdvořilosti.

Nikdo si nevšiml muže s vystupující bradou a silně naličené ženy s obličejem panenky, kteří směřovali k východu. Chtěli na zem vystoupit jako první, aby je ostatní pasažéři viděli co nejméně. Kdyby to počasí umožnilo, zůstali by na palubě. Ale ani tak si na ně nikdo z mužů nevzpomene. A to stačí.

STÍNY

Písmena někdo nasprejoval velkými rozmáchlými pohyby. Přes bílé vstupní dveře domu, ve kterém bydlela Katie s Royem a babičkou, stálo:

VRAH

Sprejer nelitoval času a každé písmeno pečlivě vymaloval. Přebytná barva stekla na zem v mnoha tenkých potůčcích.

Katie a Roy zírali v šoku na tu čmáranici. Roy najednou vykřikl a vyběhl dva schody ke vstupním dveřím. Snažil se setřít písmena holýma rukama, což samozřejmě nešlo. Bez sebe vzteky začal nadávat a kopat do dveří. Strhl z těla koženou bundu a použil ji místo hadru. Ale ani to nepomohlo.

„Svět je brloh plný nenávisti a hoven!“ křičel a oběma rukama bušil do dveří. „To nadbytek peněz a chtivost tak kazí lidi. Musí se to změnit. Měla by přijít potopa. Spláchnout vyvrhele a šířitele nenávisti!“

S rukama vztaženýma k nebesům se Roy vypotácel ven do začínajícího deště a točil se dokola, jako by tak opravdu mohl přivolat potopu.

Katie řekla jenom: „Pojď domů.“ Nechala ho být a šla napřed. Byla jí strašná zima, na těle i na duši. Horká koupel, pořádně horká koupel ji snad trochu zahřeje.

Deštěm se mihla malá postavička. Proběhla Katie kolem nohou, zrovna když vstupovala do domu. Než mohla Mortimera zadržet, proklouzl kolem ní do

kuchyně. Triumfálně mňoukal a nedal Katie příležitost, aby ho vykázala ven. Okamžitě se rozeběhl nahoru do jejího pokoje. Hlavou si otevřel dveře, které byly jen přivřené, vklouzl do místnosti, vyskočil na židli u psacího stolu, pak na stůl a tam se, s předními tlapkami těsně vedle sebe, uvelebil a čekal.

Když Katie vstoupila do místnosti, slabě se na něho usmála.

„No copak, krasavce?“ oslovila kocoura a začala si svlékat z těla vlhké oblečení.

Měla pocit, jako by jí hlavou procházel elektrický proud. Nechala svetr sklouznout na zem a přitiskla si ruce na uši. Nejdřív myslela, že slyší nějaký ostrý zvuk, jako před rokem na školní besídce, když se kapele porouchala aparatura a začala pronikavě pískat.

Ale pocit nezmizel. Něco se jí zavrtávalo do mozku a tepalo v lebce.

„Dost, konec!“ zasténala. Sundala si ruce z uší, promnula si čelo a kůži na hlavě, aniž by cokoli změnila.

Postupně tepání zesláblo, šlo spíš jen o jemnou masáž uvnitř lebky. Byl to pořád hrozný a znepokojivý pocit, ale aspoň to už nebolelo.

Katie běžela do koupelny, roztočila kohoutek se studenou vodou a strčila pod něj hlavu. Nechala si vodu stékat přes obličej a vlasy, nejprve na jedné straně a pak i na druhé. Šimrání, které ucítla na kůži, jí přineslo úlevu. Celá promočená se napřímila, kapky po ní stékaly. Zalapala po dechu. Katie, která se na ni dívala ze zrcadla, vypadala zničeně. Oči měla unavené a zarudlé, ale přesto v nich cosi energicky jiskřilo.

A bylo v nich ještě něco. Katie se pomalu předklonila a zadívala se do svých očí. Zase změnily barvu a třpytily se jako leštěná měď. Předchozího večera byly panenky veliké a kulaté, teď měly jiný tvar.

Katie tomu nemohla uvěřit a několikrát zamrkala. Tentokrát se ale oči nezměnily. Nezvyklá barva jim zůstala a zornice už nebyly kulaté, měly tvar kolmých šterbin. Protože ji holá žárovka nad zrcadlem oslňovala,

byly šterbinky velmi úzké. Když Katie světlo zhasla a do koupelny dopadal otevřenými dveřmi jen slabý svit z chodby, šterbiny se rozšířily a vypadaly jako ragbyový míč.

Katie se musela pevně přidržet okraje umyvadla, bylo jí špatně. Naklonila se ke kohoutku a hltavě pila. Pustila si proud vody přímo do otevřených úst a polykala a polykala. Přistihla se, že dává hlavu na stranu, vystrkuje rychle jazyk a vodu líže stejně jako Mortimer, když někdy dostal zředěné mléko.

Katie se prohlížela v zrcadle a ztěžka oddechovala. Připadala si cize, ať už se v jejím těle odehrávalo cokoli, nahánělo jí to strach. Musí si o tom promluvit s doktorem Silverem. Určitě jí dokáže pomoci, i když dosud zřejmě neměl co do činění s pacientkou, jako je ona.

Znovu pocítila tlak v hlavě. Představovala si, že ji někdo zatlačil prstem na mozkovou kůru. Katie kroutila hlavou a doufala, že se toho pocitu zbaví. Když hlavou přestala potřásat, cítila tlak stále, ale připadalo jí, jako by se pomalu pohyboval uvnitř lebky.

Tiše stála a zadržovala dech. Zmocnila se jí panika a začala se trást po celém těle. Nejradši by unikla z vlastní kůže.

Tlak zeslábl a změnil se v pocit tepla, který se šířil. Najednou se už necítila tolik ohrožená a opatrně se napřímila.

V hlavě se jí vynořily stíny. Nebyly příliš vysoké, zato dlouhé a vláčně se posouvaly. Na konci každého z nich byla tenká tyčka. Byly to siluety koček. Pohybovaly se jistým a cílevědomým krokem a třely si hlavy o sebe, jako si někdy Mortimer třel hlavu o nohu Katie.

Stíny nepředstavovaly žádné myšlenky. Katie je pociťovala jako vetřelce, nevyvolávaly v ní ale strach, uklidňovaly ji. Když se stíny navzájem pozdravily třením hlaviček, zlehka klusaly bok po boku dál a vytvořily velký stín.

„Přátelé!“ napadlo Katie, když jí stíny zmizely z hlavy. Pohnula se půl kroku od umyvadla a chodidlem narazila na něco měkkého. Ozvalo se vyčítavé zamňoukání. Podívala se na podlahu. Seděl tam Mortimer a díval se na ni. Zase zaujal svou půvabnou, hrdou pozici a Katie si namlouvala, že se na ni šklebí.

Pomalů zavřel velké kulaté oči. Byl to výraz ospalosti a pocitu slasti, jaký mívál, když ho Katie hladila.

Do mozku jí udeřil další náraz. Tentokrát ale tlak povolil daleko rychleji a v hlavě se jí rozlévalo měkké teplo jako vlažná olejovitá kapalina.

Z šedi její mysli se vynořily nové stíny a oddělily se. Vytvořilo se jediné okno s okenním křížem a několika tabulkami. Sklem pronikalo dovnitř nažloutlé světlo. Před něj se usadil stín na čtyřech packách. Jedna kočka si dřepěla před okno a zvědavě pozorovala prostor za oknem, tak jak to rád dělával Mortimer. Nakonec světlo všechno pohltilo a rozpustilo stíny. Katie pocítila úlevu, jako by vyslechla dobrou zprávu.

Podívala se dolů na Mortimera, který pomaloučku otvíral oči. Katie si vzpomněla, jak kolem něho ráno procházela. Seděl vzpřímeně na kamenném sloupku u vrátek. Přitiskla k němu tvář a on začal příst. Představila si, jaké to bylo, a zdálo se jí, že dokonce cítí dotyk jeho srsti. Mimoděk zavřela oči.

Mortimer u jejích nohou začal hluboce a blaženě příst. Katie po něm zamžourala a Mortimer dal hlavu na stranu, jak to dělával, když se třel o její obličej.

„Rozumíš mi?“ Katie šeptala, protože jí selhával hlas. Rozuměl jí Mortimer? To jeho myšlenky vyvolávaly u Katie rozčilení a tlak v hlavě?

Horečně strhala zbylé oblečení z těla a vlezla si do prázdné vany. Zazátkovala odtok a naplno roztočila sprchu. Teplá voda po ní stékala a zároveň plnila vanu. Když byla vana konečně z poloviny plná, posunula se Katie dopředu, aby se mohla ponořit až po uši.

Tentokrát jí v hlavě nic netlačilo, pocítila pouze jemný dotyk. Rozmazaný stín kočky se otrásl odporem a dal se

na útěk. Katie se pátravě podívala přes okraj vany. Byla tam jen sešlapaná zelená předložka a několik otisků Mortimerových tlapek na šedivých dlaždicích.

Kocour byl pryč.

Katie se zkusila ve vaně protáhnout. Vždycky to ráda dělala. Pocit opravdové blaženosti se však nedostavil. Spíš ji něco pohánělo z vody ven. Dřív než voda úplně zchladla, vylezla Katie ven. Náhle ji něco neodolatelně nutilo, aby se otřepala. Začínalo to v bocích a pokračovalo dál k ramenům a nakonec k hlavě. Krůpěje vody se rozlétly na všechny strany. Když Katie znovu otevřela oči, bylo zrcadlo celé zastríkané a ukazovalo její mlhavý obraz. Po starém olejovém nátěru na zdech stékala voda v tenkých stružkách.

Katie se utřela dosucha tenkým roztřepeným ručníkem a rychle s ním přejela i po zrcadle a zdech. Nahá vběhla do svého pokoje a vklouzla do černých džinsů a šedivého vlněného svetru, který jí upletla paní Pinkertonová. Vlasy se jí postavily drze na hlavě, aniž by si je vyfénovala. Dva velké chomáče po stranách hlavy utvořily široké trojúhelníky.

Jako kočičí uši, pomyslela si Katie, když se zahlédla v malém kulatém zrcátku na polici.

Mortimer se už neukázal. Několikrát na něho zavolala, aby ho přilákala, ale zřejmě z domu už zase utekl.

Katie silně zatoužila jít za svými kamarády. Popovídat si s Laurou a s Mingem. Roye vidět nechtěla. Pohrdala jím.

Hlavou se jí mihl obraz koček, jak si třely hlavu o hlavu a pak společně odběhly. Obraz už nebyl tak silný a jasný jako před chvílí, byl to spíše jen záblesk.

Kolo měla Katie ještě u Laury. Pěšky by jí to ke kamarádce trvalo nejméně půl hodiny, možná dokonce víc. Ming bydlel blíž. K němu se dostane rychleji. Od Minga může zavolat Lauře a ta pak třeba přijde taky.

Bylo teprve sedm večer. Paní Pinkertonová Lauru ještě pustí ven. Byla poměrně velkorysá.

S Royem se Katie nerozloučila. Zalezl si do pokoje, kde se nikdy neroztahovaly žaluzie a kde spával na zemi na matraci. Polici si udělal z cihel a pár kousků oblečení rozvěsil na hřebíky zatlučené do zdi. Když šla Katie kolem, slyšela, že drnká na kytaru a hledá správnou melodii pro svůj text.

„Nehleď na můj zevnějšek, podívej se mi do duše...“ zpíval si Roy pro sebe polohlasně a kladl důraz na každé slovo. Katie připadal politováníhodný. Roy, který odjakživa skládal písně o tom, jak je třeba změnit svět, si radši drnkal na kytaru, než aby udělal něco pro babičku. Bylo to ubohé.

MLČENÍ

Ani džínová bunda s hebkou podšívkou z umělé kožešiny, kterou si Katie ještě rychle vzala z věšáku, než odešla z domu, ji nedokázala doopravdy zahřát. Chlad noci ji bodal skrz látku jako dlouhé tenké jehly.

Ulice ostrova St. Jeremy byly jako po vymření. Za větrného a mrazivého počasí zůstávali lidé nejraději doma nebo se scházeli v některém z hostinců. Vypouklými skleněnými tabulemi hostince *Červený beránek* dopadalo ven teplé světlo, v němž se pohybovalo plno stínů. Dveře se otevřely a ven se prodrala mladá žena se svým přítelem. Smáli se a líbali. Doprovázela je hudba z musicboxu a změť hlasů, z nichž některé křičely, aby jim bylo rozumět.

Katiinou hlavou se honily nejružnější myšlenky. Nedokázala je jasně uchopit a zpracovat je. Nejdůležitější pro ni byla otázka, jak pomoci babičce. Kdyby s ní tak mohla mluvit! Napadlo ji něco, co by pro ni mohla udělat: Lamovi určitě vědí, jak opatřit advokáta, který by babičce poradil a podpořil ji a možná by ji dokonce dostal ven z nemocnice. Doma by se cítila určitě lépe. Pan a paní Lamovi byli oba tiší, skromní lidé, vždy ochotní pomoci. Když měla jednou jet celá třída na týden do Londýna, Katie se trápila, protože Roy a babička nemohli sehnat tolik peněz. Ming o tom zřejmě řekl rodičům. Příští den totiž přinesl obálku, ve

kteřé byla přesně částka potřebná na cestu, a vmáčkl ji Katie do ruky.

„Ať tě ani nenapadne vracet to!“ zdůraznil. „Rodiče říkali, abys na mě dávala pozor. Jinak spadnu do Temže a ta je prý hrozně špinavá.“ Ming se široce zakřenil, oči jako dvě veselé tenké čárečky a na tváři vykouzlit úsměv Buddhy. Katie dárek přijala. Lamovým poslala z Londýna pohled a poděkovala jim. Doma tvrdila, že cesta stojí jen pár liber, a ty Roy dokázal sehnat. Celou částku by ale dohromady nedal, protože tou dobou chodilo do jeho tetovacího salonu jen málo lidí.

Skoro všechna okna domu Lamových byla temná. Katie se začala bát, že celá rodina někam odjela nebo že je Ming v hotelu, kde čas od času vypomáhal, když měli velkou společnost.

Katie se rozhodla, že zazvoní. Zvonek byl ve výklenku ve zdi vedle černých vstupních dveří. Zmáčkla ho a uslyšela tlumený cinkot. Uplynula delší doba a nikdo neotvíral. Katie věděla, že přes den bývá v domě mladý kuchař, který pro rodinu připravuje jídlo, a pokojská z hotelu, která uklízí a stele postele. Teď byl ale večer a oba už určitě dávno odešli.

Pak se dveře přece jen k jejímu překvapení otevřely. Před ní stála Li v dlouhém šedivém svetru a úzkých černých legínách. Měla jako obvykle hladké a lesklé vlasy, dokonalý obličej nebyl naličený. Přesto vypadala nějak jinak. Ale co bylo jiné?

„Ahoj, Katie,“ pozdravila a políbila ji na levou i pravou tvář. Pozdravila ji jako starou přítelkyni. To ještě nikdy neudělala. Jemně Katie zatáhla za rukáv a vtáhla ji do domu. Ukázala nahoru. „To je dobře, že jsi tady. Je ve svém pokoji. Určitě bude mít radost, až tě uvidí.“

Katie se na ni zmateně podívala. Slova Li zněla, jako by na Katie čekala. Li se slabě usmála a postrčila Katie směrem ke schodišti. „Jen jdi, víš, kde má pokoj.“ Povzbudivě na ni kývla a sama se vrátila do salonu, odkud zaznívala hudba a hlasy. Li se zrovna dívala na nějaký film.

Katie po špičkách rychle vyběhla po schodišti nahoru, brala schody po dvou. Pak prošla krátkou chodbou k Mingovu pokoji. Dveře byly zavřené, a tak zaklepala. Uslyšela jemnou asijskou hudbu. Jednou ji Ming pustil céděčko s hudbou z Malajsie. Muselo to být ono. Možná měl hudbu moc nahlas a neslyšel klepání. Stiskla kliku, pootevřela dveře a strčila hlavu do pokoje.

Světlo v pokoji bylo silně ztlumené, svítila jen zelená a červená světýlka na hifi věži.

„Mingu?“ Hudba byla tichá a světlo naznačovalo, že Ming spí. Ale už teď? Bylo příliš brzy, obvykle chodil do postele pozdě.

Všimla si, že leží na posteli. Byl celý skrčený a otočený zády ke dveřím. Po stranách postele se kupily komiksy, knížky, céděčka a dévéděčka. Přes stojací lampu visel tenký modrý šátek.

„Mingu!“ zavolala Katie tlumeně. Pohnul se, ale neobrátil se k ní. „Musím s tebou mluvit!“ Ming zabrumlal něco nesrozumitelného. Katie k němu přistoupila, aniž by přemýšlela, proč tu leží a ani ji pořádně nepozdraví. Do nosu jí zavanula příjemná vůně mýdla. Minga by poznala se zavázanýma očima mezi stovkami jiných. Tak příjemně voní jen on. Katie tu vůni milovala.

„Spíš?“ zeptala se. I když to byla otázka, nečekala odpověď. Sedla si jednoduše na pelest a začala mluvit. „Mingu, už to vím. Teď vím, co mi rodiče chtěli říct. Mám v sobě geny kočky. Nejsem jen člověk, ale zčásti i kočka.“ Katie povídala dál; vyprávěla o okamžiku, kdy u Laury poprvé dokázala vidět ve tmě. Řekla Mingovi i o hrozném rozhovoru s Royem na útesech, jak se jí naježily vlasy, o prstech, které se jí někdy ohnou jako drápy, i o rozhovoru s Mortimerem, který se odehrál jen v její hlavě.

Ming ležel bez hnutí, kolena u brady, hlavu přitisknutou na prsa.

„To mi udělali oni. Moji rodiče na mě experimentovali.“ V Katie se mísily dvě myšlenky: na jedné straně byla

pobouřená a říkala si, že pro své rodiče asi mnoho neznamenal. Na druhé straně si maminka a tatínek museli být svou věcí velmi jistí, a protože věděli, jaké výhody člověku zkřížení genů přinese, aplikovali své dceři kočičí geny.

Katie se ovšem potřebovala také svěřit se zármutkem, který jí způsobil Roy, když babičku jednoduše nechal na holičkách.

Ming ji naslouchal a neřekl ani slovo. Až když se odmlčela a pokusila se udělat si v hlavě pořádek, napadlo Katie, že Ming možná spí a vůbec ji nevnímá. Netrpělivě mu zatřásla ramenem. Měl na sobě bílé tričko a volné černé lněné kalhoty, které byly v pase převázané provazem. „Mingu, tak řekni konečně něco.“

„Jdi pryč!“

Katie si byla jistá, že řekl něco jiného.

ZLÉ POLIBKY

„Co říkáš?“

„Jdi pryč!“

Nejisté se usmála. „Ale já tě potřebuju. Musíme zavolat Lauře. Možná bude moc ještě přijít. Co mám jenom dělat?“

„Jít!“ Ming to slovo vyslovil velmi zřetelně.

„Jít!“

Katie si pročísla rukou vlasy. „Co to má znamenat? Ty tomu nerozumíš, Ming? Celý můj život se najednou změnil. Všechno je jinak. Nejsem stejná Katie jako před dvěma týdny. Nic už nebude jako předtím. Nemám už nikoho. Babičku zavřou a s Royem nemůžu už v ničem počítat. Ty jsi můj přítel.“

Protože se stále nepohnul, opakovala nejisté: „Jsi můj přítel, ne? Ty přece jsi můj přítel?“

S dlouhým zasténáním se Ming obrátil na záda. I v slabém modrém světle stojací lampy vypadal jeho obličej hrozně. Katie vyskočila z postele a spráskla ruce. Ming měl silně nateklý spodní ret a horní byl roztržený. Jeho jindy malý nos byl celý tlustý a nateklý, levé oko modročerné. Dlouhý pramen vlasů mu smutně visel do čela. Vypadalo to, jako by měl hlavu uprostřed rozseknutou.

„Mingu!“ Víc ze sebe Katie nedokázala vydat. „Tvůj obličej...“

„Jdi!“ hlesl nezvučně a chtěl se zase odvrátit. Katie ho chytila za rameno.

„Jak se ti to stalo? Měl jsi nehodu?“

„Prosím tě, jdi už konečně!“ S nateklými rty se mu špatně mluvilo. Asi ho to i bolelo.

Katie se na něho mlčky dívala. Cítila to. Vzduch se najednou chvěl, jako by byl plný modrých elektrických výbojů. Kořínky vlasů Katie bolely, hlavně na spáncích. Ale cítila najednou i jemné chloupky na obličeji. Něco ji přimělo, aby se naježila. Byla vyburcovaná, téměř k prasknutí, byla připravena se bránit. Ale vůči komu?

„Jsem tvoje kamarádka,“ řekla a v tu chvíli to znělo úplně nepatřičně. „Mingu, já ti chci pomoci. Byl jsi už u doktora Silvera?“

Ming vyskočil a vykřikl tak, že by Katie nikdy neuvěřila, že je toho schopen. Sáh po polštáři a mrštil jím vši silou jejím směrem. Polštář ji trefil do hlavy a pak spadl na zem.

„Ven!“ Mingův hlas byl nezvykle hluboký a řinčí vý. „Ven!“

Katie šla pozpátku ke dveřím. Byla uražená, ale ještě víc zneklidněná.

„Proč nic neříkáš? Jak se ti to stalo? Co se stalo? Mně to přece můžeš říct!“

Ming se už zase stočil do klubíčka a tiše plakal. Katie byla v pokušení jít k němu a pohlédit ho. To by udělala nejradši. Ale něco jí bránilo.

Znovu si vzpomněla, jak zvláštním způsobem ji Li přivítala. Určitě věděla víc. Katie vyklouzla z pokoje, nezavřela za sebou ale dveře a seběhla dolů. Li seděla v největším křesle v salonu, s nohama přitaženými k bradě. Na obrovské ploché obrazovce na zdi běžel film. Nějaký muž a žena se zrovna zuřivě hádali. Katie se postavila před Li, takže dívka neviděla na obrazovku.

„Někdo Minga zmlátil?“ Napadlo ji to, když sbíhala ze schodů.

Li stiskla na ovladači tlačítko PAUSE a obraz náhle znehybněl. Muž zrovna vztekle vyhodil ruce do výšky a

vypadal jako baleták, žena stála otočená k němu, ústa otevřená, jako by ho chtěla kousnout.

„S tebou taky nemluví?“ Li natáhla nohy a nechala je sklouznout na zem.

„Ne. Jen mi řekl, ať jdu pryč.“ Katie tomu nerozuměla. I jindy by něco takového pochopila jen stěží, dnes jí to ale přímo vehnalo slzy do očí.

„Chceš něco k pití? Kolu nebo limonádu?“ Uvnitř knihovny byla schovaná malá lednička a v ní plechovky se všemi možnými nápoji. Li si vzala citrónovou limonádu, Katie odmítla.

„Co je mu? Řekni mi to konečně!“ naléhala na Mingovu starší sestru. Plechovka se se zasyčením otevřela a Li nalila její obsah do sklenice. „Ve vaší třídě je zřejmě pár lumpů.“

Ano, to ano. Například Pete a Richard.

„Muselo se to stát po vyučování. Něco Mingovi udělali, ale on o tom nechce mluvit. Přišel domů celý od krve a s pusou jako klaun.“

„Jako klaun?“

Li naznačila, jak byl Ming červeně zmalovaný kolem pusy. „Neřekl nic. Dei jenom viděla, jak ho ti kluci obklopili zleva i zprava, takže nemohl utéct. Šli s ním směrem do přístavu. Muselo se to stát tam.“

„Vědí o tom rodiče?“

„Ne. Ming mumlal, že mě zabije, jestli něco řeknu. Chce být sám.“

Katie cítila, jak bezděky zatíná prsty. Pete a Richard. Byla to určitě jejich práce. Ale co má znamenat ta klaunovská pusa? Určitě Mingovi něco provedli, mučili ho. To dělali rádi.

Červená kolem pusy? Katie si vzpomněla, jak před ní Ming stál v modrých šatech a jak měl umazaný obličej po hádce s Li. Rtěnka dalece přesahovala obrysy rtů a pusa vypadala obrovská.

Rtěnka? Katie začínala pomalu tušit pravdu.

„Myslíš si, že by měl jít k doktorovi?“ zeptala se Li a obrátila do sebe obsah sklenice, jako by umírala žizní.

„Rty a oči vypadají ošklivě.“

Li cosi zvedla z malého stolku vedle pohovky. Byl to Mingův sešit na matematiku. Katie ho poznala podle trpytivé nálepky, a protože z něj sama často opisovala. V matematice byl Ming jednička.

„Tohle mu vypadlo z kapsy bundy. Podívej!“

Sešit byl zprohýbaný, jako by ho někdo stočil do ruličky. To by nebylo zase tak zvláštní. Ovšem to, jak vypadal dvojlist uprostřed, ano.

Katie si pomyslela, že už ví, co se stalo.

Bílý papír byl posetý rozmazanými otisky rtů. Někdo se silně namalovanými rty dvoustranu opakovaně líbal. Některé otisky byly tak rudé, jako by byl sešit na ústa přitlačený silou. Jiné byly protažené do délky a další jen poloviční. Nebyly to žádné půvabné pusinky. Ústa byla použita jako razítko, které někdo bezohledně a násilím přitlačil na papír.

Katie najednou došlo, proč s ní Ming nechtěl mluvit. Upustila sešit a vyběhla po schodech nahoru. Vrazila do Mingova pokoje, zůstala stát ve dveřích a těžce oddychovala.

„Neřekla jsem to nikomu. Nikomu,“ vyrazila ze sebe. „Přisahám. Musíš mi věřit.“

Ming se pomalu převrátil v posteli a vyčítavě ji ukázal zmučený obličej.

„Ani Lauře jsem nic neřekla. Ani slabiku, Ming, to ti přísahám. Musíš mi věřit.“

Jen se pohrdavě usmál a otočil se na záda. Bylo vidět, že ho každý pohyb bolí. Katie přistoupila k posteli a klekla si vedle ní. Vzala Minga za ruku. Měl ji studenou jako led. Ming ruku vyprostil a schoval ji pod tělo, aby po ní Katie nemohla znova sáhnout.

„Vysmívali se ti. Věděli o tom,“ řekla tiše Katie.

Ming jí ani nemusel odpovídat. Věděla to i tak. Pete a Richard mu namalovali pusy rtěnkou a nutili ho, aby líbal sešit. Ming se bránil a schytlal při tom pár ran.

„Zítra to musíš ohlásit řediteli!“

Ming posměšně zasténal. Katie pochopila. Kdyby řekl to, jak ho kluci ztloukli, musel by prozradit i všechno ostatní. Řeč by určitě přišla i na to, proč se tak rád probírá šatníkem své starší sestry.

„Ale já jsem nic neprozradila, opravdu nic!“ ujišťovala Katie Minga stále znovu.

„Jdi pryč!“ zašeptal Ming a odvrátil se.

Katie několikrát bezmocně zvedla ruce a upřeně se dívala na Minga, jako by mu tím mohla vypálit zprávu o své nevině do hlavy. Vůbec to však nepomohlo. Vstala tedy a pomalu vyšla z místnosti.

Ve dveřích stála Li a kousala si pečlivě nalakovaný nehet. Ustaraně se podívala na bratra a zavřela za Katie dveře.

„Já nic neřekla,“ mumlala Katie pořád dokola. Najednou už v domě nemohla vydržet. Přišla sem, protože si myslela, že má přítele. Ten ji ale považuje za zrádkyni, která může za jeho poranění a bolest.

Proč ji nevěří?

Proč ji nedůvěřuje?

Je snad jejich přátelství jako mýdlová bublina, která praskne, když na něco narazí? Tak slabé a křehké?

Bude ve škole vyprávět o nahrávce od svých rodičů a o tom, že mám v sobě kočičí geny, pomyslela si Katie zděšeně. Pomstí se jí a přivede Peta a Richarda na další odporné nápady. Možná ji ti dva postaví kočičí záchod do rohu třídy. To by Katie ještě vydržela, ale co přijde pak?

Musíš si to nechat pro sebe! nabádali ji rodiče důrazně. Katie o svém tajemství řekla jen lidem, o nichž si myslela, že jim může důvěřovat. I když už nebyli jejími přáteli.

Domovní dveře za ní zapadly s tupým úderem. V prvním patře stále postávala váhající Li. Pak si přejela krátce rukou přes obličej a vstoupila do bratrova pokoje.

PRONÁSLEDOVATEL

Katie kráčela ulicí. Bez přemýšlení kladla nohu před nohu. Nohy se pohybovaly samy. Jedna za druhou.

Šla a šla, nevnímala domky z pálených cihel vlevo ani vpravo, ani oranžové světlo pouličních lamp. Už necítila ani chlad, ani vítr.

Jednoduše šla.

Ale kam? Jak si má udělat v těch divokých zmatcích v hlavě pořádek? Byla unavená, jen stěží se dokázala soustředit na nějakou myšlenku. Stále si dlaněmi projížděla vlasy a mnula si studenou pleť obličeje. Někdy si také přejela zezadu přes šíji až dopředu na čelo. Nebyl to příjemný pocit, přesto se jí to ale líbilo.

Vzpomněla si na babičku. Jak se jí asi daří? Musí ještě stále ležet v posteli v nemocnici? Kdyby tak aspoň dostala dost jídla, to by ji určitě uklidnilo. Katie si vybavila zápas, který babička podle Royova vyprávění svedla s tlustou sestrou, a v duchu se krátce zasmála.

Došla ke křižovatce dvou ulic a pohled jí padl na tabuli se jménem. Vlevo i vpravo se táhla Canterville Road, jedna z nejdelších a největších ulic na ostrově St. Jeremy. Vedla skoro až do přístavu a v opačném směru na svah, kde stálo několik vilek. Patřily majetným lidem a byly obvykle obydlené jen v létě. Na vrcholu kopce byl park s usedlostí Ellroyových.

Už zase musela Katie myslet na babičku. Uplynulo teprve dvacet čtyři hodin, co se malá křehká paní

belhala po Canterville Road nahoru. Katie zahrnula bez přemýšlení doprava a šla dál, kudy ji ulice vedla. Ubývalo zaparkovaných aut a mezery mezi domy se prodlužovaly. Silnice se vinula do kopce v dlouhých serpentinách. Ubývalo i lamp. V některých místech byla silnice lemována stromy se silnými kmeny, jejichž koruny vytvářely nad vozovkou klenutou střechu. Když jste tudy procházeli, zdálo se vám, že jste v tunelu. Tma pod stromy Katie nevadila, protože její oči ji snadno pronikly. Kromě toho cítila ještě něco: neviděla jen to, co bylo před ní, ale i věci napravo a nalevo. Jako by se ji zvětšilo zorné pole.

Katie se tím ale příliš nezabývala. Hnala se do kopce, cíl měla před sebou. Poslední ostrá zatáčka a už je tam. Silnice se větvila, odbočovala z ní příjezdová cesta k bráně sídla Ellroyů. Vrata byla dobře viditelná, ozařovaly je dvě vysoké svítlny.

Brána nebyla příliš zdobená. Tvořila ji dvě těžká kovová křídla s pozlacenými hroty, která byla těsně u sebe. Proklouznout mezi nimi nebylo možné. Dala se jimi prostrčit nanejvýš kniha. Přelézt bránu taky nešlo, protože byla dvakrát vyšší než člověk. Po stranách byly tyče trochu kratší, takže špičaté hroty tvořily mírný oblouk.

Katie stála na odbočce a pozorovala zavřený vjezd. Existovalo jen jediné vysvětlení, jak se babička dostala dovnitř: brána musela být otevřená.

Třeba do ní zrovna vjíždělo auto a babička využila příležitosti a vkradla se za ním.

Mezi tyčemi bylo vidět rovnou příjezdovou cestu, která směřovala ke sněhobílé budově s četnými věžičkami, arkýři a dvěma postranními křídly. V křoví byly skryté reflektory, které osvětlovaly zdi budovy. Panství Ellroyů leželo před ní.

Jak tu tak Katie stála, najednou měla pocit, že se na ni někdo dívá. Ucítila za sebou pohyb v místech, kam by normálně nedohlédla. Pohnula se, nejprve pomalu, pak se prudce otočila a podívala se do ulice pod sebou.

Nikdo tam ale nebyl. Dokonce ani lišky, kterých bylo na ostrově plno. Tato část ulice byla však osvětlena jen málo a ve stínu keřů a silných kmenů se klidně mohl někdo skrývat. Katie zjistila, že její kočičí oči fungují jen v úplně tmě. I slabý záblesk světla je oslňoval jako pohled do slunce.

Jestli ji někdo sleduje, vyláká ho z úkrytu. Pomalu pokračovala v cestě ke vjezdu a soustředila se na to, co se děje za ní. I když dobře neviděla, říkala si, že ucítí, když se něco pohne.

Katie došla až k bráně, ale za jejími zády se nic nestalo. Zřejmě se předtím mylila.

Vlevo i vpravo od tepané brány začínala zeď, která obklopovala celý park. Tyčila se vedle Katie.

Když zvedla hlavu, rozpoznala, jak se nahoře ve světle lesknou skleněné střepy.

Elroyovi se podobali ježkům nebo dikobrazům. Odrazovali všechny, kdo u nich nebyli vítáni, hroty nebo ostrými hranami.

Katie nevěděla proč, ale ubírala se dál podél zdi. Některé části byly hladce omítnuté, z jiných lezly cihly, z nichž byla zeď postavena. Dostala se dokonce až do míst, kde byla zeď tvořena hrubě otesanými kameny, jakých se povalovaly houfy na lukách.

Najednou ztuhla. Ucítila za sebou nějaký pohyb. Zadržela dech a naslouchala. Do uší jí doléhaly zvuky, jaké ještě nikdy neslyšela. Cítila kradmé kroky a tiché šustění, kdesi v houští, nejméně sto metrů od ní. Nad ní přeletěl pták a ona slyšela úder jeho křídel. Zaposlouchala se zvláště do zpěvavého mňoukání, znějícího odněkud z dálky. Za ní někdo dýchal. Zřetelně to vnímala a zároveň věděla, že pronásledovatel nestojí přímo za ní, ale o kus dál. Přesnou vzdálenost nedokázala odhadnout, ale ještě nikdy předtím neslyšela nadechování a vydechování tak zřetelně, včetně syčení a tichého pískání.

Má se obrátit?

Noční vidění jí nepomohlo, protože zeď v pravidelných odstupech osvětlovalo světlo, zevnitř i zvenku.

Kdo to jenom byl?

Pro Katie bylo obtížné ovládnout se a dělat, že si ničeho nevšimla. Pokračovala pomaleji než dosud. Šla po špičkách a pod podrážkami špinavých sportovních bot jí nezaskřípal ani písek, ani malé kamínky, po kterých šlapala. Cítila se lehčí než obvykle a měla pocit, že se vznáší. Soustředila se plně na to, co se děje za ní. Momentálně panovalo všude ticho. Dech byl tišší, pronásledovatel zůstával v úkrytu. Na místě, kam už nedosáhlo světlo první lampy, a kde ještě nezačala svítit druhá, se Katie přitiskla ke zdi. Nashromáždila v sobě chlad z celého dne a byla ledově studená. V tmavé bundě a tmavomodrých kalhotách splynula ve tmě s kameny.

Dívala se dopředu a nemusela otáčet hlavu, aby cítila, co se děje vedle ní.

Dech zesílil a někdo vyklouzl zpoza výstupku ve zdi. Ať už to byl kdokoli, rozeběhl se a běžel přímo k ní. Když poběží kolem, objeví ji, o tom byla Katie přesvědčená.

Musíš tomu zabránit, kroužilo jí v hlavě. Musíš tomu zabránit. Její rodiče mluvili tak naléhavě a varovně.

Kdo ji pronásleduje?

Jestliže někdo sledoval její rodiče, možná slídí i po ní. Někdo po ní jde. Mohl by to být člověk, který zná její tajemství.

Kroky byly těžké. Ten, kdo ji sleduje, není moc zvyklý běhat. Při dýchání to v něm chrastí a podivně hvízdá.

Katie neměla kam utéct. Když se vzdálí ze svého úkrytu u zdi, vběhne neznámému přímo do cesty. Když zůstane na místě, bude pro něho snadnou kořistí. Jedinou možnost úniku nabízel park Ellroyů, ale zeď představovala příliš vysokou překážku.

Katino tělo se pohnulo samo od sebe. Pravděpodobně by se tomu nedokázala ani silou svých myšlenek ubránit. Myslela jen na toho, kdo ji pronásleduje, a na

nebezpečí, jaké pro ni znamená. Její nohy ale odklonily trup lehce od zdi, až byla k neznámému obrácena zády.

Co to mělo znamenat?

SKOK

Kolena se jí ohnula a Katie si dřepala. Šlo to úplně bez námahy. Pohyb nevyžadoval žádnou sílu. Řetězce svalů na stehnech se jí napnuly pod látkou džínsů tak silně, až švy na kalhotách popraskaly.

Zeď byla nejméně dvakrát tak vysoká jako Katie. Brada jí klesla dolů, oči se zaměřily na světlou horní hranu zdi. Katiin zadek se zhoupł nahoru a dolů, švihl sebou a vylétl vzhůru. Zároveň se jí napnuly stehenní svaly a dotvořily pohyb, který ji vymrštil do výšky. Polštářky na chodidlech a prsty u nohou ji velkou silou odrazily od země a horní část těla fungovala jako oštěp.

Vzduch jí zafičel kolem hlavy. Ruce jí samy od sebe vylétly vzhůru jako před skokem do bazénu.

Katie měla pocít, že letí. Svištěla vzhůru, před očima se jí mihly kameny zdi, červené cihel a šedí malty se slily v jedno. Nevážila už nic, byla bez tíže.

Před ní se vynořil horní okraj zdi s ostrými střepy. V tomto místě nebyly rozprostřené po celé ploše, ale spíš jen ve středu, takže zbýval volný pruh široký jako chodidlo.

Katiin let se zpomalil. Začala ztrácet energii. Očima se soustředila na pruh betonu bez střepin. Nohy se vytáhly nahoru, chodidla se vysunula k přistání a podrážky dosedly na bezpečné místo. Katie se překlopila dopředu a chvíli hrozilo, že spadne rovnou do rozbitého skla. Natáhla ruce před sebe a podařilo se jí udržet

rovnováhu. Hrubý beton ji bodal do dlaní. Ale téměř to necítila.

Katie seděla na všech čtyřech nahoře na zdi vysoké tři nebo snad dokonce čtyři metry. Neohlédla se dolů za sebe, protože by se musela zaklonit dozadu a mohla by zase ztratit rovnováhu. Pohled jí padl na zahradu a kus trávníku, kde se kapky vody třpytily jako diamanty.

Zdálo se jí, že tráva je hrozně daleko. Na druhé straně zdi by ale byla před pronásledovatelem v bezpečí. Sotva na to pomyslela, nohy se jí samy odrazily. Přehoupla se přes hřeben zdi a padala.

Pád z tak velké výšky musel být bolestivý. Katie se navíc za letu lehce naklonila na stranu a hrozilo, že levou nohou a levým předloktím tvrdě narazí do země.

Záda se jí náhle prohnula, až se páteř natočila přímo k nebi. Prsty na nohou směřovaly dolů, připravené se dotknout země. Přistála, zvládla náraz pokrčenýma nohama a rukama dobrzdila zbytek.

Zůstala sedět bez hnutí. Zase byla na všech čtyřech, skrčená, s ohnutýma nohama jako v úkrytu.

Její pohled klouzal po vnitřní straně zdi do výšky až k místu, z něž právě seskočila. Připadalo jí jako ten nejvyšší útes, na který se dívá zdola od moře.

Zkoumavě si prohmatala nohy i ruce. Ucítila vlhkou trávu, ale nic ji nebolelo. Až teď si uvědomila, že zeď s jedním mezipřistáním přeskočila.

Jako kočka.

To, co se děje na druhé straně a co dělá pronásledovatel, už neviděla. Skrze silnou a vysokou zeď nedokázaly proniknout ani její jemné smysly.

Zato uslyšela, jak spolu mluví nějaké hlasy. Velmi tiše a hodně daleko. Slově se nedalo rozumět, podle zvuku šlo ale o vzrušenou prudkou debatu. Pouhým pootočením hlavy se Katie podařilo určit směr, odkud hlasy přicházejí.

Zaměřila se na obloukovité okno v postranním křídle obrovského domu. Svítilo v něm žluté světlo a někdo za ním přecházel sem a tam.

Obrovský dům Ellroyů byl od Katie vzdálený několik set kroků, a aby se k němu dostala, musela by přejít přes volné zatravněné prostranství. Mezi vysokými, osaměle stojícími stromy byly reflektory, které osvětlovaly koruny stromů. Jejich světlo však dopadalo i na zem. Pokud by tedy někdo stál u okna a díval se do zahrady, mohl by ji vidět.

Svítilo však pouze jediné okno. Mlhavé světlo a zvlněné neostře stíny naznačovaly, že na něm visí tenké tylové záclony.

Katie se začala plížit, stále ještě po nohou i po rukou. Pohybovala se tiše a mrštně a klouzala nocí jako šedý stín. Vyhýbala se světlým místům na trávníku a držela se spíše v polotmě. Vzdálenost k domu se zmenšovala, srdce jí bilo stále rychleji. Hlína pod rukama jí povolila, sáhla do rozbředlé rašeliny nasáklé vodou. S úlekem zvedla prsty do výšky a setřásla studenou mokrou rašelinu z ruky.

Do cesty se jí dostal záhon rododendronů. Mezi jednotlivými keři byly velké mezery. Katie přeskočila mělký záhon a dostala se ke zdi domu. Seděla na bobku přímo vedle okna. Bylo mnohem větší, než se zdálo z dálky.

Jeden z hlasů Katie okamžitě poznala. Byl to sametový, lichotivý hlas lady Ellroyové. Jemnost hlasu byla ale klamná, protože slova, která říkal, se zařezávala do noci chladně, tvrdě a ostře jako nůž.

„Nenechám si v ničem poroučet, Gregory. To už bys měl vědět.“

Bylo slyšet vysoké zvonění. Jako by cinkalo několik malých zvonečků.

Ať už byl Gregory kdokoli, mluvil bručivě koutkem úst. „Jsi nervózní, Rosamund?“

ROZHOVOR

„Ne. Vůbec ne.“

„Tak proč pořád potřásáš tou sklenkou? Už jsou v ní jen kostky ledu.“

Skleničku dotyčný prudce postavil na stůl.

„Postrádám u tebe zármutek, Rosamund. Koneckonců nějaká bláznivá ženská včera zabila mého bratra.“

Katie by nejradši vyskočila a vykřikla. Babička není blázen. Zcela jistě není blázen.

Chlad lady Ellroyové byl cítit až ven.

„Ty u mě postrádáš zármutek? A jak je to s tebou? Přijel jsi, aby sis se mnou promluvil o penězích. Je na to dnes ten pravý den?“

Gregory přecházel sem a tam, nervózním, nesoustředěným krokem.

„Steve něco věděl. Telefonovali jsme spolu a on mi něco naznačoval. Steve něco vypátral. Je to tak, ne?“

Lady Ellroyová si s odpovědí dávala na čas. S klidným důrazem pak pronesla: „Vždycky jsem si vážila živé fantazie vašeho otce. Nápady jeho synů jsou však úplně bláznivé.“

„Otce laskavě vynech!“ sykl Gregory podrážděně. „Když jsi přišla ty, už to nebyl on jako za starých časů.“

Lady vstala a přistoupila k oknu. Přes okenní tabuli zahlédla Katie její vysokou a štíhlou postavu. Tabule byla ze silného skla, které nebylo úplně rovné, takže silueta lady Ellroyové působila mlhavě.

„Máš pravdu, darovala jsem vašemu otci nový, radostný život!“ Obrátila se zpět ke svému nevlastnímu synovi. Katie, která se přimáčkla ještě těsněji k drsné zdi, si vydechla a zase se maličko naklonila dopředu. „Nebyl už jako dřív, kdy jste ho vy dva a vaše matka jen zneužívali. Byl plný síly a elánu.“

Gregory ze sebe vyrazil téměř zvířecí výkřik. „Do naší matky ti nic není. Nesmiš o ní mluvit. Drž laskavě hubu!“

Z lady Ellroyové se rázem stala přísná paní domu a odvětila úsečně: „V mém domě mi nic přikazovat nebudeš. A tohle je můj dům, moje zahrada, můj majetek. Všechny pozemky kolem patří mně stejně jako půlka přístavu, kde letos v létě založím jachtařský klub.“

V místnosti bylo najednou ticho. Narušilo ho jenom odbíjení stojacích hodin. Katie napočítala devět úderů.

„Co jsi to za člověka!“ V Gregoryho hlase zaznělo pohrdání.

„Moje kuchařka má volno. Ten včerejší šok ji úplně odrovnal. Můžeš si dole v kuchyni vzít něco z ledničky, nebo si zajed' do města do hospody.“

Někde se otevřely dveře.

„A co ty? Ty nemáš hlad?“

„Ne.“ Lady Ellroyová bubnovala prsty na dřevěnou výplň dveří. „Takže? Zůstáváš? Odjíždíš?“

„Nemám chuť jet ještě zpátky.“

„Pak si vezmi v kuchyni něco k jídlu.“

Dveře salonu se prudce zavřely.

Katie si vydechla a chtěla se narovnat. Přesto, že v sobě měla kočičí geny, dostala ze skrčené polohy křeč do svalů. Potřebovala si nutně protáhnout nohy.

Vedle ní to ostře zaskřípělo, a tak se opět vši silou přimáčkla ke zdi domu. Někdo vytáhl střední díl okna. Gregory se oběma rukama opřel o římsu a vyklonil se ven do noci. Kdyby otočil hlavu o něco víc doleva, objevil by Katie.

Dívej se prosím nahoru na nebe, zapřísahala ho Katie v duchu.

Gregory měl husté zrzavé vlasy a obdélníkový obličej. Byl podstatně mohutnější než jeho bratr a tenký svetr s károvaným vzorem mu obepínal hrud' a silné paže. Pomalu zvedl hlavu a podíval se vzhůru do oblak.

Udělal to snad proto, že nevědomky zachytil Katieiny myšlenky?

Katie slyšela, jak si mumlá: „Proč ses s ní jen oženil, tati?“

Z místnosti proudil ven teplý vzduch.

Gregory stál bez pohnutí, vykloněný z okna, a upřeně se díval k nebi.

Zalez zase dovnitř, nebo ti bude zima, myslela si Katie soustředěně.

Tentokrát to nefungovalo a Gregory zůstal v téže poloze.

„Steve, Steve, proč jsi se mnou nikdy nechtěl mluvit? Vždycky všechno na vlastní pěst!“ pokračoval v samomluvě.

V dálece zaburácel hrom. Blížila se bouřka.

Katie prožívala pekelný strach. Stála tak blízko Gregoryho, že by jí stačilo trochu se předklonit a mohla by ho zatahat za rukáv.

„Je to čarodějnice. Jako macecha z pohádky. Zlá čarodějnice.“

Běž zpátky do pokoje. Ne, raději do kuchyně, vyslala Katie Gregorymu znovu soustředěnou myšlenku.

Gregory sklopil hlavu a vyklonil se ještě o kus dál.

Katie se už neodvážila ani dýchat.

Gregory se otočil doprava a jeho pohled putoval po tmavých stínech, které byly za dne stromy a keři. Kdyby se otočil doleva, zaručeně by Katie uviděl.

Nohy se jí napnuly a zvedly se, i když to vůbec nechtěla. Stála teď vzpřímeně, přimáčkнутá ke zdi jako list papíru. Chodidla se jí sama postavila na špičky a pohnula se směrem k rohu domu. Špičky bot se nehlučně dotýkaly země.

První úsek se Katie sunula bokem napřed, záda přitisknutá ke zdi. Na místě, kam nedopadalo světlo, se

lehce pootočila, aby neztratila Gregoryho z očí, a plížila se pozpátku dál. Nemusela šátrat rukou po zdi, protože i bez toho cítila, kudy jde. Říkal ji to pocit v pravém boku, na tváři a spáncích. Nepatrný závan vzduchu jí naznačil, že se blíží roh domu, za kterým se může schovat. Zbývaly jí k němu už jen tři kroky.

Gregory si zhluboka vzdychl. Jeho pohled se krátce zastavil na trávníku a pak pokračoval dál směrem ke Katie.

TELEFONÁT

Katie se jediným rychlým pohybem ukryla za roh. Všiml si jí Gregory? Tiskla se k hraně zdi a měla pocit, že se jí uši špičatí a natáčejí směrem dopředu, aby zachytily i ten nejnepatrnější zvuk.

Další hluboké zahřmění. Bylo už o kousek blíž.

Nad Katie něco zašumělo. Zahlédla siluetu sovy, plachtící nocí s roztaženými křídly.

Gregory ze sebe nevydal ani hlásku. Katie slyšela temné údery svého srdce. Pomalu se otočila, až se zády opírala o zeď, a zhluboka se nadechla a zase vydechla.

Dokud stojí Gregory u okna, nemůže se ke zdi vrátit. Nebezpečí, že ji uvidí, bylo příliš velké. Budova, u níž stála, se podobala paláci, a byla nasvícená několika reflektory.

Kam má jít? Kam jenom může jít?

Skrčila se opět na všechny čtyři a přeběhla v této pozici podél přední stěny hlavního křídla budovy až k dalšímu rohu, odkud viděla na nádvoří.

Uprostřed bublala kašna s kamennými, mechem porostlými sochami, které představovaly nahé andělíčky s antickými rohy a trumpetami.

Náhle se vyděšeně přikrčila a snažila být se co nejmenší.

Zaslechla hlas paní Ellroyové! Mluvila velmi tiše, téměř šeptala, přesto Katie připadalo, že je blízko. Zkoumavě zvedla hlavu a pomalinku ji otáčela.

Uslyšela i další zvuky, kroky tlumené kobercem, šustění drahé látky, jejíž jedna vrstva se při chůzi tře o druhou.

Katie posouvala ucho podél fasády a byla tak schopná zaregistrovat i ty nejjemnější rozdíly v hlasitosti. Nakonec si byla jistá, že právě teď slyší ženin hlas nejhlasitěji a nejjasněji. Musela být v prvním patře, jak si Katie všimla koutkem oka. Všude byla tma.

„...promluvit... teď!“ Lady mluvila tiše, ale když Katie zadržela dech, rozuměla každému slovu. Její uši byly tak citlivé a jemné, že zachytily dokonce zkreslený, trochu nakřáplý hlas, který zřejmě vycházel z telefonního sluchátka.

„Ne.“

„Musím s tebou mluvit.“ Byl to tentýž ostrý rozkazovací tón, jímž lady Ellroyová mluvila před chvílí se svým nevlastním synem. „Nemůže nic slyšet. Je dole v kuřáckém salonu.“

Druhý hlas něco řekl, ale protože zafoukal vítr, Katie mu nerozuměla.

„Když myslíš...“ Po krátké přestávce lady pokračovala: „Možná máš pravdu.“

Hluboké pípnutí. Telefonovala z mobilu a teď zmáčkla klávesu, která ukončila hovor. Ozvaly se kroky a bouchnutí dveří a dál už nic.

Celé Katiino tělo bylo napnuté, každý vlas jí stál na hlavě jako anténa. Kam má jít? Její pohled klouzal po dlouhých řadách oken. Stála na otevřeném konci vnitřního dvora a okna v obou patrech jí připadaly jako galerie pro diváky v divadle Globe.

Globe bylo divadlo postavené při ústí Temže v Londýně, otevřená stavba s kruhovým půdorysem. V takovém divadle viděl všechny své divadelní hry William Shakespeare. Samotné pódium bylo velmi malé a zabíralo sotva třetinu kruhu. Zbytek patřil divákům,

kterí měli dobrý výhled buď zepředu, nebo z jedné ze dvou galerií za jevištěm.

Za okny byla tma. Za všemi okny. Lady Ellroyová telefonovala z neosvětlené místnosti. Možná už přešla do dalšího pokoje, aniž by rozsvítila. Možná teď stojí u jednoho z oken. Odtud by samozřejmě Katie, která stála v záři lamp osvětlujících budovu, viděla.

Bylo tu příliš světla. Katiiny kočičí oči fungovaly jen ve tmě a dokonce ani to ne vždycky. Katie neměla nejmenší ponětí, kdy bude nočního vidění schopná a kdy ne.

Cítila se v pasti, přestože za ní byla jen široká příjezdová cesta a vlevo i vpravo od ní louky, záhony, tu a tam stál starý platan. Samozřejmě by mohla začít utíkat přes trávník zpátky ke zdi.

Když ji ale přitom někdo uvidí?

Teprve včera se tady objevila její babička a zabila nevlastního syna lady Ellroyové. A pouhý den na to se tu vynoří její vnučka? S jakými úmysly? A jak se dostala přes zeď? Měla snad s sebou žebřík?

Na žádnou z těchto otázek by se jí nechtělo odpovídat. Kdyby se lady Ellroyová dozvěděla, že sem Katie vnikla, uškodilo by to nejen jí, ale i babičce.

Takže se musí zase dostat ven. Jenže jak?

Katie se stále ještě dívala na černé obdélníkové skvrny vysoko na bílé omítce.

Všechna okna byla temná.

Lady Ellroyová telefonovala z místnosti, ve které byla tma. Její nevlastní syn hovor rozhodně neměl slyšet. Musela si s někým promluvit. Nutně. Rychle.

Proč si nerozsvítila lampu? Co potřebovala před svým nevlastním synem skrýt?

Rozsvítilo se světlo. Ovšem ne za jedním oknem, ale v celé řadě v prvním patře hlavního traktu najednou. Muselo jít o dlouhou chodbu, která spojovala obě křídla budovy.

Zároveň něco zařinčelo a zaskřípalo.

Znělo to jako motor. Hluk zřejmě vycházel od zadního křídla. Katie se rozčileně pohupovala sem a tam a cítila, jak se jí páteř prohýbá do velkého oblouku.

Nahrabila se. Někdo nastartoval auto, motor rovnoměrně, tlumeně předl. Zpoza budovy vykoukly dva světelné paprsky a ozářily dlážděnou cestu vedoucí k výjezdu. Jela lady Ellroyová pryč?

Katie se musela ukrýt. Zdálo se jí, že má jedinou šanci – schovat se do skupiny rododendronů. Celá skrčená běžela směrem k nim. Na okamžik se dostala přímo do pronikavého světla reflektoru, který byl zapuštěný v trávniku, polekaně sebou škubla a pospíchala dál. S úlevným povzdechem klesla mezi lesklé tvrdé listy. Tady se rozhodně mohla cítit bezpečněji.

Vůz zahrnul za roh domu. Nejprve Katie viděla jenom dva pronikavě svítící reflektory. Svítily přímo do nízkých křovin, ale hustým listovým nemohly proniknout. Katie si oddychla, když se světelné kužely posunuly stranou a dopadly na asfalt výjezdové cesty.

Nebyl to Bentley, ve kterém lady obvykle jezdila, ale malý červený sportovní vůz s látkovou střechou. Byl to starý, nicméně elegantní model. Obloustlého Gregoryho si Katie v autě představit nedokázala. Ten, kdo opouštěl dům, musela být lady Ellroyová.

Když auto urazilo asi půlku cesty, ozvalo se klapání tepané brány. Znělo to, jako by se brána probouzela a protahovala, dřív než se obě její půlky oddělily a otevřela se cesta ven. Brána nebyla ještě zcela otevřená, když ji auto projelo a začalo sjíždět ulicí dolů. S hlasitým skřípotem se křídla brány zase zavřela.

Brána se otvírala a zavírala jen tehdy, když ji někdo projížděl. Neznamená to tedy, že včera musel někdo vjíždět nebo vyjíždět, když se babička dostala dovnitř? Jinak by na panství Ellroyů nikdy nepronikla.

Kdo ale odjížděl? Přijet nikdo nemohl, protože tu nebyl nikdo kromě lady, jejího nevlastního syna a Lauriny matky. Alespoň to tak Katie vyprávěli.

Ale co když přece jenom někdo přijel?

POLIBEK

Gregoryho statná postava se rýsovala v prvním patře domu v okně, které bylo přesně uprostřed. Stál s rukama v kapsách a upřeně se díval za svou nevlastní matkou. Než se otočil a přešel do jiného křídla, uběhlo několik minut. Světlo za okny zhaslo a zdálo se, že velký dům spí.

To byla vhodná příležitost, aby Katie zmizela. Než vyběhla ze své skrýše, vyhlédla si cestu, která byla nejméně osvětlená. Sbíhala skrčená po louce z kopce směrem k bráně. Obě křídla vrat na sebe se zaskřípáním narazila a celou branou proběhlo poslední zachvění, pak nastalo ticho.

Pouhých pár metrů od brány se zvedaly dva platany se širokými stříbřitě šedými kmeny. V jejich stínu Katie zapérovala v kolenou, a hned na to skočila.

Bylo to víc než jenom skok. Katie přestala pociťovat zemskou tíži. Cítila se svobodná. Nastavila obličej chladnému nočnímu vzduchu. Soustředěně hleděla na horní hranu zdi a přiměla svaly, aby se silně napjaly a vynesly tělo až tam. Chodidla a ruce zůstaly při přistání ve vodorovné poloze a lehký zpětný pohyb těla pomohl Katie ztlumit ráz a udržet rovnováhu.

Pás zdi bez střeptů, na který dosedla, nebyl širší než její bota. Když přelézala přes špičaté střepiny na druhou stranu, zvedala vysoko ruce i nohy. Pod sebou viděla trávu a černou asfaltovou silnici. Prudce se odrazila a

plachtila dolů, prsty na rukou a boty ve stejné výšce, záda ohnutá do oblouku. Tentokrát udržela rovnováhu a přistála na všech čtyřech, povolila svaly a zvedla se jako gymnastka po náročné sestavě salt, přemetů a dalších skoků.

Katie pohlédla zpátky na zeď. Zezdola jí to, co právě udělala, připadalo téměř nemožné. Nahoru se bez nějaké pomůcky rozhodně nedalo dostat.

Svým výkonem se ale mohla těšit jen velmi krátce. Ruce měla mokré od trávy. Otřela si je o nohavice kalhot a otočila se. Chtěla běžet zpátky do města. A potom? Kam potom? To ještě nevěděla. Nejraději k Laure, protože za Royem se jí nechtělo.

Na ulici ale někdo stál.

Stál přesně mezi dvěma svítilnami v místě, které leželo napůl ve tmě.

Katie se vehnala do hlavy krev, ztuhla úlekem a hrůzou.

Pronásledovatel!

Nebyl větší než ona, a když promluvil, proběhlo Katiinýma nohama a rukama další zachvění. Tentokrát to ale byl příjemný pocit úlevy.

„Teď už to vím!“

Jejím pronásledovatelem byl Ming. Přihrčený Ming s útlými rameny. Udělal pár nemotorných kroků směrem ke Katie. Načervenalý svit pouliční lampy mu shora dopadal na obličej a vrhal na něj podivné dlouhé stíny, které ho znetvořovaly víc než poranění na rtech a oteklý nos.

„Li mi všechno vyklopila.“

Katie se nepohnula. Ming napřáhl pravou ruku a chtěl Katie zadržet, kdyby se rozhodla utéct.

„To ona to prozradila. Ona to řekla. Tohle nechtěla. Pověděla to jen kamarádce, jak to holky dělají. Aspoň mi to tak řekla. Pete ji slyšel. Nebo mu to někdo donesl.“

Ming už byl od Katie jenom dva kroky.

Když před ní stál, vypadalo jeho zranění ještě mnohem hůř. Jindy hladký obličej, který se stále smál, byl

stažený do smutné grimasy, modré oči působily démonicky.

„Něco takového bys ty nikdy neudělala. To mi mělo být jasné. Teď se mnou nemluvíš. Ale já chci být tvůj kamarád. Teda, jestli to chceš i ty. Teď, když všichni ve škole vědí, že nejsem normální.“

Katie stále nic neříkala. Prostě nemohla.

Ming se celý schoulil do sebe, ztratil odvahu. Pete a Richard z něho vytloukli všechnu hrdost. Vypadal, jako by ani neměl kosti, jako by byl celý jen z ochablých svalů.

Katie udělala rychlý pohyb směrem k němu, kterého se Ming nejprve zalekl. Vzala ho do náruči a jemně ho k sobě přitiskla. Zdál být se úplně slabý, zcela bez vůle. Pohladila ho po zádech a po rovných, silných vlasech. Ming si opřel bradu o její rameno, jeho poraněný obličej se díval směrem do ulice. Až doteď mu ruce jen bezvládně visely podél těla, nyní je však zvedl a objal Katie. Zaryl jí prsty do bundy a začal plakat.

Katie ho opatrně o kousek pootočila, takže měla jeho tvář před sebou, a jemně a měkce ho políbila na oteklé rty.

Ming byl chvíli potichu a pak tiše zasténal.

„Bolelo to?“ zašeptala Katie.

„Ještě!“ vydechl Ming.

Katie se usmála a dotkla se rty i jeho nosu, který úplně hořel, a potom i oka, které bylo měkké a oteklé, a pak čela. Mingova ústa znovu hledala její.

Pak se k sobě zase přitiskli. Ne pevně, ale velmi něžně.

Katie slyšela, že si Ming něco mumlá. Nebylo to určeno jí, vyslovil jen svou myšlenku nahlas. Řekl: „Kdo jsem? Kdo jsem?“

Neznělo to, jako by očekával nějakou odpověď.

Oba je roztrásla zima, protože noc byla čím dál chladnější. Ming vzal Katiinu ruku do svých. „Pojď ke mně. Ano?“

Katie přikývla.

Šli ruku v ruce tunelem, který nad ulicí vytvořily koruny stromů.

Až k třetí zatáčce. Tam stálo červené sportovní auto, odstavené na krajnici.

NEJISTOTA

Katie rychle natáhla ruku a zabránila Mingovi v další chůzi. Vmáčkla ho za šedivý kmen starého platanu.

„Katie, co...?“

„Pst!“ Položila si Katie prst na rty.

Ming stále ještě nechápal, proč to dělá.

Lady Ellroyová si jich nevšimla. Nebo jí nevadilo, že jde někdo ulicí. Auto zůstalo, kde bylo, s vypnutými světlý. Lady byla pravděpodobně ve voze, nebo už vystoupila a odešla.

Ale kam?

Nebyly tu žádné domy a do ulice neústila žádná další cesta, kterou by se mohla dát. Určitě je ještě v autě, usoudila logicky Katie.

Ming ji netrpělivě šťouchl do boku. Energickým pohybem ruky mu dala Katie na srozuměnou, že má zůstat v úkrytu.

Kůže za ušima se jí začala napínat. Stejný pocit měla, když se krčila pod oknem paní Ellroyové. Zvedla ruku a ohmatala si boltec. Odstává jí ucho víc od hlavy nebo se jí to jen zdá? Natočil se boltec směrem dopředu?

Hlas, který Katie zachytila, byl slabší než šepot. V tomhle okamžiku ji rušilo i pouhé ševelení větru, nejradši by listům nad sebou přikázala, aby byly zticha. Jen když zadržela dech, podařilo se jí zachytit zvuk.

Lady seděla v autě a telefonovala. Znělo to, jako by pokračovala v předešlém hovoru. Tak chladná a

nekompromisní jako ke svému nevlastnímu synovi však nebyla. Katie se zdálo, že říká: „...mohl Gregorymu nechat nějakou zprávu. Nebo dopis? Nebo ho schoval někam jinam?“

Tentokrát bylo absolutně nemožné zaslechnout hlas druhé osoby.

Lady Ellroyová delší dobu naslouchala. Pak tomu, komu volala, prudce oznámila: „Nemůže mít žádný důkaz. Nebo snad ano? Pak by to byla jen tvoje chyba.“

Katie neměla ponětí, o čem lady Ellroyová mluví, ale znělo to, jako by se snažila něco skrýt. Co to jen mohlo být?

„Kéž by už bylo po pohřbu a Gregory zase odjel.“ Ming němě zakroutil hlavou, rychle toho ale nechal, protože ho to bolelo.

„A jsi si úplně jistý? Nebude vědět, jak to ve skutečnosti bylo?“

Z dolního konce ulice přijíždělo auto. Motor burácel a přehlušil hovor. Katie vyhlédla zpoza stromu. Zdálo se jí, že zahlédla, jak se lady přikrčila ke straně, aby se skryla.

Když malý nákladáček kodrcal kolem, stáli Ming s Katie za kmenem stromu. Auto patřilo zřejmě nějakému sedlákovi, který měl statek na druhém konci ostrova. Hluk ustal a lady Ellroyová nastartovala sporták. Dělal ji potíže zařadit rychlost, převodovka zmučeně skřípala. Konečně se jí podařilo vůz otočit a vydala se zpátky domů. Katie zatlačila Minga ke straně a oba se posunovali podél kmenu tak, aby je kryl před blížícím se autem.

Když auto zmizelo za zatáčkou, chtěl Ming vědět, proč se Katie schovávala.

„To ti teď nemůžu vysvětlit. Až později.“ To, co zaslechla, ji zneklidnilo. O co tady vůbec šlo? Lady Ellroyové zřejmě moc záleželo na tom udržet něco v tajnosti. Něco, co má jistou souvislost s jejími nevlastními syny. Hlavně s tím, který zemřel. S kým asi

telefonovala? „Pojď, jdeme!“ lehce do ní šťouchl Ming. Katie nepřítomně přikývla a rozeběhla se za ním.

Musela myslet na Mortimera a na stíny, které měla v hlavě: kočky, které se měly rády a scházely se, a kočka před osvětleným oknem.

Byly to předobrazy Katie, která navštívila svého kamaráda Minga, a Katie, jak poslouchá pod oknem Ellroyů? Nasadil jí ty obrazy do hlavy opravdu Mortimer? Chtěl jí říct právě tohle?

ZVLÁŠTNÍ

Pan a paní Lamovi byli doma. Jestliže byl pro Minga charakteristický úsměv Buddha, jeho tatínek měl zase stejně široké břicho jako každá Buddhova socha. Maminka vypadala spíš jako starší sestra Li, velmi štíhlá a elegantní s hladkým obličejem a ebenově černými vlasy, umně vyčesanými nahoru.

Když Ming odemkl a pustil Katie dovnitř, stáli oba v hale.

Na zdi za rodiči visel obraz, na němž byli manželé, kteří vypadali jako Mingovi rodiče, ovšem až tak za třicet let, až budou mít šedivé vlasy. Určitě to byli Mingovi prarodiče. Postavy na olejomalbě vypadaly ustaraně.

„Dobrý večer, synu,“ pozdravil pan Lam a obrátil se na Katie. „Jsem rád, že tě mohu uvítat v našem domě, Katie.“

Paní Lamová natáhla ruku a přistoupila k synovi. „Jak se ti to stalo, Mimi?“

Ming nesnášel, když mu máma takhle říkala.

„Spadl jsem,“ odsekl Ming. Katie se na něj ze strany podívala, chtěla mu odporovat a vyprávět, co se skutečně stalo. Pak si to ale rozmyslela. „Z kola. Na něco jsem najel a vrazil jsem do zdi.“

Pan Lam vážně přikývl.

„Byl jsi u doktora?“ zeptala se paní Lamová.

„To není třeba, mamí.“

„Dávej si na oko mast a led. To zmírní otok!“ poradil mu otec.

Ming už o tom nechtěl mluvit. „Smí tu Katie dnes zůstat? Pokoj pro hosty je přece volný.“

Paní Lamová se tázavě dívala z Katie na syna.

„Přes noc?“

„Vědí tvoji rodiče...“ pan Lam ztichl, protože si uvědomil, že Katie už nemá rodiče. „... ví tvůj strýc a babička, že jsi tu?“

Katie se dlouho nerozmýšlela a jednoduše zalhala. „Ano, nemají nic proti tomu.“

Paní Lamová se obrátila ke schodišti. „Připravím pokoj pro hosty, aby ses u nás cítila dobře.“

„Synu, chtěl bych si s tebou promluvit,“ pronesl pan Lam vážně.

„Tati, Katie není dobře, později.“ Ming se předklonil a šeptl tiše, aby to Katie nemohla slyšet: „Má velké trápení. S klukama. S jinýma klukama. Ne se mnou.“

Pan Lam nic neřekl a zůstal stát s rukama sepnutýma za zády. Chvilí se Katie domnívala, že jim na to nenaletěl, a že si Minga zavolá k sobě. Pak se ale jeho obličej roztáhl do dobráckého úsměvu plného porozumění. Souhlasně přikývl.

Ming táhl Katie za ruku do svého pokoje v prvním patře. Zavřel dveře a opřel se o ně zády.

„Nesměji se to dozvědět. Už to nikdy neudělám. Kdybych to ještě někdy udělal, tak mě zbij.“

„Cože?“ vyhrkla Katie bezradně.

Najednou se Ming rozbrečel. Nevzlykal, jen mu z očí vytryskly slzy a stékaly po odřeném obličejí. Tekly a tekly a Ming mohutně popotáhl.

Postel nebyla ustlaná. Katie si sedla na její hranu.

„Nejsem normální,“ ozval se Ming přiškrčeným hlasem. „Mají pravdu. Nejsem normální.“

Katie se dívala před sebe a pak zvolna zavrtěla hlavou. Teď nedokázala Minga utěšit. Musela myslet na sebe. To, co Ming říkal, se hodilo stejně dobře i na ni. Možná ještě víc. Ne, nemělo smysl je dva srovnávat.

„Ale nikomu tím neubližuju. Nedělám přece nic špatného. Jenom mě to baví. Vždycky mě to bavilo.“ Ming se podíval na Katie, jako by chtěl, aby mu potvrdila, že všechno, co dělá, je úplně v pořádku.

I Katie byla odjakživa zvláštní. Přinejmenším od chvíle, co přišla na ostrov St. Jeremy. Nejdřív na ni všichni hleděli s ubíjejícím soucitem a mysleli si: ubohé dítě. Jak je to strašné ztratit tak brzy oba rodiče! Později na střední škole se na ni spolužáci začali dívat posměšně. Souviselo to s Royem a s babičkou a se samotnou Katie, která tehdy, dva roky po leteckém neštěstí, často po celé týdny nepromluvila ani slovo.

Tak se kromě ní nechoval nikdo. Pete a Richard si z ní věčně dělali legraci a skoro celá třída byla na jejich straně.

Po jejich narozeninách se ale všechno změnilo. Katie byla ještě víc jiná. Ale pouze Ming a Laura věděli, jak moc se od ostatních liší. Šlo o něco, co kromě ní nikdo neměl. Bylo to jiné. A bylo to zvláštní.

Ming seděl se svěšenými rameny vedle ní a civěl do země.

„Jsem špatný člověk, vid’?“

Katie se na něho nechápavě podívala. „Špatný?“

„Protože si oblékám dívčí šaty. Ne pořád. Jen z legrace. Ale to se nedělá. To je špatné.“

Katie opakovala jeho vlastní slova. „Nikomu neubližuješ.“ Něžně se dotkla jeho paže. „Jsi jiný. Jsi zvláštní.“

Na Mingově tváři se objevil letmý úsměv plný naděje.

„Vážně si to myslíš?“

Katie si přejela rukou po odstávajících vlasech a po uších, které už se zase dostaly do normální polohy. Osahala si oči a pak sklouzla rukama na silná stehna.

„Jiní. A zvláštní!“ řekla s přesvědčením. „Ano, takoví jsme.“

Vedle ní se ozval hluboký, smutný povzdech. Ming se na ni podíval pohledem plným žalu. „Ale vědí to i Pete a Richard?“

„Ti jsou prostě příliš prostoduší. Hloupí. Malí. Omezení. Zaslepení.“

Katie samozřejmě věděla, že když kluci Minga zase napadnou, bude mu tohle utěšování jen málo platné. Stejně to bude bolet.

„Teď zajdeme pro led na tvé oko!“ rozhodla se a vstala. „A pro tatínkovu mastičku.“

„Vi, že mě zmlátili,“ dodal Ming rychle.

To bylo Katie už delší dobu jasné. „Mám ti přinést tu mast?“

Ming vděčně přikývl. Bylo krátce před desátou.

„Můžeš s tím zpívat?“ Ukázala Katie na Mingův obličej.

„Zpívat můžu vždycky!“ Ming se hned zvedl a došel pro přístroj na karaoke. Připojil ho k televizoru. Alespoň hned nepřiběhne Li a nevynadá mu, že zpívá moc nahlas.

„Nabídla mi svoje šaty, které už nenosí,“ podotkl Ming a ušklíbl se. „Výčitky svědomí jsou přece jen k něčemu dobré.“ Moudře pokývl a vykouzlil na tváři krátký buddhovský úsměv. Pak ale zatnul zuby a v duchu zažadonil, aby bolest už přešla. Nemohl ještě příliš namáhat obličejové svaly.

TABULE

Tak čistou a pěknou školní uniformu Katie ještě nikdy neměla.

Pan Lam přivezl ráno svoje tři děti a Katie do školy a sám jel dál do hotelu. Dei mu dala na rozloučenou pořádnou pusku na tvář, Li bylo trapné, že ji tatínek vůbec dovezl, a Ming se obával dalšího posměchu od Peta a Richarda.

Katie si sama sebe nevěřicně prohlížela. Šedivou sukni měla vyžehlenou, nebyla na ní jediná skvrna. Blůza voněla po aviváži a sako bylo jako nové. Uniforma patřila Li, ale už jí byla malá. Z praktických důvodů měla Li hned tři uniformy stejné velikosti a nabídla Katie, aby si vzala i další dvě.

Vedle školní brány stál Roy. Nervózně okusoval sirku. Jakmile uviděl Katie, rozběhl se k ní. Ming se narovnal, aby ukázal, že je připravený Katie bránit. Vyprávěla mu, jaký je Roy zbabělec. Ming ráno pro jistotu zmuchlal ložní prádlo na posteli v pokoji pro hosty. Katie spala u něj. Přenechal jí svou postel a sám si lehl na zem. Až do půlnoci si spolu tiše povídali a snědli při tom Mingovu zásobu sladkostí a slaných tyčinek.

„Kde jsi byla?“ zeptal se Roy zbytečně. Znal Minga a muselo být mu jasné, že přespala u něj. „Umíš si představit, jaké jsem si o tebe dělal starosti? Byl jsem úplně bez sebe strachy.“

Katie řekla klidně: „Nemohla jsem ti zavolat. Nemáme totiž bohužel telefon.“

Roy zmlkl.

„Musím do školy,“ dodala omluvně a chtěla se podél strýce prosmýknout. Chytil ji za paži, hned ale ruku zase stáhl.

„Katie. Prosím. Nemůžeme dopustit, aby mezi námi vládla taková disharmonie.“

„Kvůli úplňku? Nebo proto, že by to narušovalo celkovou lásku?“ Katie si tu kousavou poznámku nedokázala odpustit, ale už v okamžiku, kdy ji vyslovila, toho litovala.

Roy se podíval po Mingovi.

„Je to můj kamarád. Smí slyšet všechno.“

„K tomu včerejšku... Katie, byl jsem úplně mimo. Vyvedla jsi mě z míry. Proto jsem říkal věci, které jsem si měl radši nechat pro sebe.“

Z budovy se ozvalo zvonění.

„Už musím dovnitř!“ rozběhla se Katie. Roy běžel vedle ní.

„A ještě k babičce. To s tím právníkem... Teda, i když o právnících nemám vysoké mínění, přemýšlel jsem o tom. Máš pravdu.“

Katie se na něj poprvé podívala. Obličej měl ještě bledší než obvykle, rýhy ve tváři ještě hlubší.

„Ano, potřebuje právníka!“ potvrdila Royovo rozhodnutí. „A já chci za ní. Jsem její vnučka. To přece musí jít.“

Roy poskakoval vedle ní jako malý chlapec. „Já... zeptám se na to.“

Ming s Katie se společně prodrali školní branou a běželi do třídy. Ráno Katie dostala od Minga dva prázdné sešity a něco na psaní, protože její školní potřeby ležely ještě u Laury. Musí si je vyzvednout zároveň s kolem.

Když vstoupili do třídy, všichni náhle zmlkli a civěli na ně. Katie zůstala bez hnutí stát. Před ní byly lavice, vedle ní tabule a katedra. Aniž by pohnula hlavou, cítila, že je něco jinak než obvykle. Zorné pole se jí najednou

zvětšilo, a i když nepohnula hlavou, poznala, co se vpravo od ní děje.

Stál tam Richard se zvednutou rukou a před ním Laura, která ho za ni držela. Dosáhla mu jen na loket a pevně ho za něj svírala. Oba tvořili jakési živé A. Richard držel v prstech houbu.

Ming se zhluboka nadechl. Přečetl si, co bylo načmárané na tabuli. V místnosti vládlo hrobové ticho.

„Ne, Katie!“ vykřikla Laura varovně, když Katie otočila hlavu k tabuli. Stálo tu napsáno velkými písmeny:

***Vrahoun Katie a slečna Mingová
Pozor: Katie tě zabije!
Sedává Mingův zadeček na dívčím záchodě?***

Byly tu i jiné průpovídky podobného rázu a další čmáranice, které znázorňovaly Minga v dívčích šatech. Panáček visící na šibenici představoval Katie nebo její babičku. Laura chtěla všechno smazat, aby to Katie neviděla.

Dveře třídy někdo s důrazem zavřel.

Najednou všichni žáci povstali.

„Co to má znamenat?“ Pan Belling prošel kolem Katie a Minga a postavil se přímo před tabuli. Jeho oči putovaly od jedné průpovídky k druhé, až je přečetl všechny.

Ming, stojící vedle Katie, celý zrudl. Katie by ho nejradši vzala za ruku. Ona sama měla jenom velký vztek a pokoušela se zlost zadržet.

Richard spustil ruku a schoval houbu za zády. Stál tu jako voják před generálem. I Laura dala ruce dolů a vyzývavě se zadívala na učitele.

„Posaďte se,“ řekl pan Belling stručně a pokynul všem čtyřem před tabulí, aby šli na své místo. Sám přešel pomalu ke katedře a položil na ni stejně pomalu svou ošoupanou aktovku a balík papíru. Chvilí jen stál, zdálo se, že o něčem přemýšlí. Když se pak obrátil ke třídě, nedalo se poznat, co mu prochází hlavou.

„Kdo je silný a kdo slabý? Kdo je dobrý a kdo špatný? Cítíme se lépe, když někoho odsoudíme?“ Jako herec na pódiu vyslovoval otázky do ticha třídy nahlas, zřetelně, velmi rozhodně a jasně.

Nebylo slyšet žádné šuškáni ani chichotání.

„Je úcta k druhému naší povinností? Nebo je jen dobrovolná? Musíme respektovat lidi, kteří jsou jiní než my? Kterým se přihodí věci, za které nemohou, a nám se zdají opovrženímhodné? Nebo máme právo tyto lidi vyřadit ze společnosti a odsoudit? Koneckonců my sami pak vypadáme lépe!“

Laura zvedla uznale obočí a opřela se loktem o rozečtenou knížku, aby se jí neztratila stránka, kterou právě četla.

Pan Belling stál před Mingem a prohlížel si modřiny a otoky v jeho obličeji. Vzhlédl ke studentům a pokračoval: „Kdo si zaslouží výprask? Ten, kdo není takový, jak chceme? Ten, kdo je žlutý, když my ostatní jsme modří? Nebo si výprask zaslouží ten, kdo se jiným vysmívá a ponižuje je, slovy, kresbami, gesty, pohledy? Nebo výprask není nikdy řešením?“

Pete řekl potichu, ale tak, že to všichni slyšeli: „Lepší je rovnou zabít.“

Pan Belling se k němu prudce obrátil.

„Opakuj to nahlas!“

Pete s úlekem stiskl rty.

Učitel kývl, jako by dosáhl toho, čeho chtěl.

„Není to tak, že zbabělci mluví nahlas jen tehdy, když se cítí být v bezpečí?“

Několika kroky se ocitl u tabule a uhodil do ní zcela nečekaně pěstí.

„Začněte se už, sakra, chovat jako myslící lidé!“ Skoro křičel. „Ano, úcta k druhému je základním zákonem našeho života. Našeho soužití. I když se nám to nelíbí. I když nám to připadá zvláštní, i když nás to láká k zesměšňování těch, kteří jsou jiní, nebo k tomu, abychom si o nich potajmu kdovíco šuškali. I pak. I když je někdo takový nelida, působí nudně a

nezajímavě...“ zhluboka se nadechl a pak dořekl: „...jako já.“

Poprvé si několik žáků trouflo se zahihňat.

„Do příštího týdne každý z vás napíše domácí práci na téma ‚Tak vyjadřuji úctu‘. Navrhuji tisíc slov.“

Hihňání ustalo, zato se ozvaly vzdechy.

„Richarde, ty jsi přece chtěl smazat tabuli, že?“ Pan Belling se na Richarda usmál a naznačil mu, aby šel k tabuli.

Richard se pustil do mazání, aniž by dal najevo jakoukoliv nechuť, odpustil si i grimasy, úšklebky nebo septem pronášené komentáře.

„Klobouk dolů,“ špitla Laura ke Katie. Pak si vyndala z batohu malý sešitek a zapsala si k Bellingovu jménu dnešní datum a k tomu: „Prohlédnutí!!!“ se třemi vykřičníky. Po krátké úvaze dala učiteli dokonce „Výborně“.

Katie se otočila k Mingovi. Postavil si před sebe sešit a schovával se za ním. Ale nikdo ho neokukoval. A nebylo slyšet ani žádné posměšky. Snad to tak zůstane. Aspoň nějaký čas.

Na ulici před školou se objevil muž se ženou. On měl na sobě balonák pískové barvy, ona černou pláštěnku. Oba nesli pod paží štíhlou aktovku. Žena měla kolem hlavy šedivý šátek s uzlem uvázaným vzadu, muž měl staromódní plstěný klobouk stažený hluboko do čela.

Vypadali opravdu nenápadně, průměrně, jako někdo ze školského úřadu. Se skloněnou hlavou přicházeli vzhůru po točité příjezdové cestě.

Okna z Katieiny třídy vedla do ulice a lavice, v níž Katie a Laura seděly, stála hned u okna. Katie se spíš jen náhodou podívala ven a všimla si těch dvou, jak kráčejí směrem k bráně. Po dvou dalších krocích zmizeli Katie z dohledu.

Katie byla ponořená do vlastních myšlenek a doznívala v ní slova pana Bellinga. Dál hleděla z okna.

Muž se ženou se náhle otočili a rychlými kroky odcházeli.

Přitom nemohli dojít ani ke školní bráně.

Asi si spletli adresu, pomyslela si Katie.

Tak to ale nebylo. Pouze dostali signál, že teď není vhodný okamžik k tomu, aby pokračovali v cestě. Proto se okamžitě vrátili. Připomínali tenký, šedivý obláček kouře, který odfoukne závan větru.

POVEDLO SE

Roy se tvářil jako malý kluk, který přinesl ze školy dobrou známku.

„Dokázal jsem ji přesvědčit. Síla lásky zasáhla to správné srdce.“

Byla polední přestávka a Roy si počkal na Katie na cestě do jídelny. Laura a Ming stáli půl kroku za Katie jako eskorta.

„Co jsi dokázal?“ ptala se Katie.

„Smíš za babičkou.“

„Opravdu? Kdy?“

„Nejlepší bude, když půjdeš hned. Za půlhodinku má policista před jejím pokojem přestávku na oběd. Nikdo ho nepřijde vystřídat, protože babička tak jako tak nemůže utéct. A ty můžeš dovnitř.“

Katie tušila, že to, co Roy domluvil, není dovolené tak docela. Zachytil její tázavý pohled a rychle dodal: „Vrchní sestra je s tím srozuměná. Je to žena lásky a sama má vnoučata.“

Vlastně to bylo jedno. Hlavně, že Katie za babičkou může. To také po Royovi chtěla. Nedala mu jako podmínku, že musí sehnat souhlas státního zastupitelství.

„Odpoledne se vrátím!“ slíbila Katie Lauře a Mingovi. Ming se nabídl, že ji doprovodí. Katie ho ale s díky odmítla. Zvládne to sama.

Cestou ke školní bráně potkali doktora Silvera. Pozdravil Roye krátkým pokývnutím hlavy a obrátil se na Katie.

„Říkala jsi mi o určitých příznacích, které ti dělají starosti,“ začal pomalu.

„Musím teď rychle pryč.“ Katie chtěla pokračovat v cestě.

„Poslouchej, Katie, rád bych si o tom s tebou ještě jednou v klidu promluvil.“

Katie spěchala do nemocnice. I když Roy šlápne na plyn, bude jim cesta trvat nejméně dvacet minut. Za žádnou cenu nechtěla přijít pozdě.

„Pane doktore, jde o mou maminku, o Katiinu babičku!“ oslovil ho Roy. „Řekla vám něco policie? Budete ji vyšetřovat? Mám na mysli, jestli byste se nemohl přimluvit za to, aby mohla zase k nám domů?“

Doktor Silver s lítostí potřásl hlavou.

„Katie, bude nejjednodušší, když za mnou zajdeš do ordinace. Nejlépe ještě dnes.“ Jeho kalné oči spočinuly na Katie, jako by ji chtěly zadržet.

„Dneska?“ zeptala se překvapeně Katie. Ráda by si s lékařem promluvila. Doktoři přece nesmějí nic vyzradit. U něj bude její tajemství v bezpečí. I když bylo fascinující být částečně kočkou, leccos jí znepokojovalo. Především to, že s ní rodiče zacházeli jako s pokusným králikem. Při jejich experimentu se také všechno nemuselo povést. Zatím nic takového nepocítila, ale bude lepší, když se s doktorem Silverem poradí. „Dneska můžu až k večeru. Po šesté hodině.“

„V pořádku. Počkám na tebe v ordinaci.“

Roy se zkusil za babičku ještě jednou přimluvit. „Ale doktore, určitě doma nic nevyvede a já na ni budu dávat celý den pozor.“

Doktor Silver se uvolnil z Royova sevření a lehce si prsty druhé ruky oklepal rameno, jako by musel něco setřít.

„Už jsem rozhodl o tom, že bude převezena do uzavřeného zařízení. Nejpozději pozítří.“

Roy chtěl Katie ukázat, že se dokáže bránit, a začal nadávat, že se nenechá takhle ovládat systémem státní moci. Katie mu konejšivě poklepala po rameni a naznačila mu, aby už šel. Když opouštěli školu, řekla tiše: „Dnes večer se s ním uvidím a ještě s ním promluvíím.“

„Teď ale honem za babičkou!“

Buď se to Katie zdálo, nebo byly nemocniční pachy obzvlášť silné. Musela si neustále otírat nos, protože ji v něm lechtaly výpary z čisticích prostředků. Něco velmi silného ji dráždilo v místech, kde dýchací cesty ústí do hrtanu. Chvilí se cítila omámená, zůstala stát, dělala různé obličejy a mhouřila oči.

Roy se na ni ustaraně díval přes okraj slunečních brýlí. „Nechceš se radši vrátit?“

Katie zavrtěla hlavou, přinutila se otevřít oči a šla dál. Kroky na chodbě duněly a zvuk se odrazil od holých zdí natřených žlutou olejovou barvou.

Došli před dveře z mléčného skla, do nichž byl vyrytý nápis PSYCHIATRIE. Roy zmáčkl bílý zvonek a za dveřmi se rozezněl bzučák. Ke vchodu se blížily pomalé, těžké kroky a na tabuli skla dopadl velmi široký stín. Dveře se otevřely a proti nim stála vrchní sestra. Katie hned věděla, že to nemůže být nikdo jiný. Royův příměr k zápasnici sumo seděl.

„Právě odešel, poslala jsem s ním Eriku, pomocnou sestřičku. Když se budou vracet, ohlásí se.“ Vrchní sestra ustoupila, aby Katie s Royem mohli vejít dovnitř. Vedle ní by Laura a její matka vypadaly štihle. „Teď ale rychle, jestli nemá hlad, bude za deset minut zpátky.“ Popoháněla oba buclatýma rukama do chodby. Roy věděl, ve kterém pokoji babička leží. Zastavil se před hnědými čalouněnými dveřmi a naznačil Katie, aby si pospíšila.

„Počkám na tebe,“ šeptl a pootevřel dveře.

ZLÝ POHLED

Katie vstoupila do malého, střízlivě zařízeného nemocničního pokoje se dvěma kovovými postelemi. Zdi se leskly světlou zelení. Postel u dveří byla prázdná, na matraci ležel zašpiněný péřový polštář a složená prošívaná deka. Na hraně postele u okna se krčila babička. Seděla jako malá holčička, přidržovala se matrace a klátila ve vzduchu příliš krátkýma nohama. Na sobě měla červený župan, který jí zřejmě přinesl Roy, a pod ním sněhobílou nemocniční košili, která se zapínala na zádech.

„Katie!“ zajásala a rozhodila ruce. „Katie, moje Katie!“ Roztáhla obličej do širokého úsměvu a ukázala několik zubů, které jí v ústech zbyly.

Katie chvíli zaváhala, pak ale přiběhla rychle k babičce a nechala se obejmout. Musela se předklonit a tak tu stála trochu prkenně.

Babička byla divně cítit, jako by potřebovala koupel. Chovala vnučku v náruči jako panenku, tiskla ji k sobě a zdálo se, že ji už nikdy nepustí.

„Už nikdy v životě nebudu muset hladovět,“ pošeptala jí do ucha. Katie se podařilo trochu se narovnat a babička s prohnáním úšklebkem ukázala na červenou plastovou vázu na okně, z níž visely zvadlé tulipány, pak nahoru na šedivou skříň, pod postel, na pojízdný noční stolek a nakonec si poklepala na silně vyboulené kapsy županu.

„Chceš?“ zeptala se babička a zachichotala se jako děvčátko. Vytáhla z kapsy půlku housky, která se jí rozdrobila v prstech, jak byla stará.

Katie se podívala na místa, která jí babička ukázala. „Tam všude je ukryté jídlo?“

Babička pyšně přikývla, jako by dokázala něco výjimečného, a spokojeně se zašklebila.

„Ach, má milá, milá babičko!“ Katie nevěděla, co říct.

„I pro tebe!“ Babička jí ukazováčkem zatukala na hrud. „Pro moji malou Katie.“ Sklouzla z postele a vlekla se směrem ke dveřím. „Chci domů. Kde mám helmu?“

Katie byla okamžitě u ní a postavila se před dveře.

„To nejde, babičko.“

Babička trucovitě dupla nohou. „Chci domů. Mám začít křičet? Mám?“

Ve dnech následujících po hrozných událostech u Ellroyů se definitivně změnila v malé děvčátko. Už otvírala výhružně pusou.

„Ale co tvoje zásoby!“ připomenula jí Katie rychle a rukou opsala kruh po malé, trochu zatuchlé místnosti.

Jakoby si na všechno vzpomněla, zvedla babička ukazováček a odbelhala se zpátky. „Nejdřív pěkně všechno sbalit. Nic tady nenecháme.“ Nečekaně se obrátila a znovu k sobě Katie přitiskla, tentokrát ještě mnohem pevněji. Tolik síly by člověk od tak křehké, hubené a staré dámy nečekal.

Katie bylo líto, že jí nic nepřinesla. Ale všechno se seběhlo tak rychle, že jí na to nezbyl čas.

Babička přešla s mumláním k oknu a pokusila se ho otevřít. Bylo to moderní hliníkové okno, jaká na ostrově nebyla obvyklá. Katie si všimla, že vedle kličky je zámek, a tak ji neudivilo, že s oknem babička bojuje marně.

„Babičko,“ začala Katie opatrně. „Babičko, pojď sem.“ Opřela se zadkem o pelest a naznačila babičce, že má jít zpátky k posteli. „Viš, proč jsi tady?“

Babička si pomalu vylezla nahoru a začala spokojeně klátit nohama.

„Socha... přiletěla. Umím udělat, aby sošky litaly. Sochy nahých mladíků.“ Chichotala se jako holčička z první třídy. „Dokonce jsem viděla i jeho pindíka.“ Dostala nový záchvat smíchu.

„Ale babičko... sošky neumějí létat.“

Čas běžel a Katie se nutně potřebovala od babičky dozvědět, jak se dostala do domu Ellroyů a proč pořád mluví o létající sošce.

Babička ji prstem pošimrala za ušním lalůčkem a Katie si otřela hlavu o její rameno, aby přestala.

„Ty jsi šla za lady Ellroyovou, že ano?“ Katie se babičce dívala pevně do očí. Bílé lokýnky se zachvěly a babička sevřela rty, jako by chtěla zadržet něco, co by ji mohlo vyklouznout. „Vešla jsi k ní do domu. Branou, víš?“

Babička se chvěla rozčilením. „Ta mrcha musí umřít!“

I když to pro Katie nebylo jednoduché, nic na to neřekla.

„Zabiju ji zlým pohledem!“ Babička stáhla obličej, z vrásek se staly hluboké, temné rýhy. Aby Katie ukázala, jak to udělá, hleděla na ni svýma šedomodrýma očima upřeně, bez jediného mrknutí. Mohutná vráska nad nosem vypadala jako vykřičník. Přesto se babička nedokázala dívat doopravdy zle, její snaživý pokus byl spíš k smíchu.

„Ty jsi ho nechtěla tou sochou udeřit?“ vyptávala se Katie opatrně.

Babička nehnula ani brvou a tvářila se dál divoce. „Ne. Mrcha musí umřít. Socha mi vletěla do ruky.“

„Jak to, že jsi s ní uhodila toho muže?“

Vrásky se trochu vyhladily a babička zalapala po vzduchu. „Nepraštila jsem ho. Někdo ležel na zemi. S dírou v hlavě. A socha přiletěla a ta mrcha začala křičet.“

„Jsi si naprosto jistá, že jsi ho neudeřila?“

„Přece bych to neudělala tím mladíkem a jeho pindíkem!“ hihňala se babička a schovávala si stydlivě obličej v dlaních.

Katie jí věřila. Byla ale určitě jediná.

„Jak ses dostala k domu? Brána je přece zavřená. Vzpomínáš si na to, babičko?“

Dveře se otevřely a Roy varovně sykl: „Hned je zpátky. Pojď ven.“

Katie vstala, ale babička ji chytila ze zadu a přitiskla ji k sobě.

„Katie, zůstaň tu. Můj mazlíčku.“

Katie se pokusila opatrně vyprostit z objetí. Babička sebou nesouhlasně zmítala a pak Katie chytila ještě pevněji.

„Byla brána otevřená, babičko? Byla otevřená? Brána u té mrchy,“ zeptala se Katie přes rameno. Otázka zaúčinkovala. Babička ji pustila a řekla pobouřeně: „Doširoka otevřená. Protože tam bylo auto. Jelo dovnitř. A já šla taky dovnitř. Za autem.“ Zase se zahihňala, schovaná za dlaní, kterou si dala před obličej, jako by si povídali o nějakém povedeném kousku.

Ode dveří se ozvalo Royovo naléhavé šeptání: „Ven, už je na rohu.“

Katie babičku ještě rychle políbila na horkou tvář a vyběhla z pokoje. Babička začala naříkat a pohotová vrchní sestra šla okamžitě za ní. Spiklenecky přitom na Katie a Roye zamrkala.

„Zítra můžete zase přijít.“

„Díky!“ řekl Roy. „Jaké velké srdce. Lidé jsou vám jistě vděční za vaši lásku. Tak jako my. Díky, sestro.“

Ve spěchu opustili oddělení a pomalu sešli ze schodů. Psychiatrie byla ve třetím patře.

„V domě přece byla jenom paní Pinkertonová, lady Ellroyová a její nevlastní syn,“ začala Katie uvažovat nahlas.

Roy si konečky prstů mnul kořen nosu. „Když babička zaútočila? Ano, jen ti tři. Mají tam ještě šoféra, ale ten trávil svůj volný večer v hospodě.“

„Babička říká, že přijelo auto. Prošla za ním otevřenou branou.“

„To do toho jenom zapadá. Jinak nebyl na pozemku nikdo.“

Katie rozčílilo, že Roy jednoduše vymazal to, co babička říkala. Chtěla se na něj obořit a ucítla, jak jí z krku vychází prskání. Až když zhluboka vydechla, mohla normálně mluvit. Pomalu nasála vzduch a stejně pomalu zase vydechla. Je možné, že když se rozruší, projeví se kočka, která je v ní? Tak to bylo každopádně v den, kdy prvně zjistila, že vidí ve tmě. A když poprvé vyskočila tak vysoko, bylo to stejné.

S úlekem zaslechla, že se ji Roy ptá: „Ty jsi zaprskala?“

ČAJOVNA

Katie o tom nechtěla mluvit. Teď záleželo na babičce, kterou měli za dva dny převézt na pevninu, do ústavu, kam rozhodně nepatřila. Katie byla nyní o její nevině naprosto přesvědčená.

Někdo přijel v autě a teprve pak se babička dostala na pozemek a do domu Ellroyů. Katie si představila salon, do nějž vbíhá paní Pinkertonová potom, co lady vykřikla.

Roy se opřel do těžké dřevěné brány, jejíž prosklená část byla chráněná kovanými mřížemi.

Katie si mechanicky nasadila helmu a přehoupla nohu přes sedlo motorky. Opřela si nohy o opěrky a pevně se chytila Roye za boky.

„To se mi povedlo, no ne?“ ptal se Roy Katie sedící za ním. Prahla po pochvale a chtěl neteri dokázat, že se v něm mýlila.

„Ano, povedlo,“ odpověděla Katie, která byla myšlenkami na panství Ellroyů. Babička líčila, že mladík už ležel na zemi mrtvý, když jí do ruky „vletěla“ soška.

Ale letem se tam dostat nemohla.

Roy dupl na pedál a vyjel z parkoviště.

Někdo přijel autem. A co když ten někdo vtiskl babičce sochu zezadu do ruky? Pak lady vykřikla a do místnosti vstoupila paní Pinkertonová. Neznámý se schoval, možná dokonce odjel a Lauřina matka spatřila scénu, která se zdála být jednoznačná. Babička s vražednou

zbrání v ruce, mrtvý na koberci a lady Ellroyová, která křičela, když se to stalo. Přestože byl muž zabit už dříve.

Ale kdo ho zabil?

Neznámý návštěvník? Nebo sama lady?

Na tuto možnost kromě Katie nikdo nepomyslel. Všichni byli přesvědčeni o babiččině vině. Kdo by Katie uvěřil? To, co vyslechla předešlou noc na panství Ellroyů, nemůže použít jako argumenty. Musela by totiž vyzradit své tajemství, a to se jí nechtělo.

Roy na ni zavolal přes silný protivitr. „Zavezu tě zpátky do školy.“

Ve škole měli ještě polední přestávku a pak následovala podle rozvrhu výtvarná výchova. Katie dostala nápad.

Ming se stále rozhlížel na všechny strany. Laura ho poplácala po ruce. „Zlato, sem žádný učitel nepřijde. Na to jsou příliš lakotní.“

„Čaj si radši uvaří sami v kabinetu.“ Katie se při té představě otrásla. Učitelka dějepisu ji jednou zavedla do zatuchlé místnosti s ošuntělým kobercem a popelníky přetékanými nedopalky, protože jí Katie pomáhala odnést hromadu starých těžkých knih. Ležely na stole vedle konvice na vodu a celé hromady špinavých šálků. Kolem se vznášel pach mokré staré kůže.

Katie, Ming a Laura si sedli do nejvzdálenějšího kouta čajovny. Všechno tu bylo ze starorůžového a krémového plyše. Nebylo slyšet žádné hlasité zvuky. Obě sestry, kterým čajovna patřila, chodily ohnuté a byly celé růžové a krémové stejně jako jejich zařízení.

„Tak copak to bude, drahoušku?“ zašvitořila jedna. Druhá stála vedle ní s malým bločkem a špačkem tužky. Sestry byly nerozlučné a dělaly všechny práce bok po boku.

Ming chtěl zelený čaj a odpovědi mu byl jen rozhořčený pohled. Něco takového sestry nevedly. Tady bylo všechno anglické jako za starých dobrých časů. Aby zbytečně nemámili čas, objednala Laura třikrát

odpolední čaj, sendviče a malé tuhé koláčky potřené tučnou smetanou a marmeládou.

„S radostí, drahoušku,“ odhopkaly sestry do miniaturní kuchyně, aby všechno připravily.

Laura se nepřítomně usmívala a dívala se do prázdna.

„Náš obchod s koláči vypadal taky tak. Ale moderněji.“

Ming a Katie si vyměnili tázavý pohled. O čem to Laura mluví?

Jejich kamarádka se zasněně dívala do dálky. „Peníze měla maminka. Od svých rodičů. Fred byl jenom pekař. Průměrný. Lidé přicházeli proto, že měli rádi maminku a její čaje. Měla čajovou směs, které říkala ‚Vilí prach‘. A jeden čaj se jmenoval ‚Nápoj lásky‘.“

Lauřiní přátelé mlčky naslouchali.

Laura se energickým potřesením hlavou vymanila ze vzpomínek a sčísla si vlasy dozadu. Znovu si ovinula kolem hlavy široký šátek a uvázala ho v týlu.

„Fred hrál a nadělal dluhy. Pak se seznámil s nějakou jinou ženskou, která byla mladší a určitě i štíhlejší než máma, a zmizel. Maminka musela všechno prodat a přestěhovat se sem. Náš dům dřív patřil jedné tetě, co odešla do domova důchodců. Dluhy splácí maminka dodnes.“

„To jsem nevěděla!“ řekla Katie. Připadalo jí, že to zní chabě.

„To už je jedno. Nedá se na tom nic změnit. Byl to ničema. Už ho nechci ani vidět.“

Ming si odfoukl pramen vlasů z čela.

Sestry přinesly čaj a okázale ho servírovaly. Bylo vidět, jak jsou jejich pohyby roztřesené, Katie by jim nejradši vzala konvici z rukou. Donesly tři talíře na drátěném podnosu. Na talířích byla hora koláčů a sendvičů s lososem, hovězím masem, vaječnou pomazánkou a plátky okurek. Laura si jídlo vzala do obou rukou a přivoněla si k jemné vece. Střídavě ukusovala z vaječného sendviče v levé ruce a z lososového v pravé.

Zvonek nad vchodem zacinkal a vítr přivál do čajovny další dva hosty. Byli to muž a žena. On v baloňáku, ona v černé pláštěnce.

Z kouta, ve kterém přátelé seděli, viděl ke dveřím jenom Ming. Krátce na oba příchozí pohlédl, dál se o ně ale nezajímal. Sestry byly hned u obou hostů a natahovaly ruce po jejich kabátech. Ale ti dva jim je nechtěli dát. Rozhlíželi se po klidném místě a rozhodli se pro dva hluboké výklenky na druhém konci místnosti. Kdo šel na záchod, musel projít kolem nich, a protože dveře od toalet hrozně vrzaly, nebyla tato místa nijak zvlášť oblíbená.

Sestry byly zklamané, že si hosté dali jen šálek čaje a sendviče a koláče odmítli. Oba vypadali dost nervózní: žena bubnovala prsty po odřené desce stolu, muž listoval v podkladech, které studoval už na palubě trajektu.

Teď byly ale na všech stránkách ručně psané poznámky. Některé byly už zase přeškrtané, jiné tučně zarámované a opatřené vykřičníky.

OBJEV

Katie vyprávěla tlumeným hlasem o svých pozorováních a o tom, co říkala babička.

Laura rozdrobila jeden koláček na talíři. „Myslíš si, že maminka chtěla tvoji babičku přivést do nesnází?“

„Ne.“ Pospíšila si Katie s ujištěním. „Ne, to určitě nechtěla. To vím. A jak to viděla, tak to také bylo. Jen se předtím odehrálo ještě něco jiného, než si všichni myslí.“

Ming pokývl hlavou. „Ale to ví jen ten mrtvý, a ten už to neřekne.“

„Lady to ví taky. A ten další člověk, který přijel autem. Lady Ellroyová s ním jistě telefonovala.“

„Vlez dovnitř do domu Ellroyových, pro takovou kočku jako ty to musí být hračka,“ pokusila se Laura o žert.

Před Katiiným vnitřním zrakem vystával stále jasnější obraz. „Myslím,“ začala a dívala se před sebe, jako by mohla nahlédnout do minulosti, „myslím, že to udělala ona. Přišel ten člověk a po něm babička. A to se oběma jen hodilo. Vtiskli jí do rukou sochu, kterou byl mladý Ellroy zabit, a pak začala lady křičet, aby přivolala svou mámu, Lauro.“

Ming zvedl ruce a otočil je dlaněmi vzhůru. „Jak to chceš prokázat? Potřebuješ nějaký důkaz.“

„Lady se musí přiznat.“ Katie zacinkala lžičkou o talíř, jako by to byl gong, který oznamuje její rozhodnutí.

Laura si přitáhla batoh, který stál vedle ní. „V detektivce je to vždycky jednoduché. Ale my tu máme realitu. Je vám to jasné?“

Ming si dolil čaj. Pil jeden šálek za druhým. O velké přestávce navštívil doktora Silvera, který toho dne vyšetřoval jiné třídy, a dostal od něho mast na obličej, která tiší bolest. Navíc si nasadil velké sluneční brýle. Učitelé mu dokonce dovolili, aby si je nechal i během vyučování. Spolužáci si stále ještě něco šuškali za jeho zády, ale Ming se je snažil neposlouchat. V hlavě si stále dokola, jako by to byla mantra, přeríkával: Jiný a zvláštní. Jiný a zvláštní!

Katie myslela na jedinou věc: Musí babičku zachránit před ústavem. Ale jak by mohla dokázat její nevinu?

Ming se s rozpačitým výrazem vysoukal z lavice v koutě a šel směrem k toaletě. Vrátil se celý vyčerpáný. Katie s Laurou daly hlavy dohromady a probíraly různé nápady, jak lady usvědčit. Všechny jim ale připadaly nepoužitelné. Nejdřív si Minga vůbec nevšimly.

Katie zívla. Spala málo a cítila, že zase jednou nutně potřebuje víkend, který by mohla celý prolenošit. Už jen jeden den školy a pak je tu konečně sobota a bude mít volno. „Katie!“ zašeptal Ming.

„Nemusíš mluvit tak potichu,“ ukázala Katie na prázdné stoly kolem nich. Myslela si, že jsou v čajovně s Mingem a Laurou jedinými hosty.

„Vedle záchodu sedí dva lidé,“ šeptal Ming dál. Podíval se zkoumavě po místnosti, ale muž a žena zůstali schováni ve svém výklenku. „Když jsem šel kolem nich, zahlédl jsem to v zrcadle.“

Katie s Laurou protočily panenky. Ming se někdy vyjadřoval hrozně zdlouhavě.

„No a? Co jsi viděl?“ Laura mluvila úmyslně znuděně, jako by ji to ani v nejmenším nezajímalo.

„Mají fotky a prohlížejí si je. A spoustu papírů. Je to vytištěné z počítače.“

„To se nás přece netýká, Ming.“

„Ale na těch fotografiích jsi ty!“

„Já?“ Katiina první myšlenka byla, že to asi budou šilenci. Předě dvěma lety byl na ostrově muž, který se potuloval kolem domů a tajně si fotil ženy v koupelně. Ten byl ale sám.

Kdo byli lidé, kteří měli její fotky? Katie stáhla Mingovi brýle z nosu. „Půjčím si je.“ Od Laury si vzala šátek a ovinula si ho kolem čela. Nad výklenkem, ve kterém dvojice seděla, viselo zrcadlo. Na Katie se z něj dívala hipisačka, na kterou by byl Roy pyšný. Sotva se s velkými slunečními brýlemi a čelenkou poznala.

Když šla směrem k záchodu, cítila, jak jí buší srdce.

„Toalety jsou vepředu vpravo, drahoušku!“ zavolaly na ni sestry hlasitě a prozradily tak, že Katie za okamžik projde kolem výklenku. Zaslechla šustění papíru, a když se podívala do zrcadla, které bylo trošku nakloněné dopředu, zahlédla v něm jen zavřené desky, na nichž měl muž položené ruce.

Katie zůstala v miniaturní kabině dlouho. Splachování běželo bez přestávky a nedalo se zastavit. Vonělo to tu silně po růžích, protože sestry tu rozestavěly několik váz se sušenými květy.

Když se Katie zdálo, že konečně uběhlo dost času, opustila co nejtíšeji záchod a vplížila se zpátky do salonu. Tentokrát to zahlédla taky. Muž opět otevřel desky. V jedné ruce držel hustě potištěný papír a ve druhé její fotografii. Byla na ní oblečená ve spodním prádle, stála trochu ohnutě a vypadala rozpačitě. Podle holé, šedivé zdi v pozadí poznala, kde byla fotografie zhotovena. V ordinaci školního lékaře, při vyšetření. Nikdy tam ale neviděla fotoaparát a neslyšela ani zmáčknutí spouště. Byla snad vyfotografovaná přes okno?

...možná, že tě pozorují...

Neříkal to snad tatínek na videu?

...možná, že tě pozorují...

Tohle byli zřejmě ti nepřátelé, před nimiž se její rodiče museli skrývat. Pozorovali ji. Tajně.

Jenom ve škole? Nebo i doma? A na ulici?

Nejvíce ze všeho by ale potřebovala vědět, co bylo napsané v těch papírech.

Katie se vši silou snažila, aby se nerozeběhla. Nevšimla si, že se jí paty odlepily od země a že stojí na špičkách. Byla připravená ke skoku.

Ve dveřích kuchyně stály obě staré sestry a utíraly si ruce do utěrek s kytičkami. Něco si šuškały a sledovaly Katie.

Katie slyšela, že se jedna chichotá: „Děti!“

Druhá reptala: „Ale to je určitě nějaká nová móda. Já bych to nedovolila, ne, rozhodně ne.“

Katie za sebou ucítila pohyb. Někdo z těch dvou ve výklenku vstal. Měla pocit, že je to ten muž. Vlasy vzadu na hlavě a v týle se jí zase naježily.

Díval se po ní.

Že by ji poznal? Díky slunečním brýlím a Lauřinu šátku to nebylo možné.

Proč na ni tak civí? Katie cítila jeho pohled jako bodnutí tlustou jehlou mezi lopatky.

Pořád ještě byla na špičkách a plíživým krokem se vracela ke svým kamarádům.

Sestry si špitaly dál.

Katie silně bušilo srdce. Šla a šla, soustředila se, aby nezrychlila krok a hlavně aby se neotáčela. Ming se vyklonil z výklenku a hleděl na Katie. Všiml si muže na druhém konci čajovny a jejich oči se na okamžik setkaly. Pak se muž obrátil na sestry.

„Učet, prosím!“ Nebyla to prosba, ale rozkaz. Sestry okamžitě přicupitaly, jedna s blokem, druhá s peněženkou, do které by se vešlo půl banky.

Když se Katie posadila na čalouněnou lavici vedle Laury, zhluboka si vydechla. Ming se napřimil a tázavě se na ni podíval. Katie ústy bezhlesně vytvořila slova: „Počkejte!“ A po krátké přestávce: „Mluvte dál.“

Ming zalapal po vzduchu jako rybička v akváriu. Ze samého rozčilení a rozpaků se usmál úsměvem Buddhy. Katie se posunula trochu stranou, zády k východu.

„Opatrujte se. Hezký zbytek dne, drahouškové. A přijďte zase brzy!“ Sestry doprovodily muže a ženu až ke dveřím. Ming soustředěně pozoroval jedno opotřebované místo na tapetě, aby se nepodíval na oba odcházející. Bylo mu lhostejné, jak moc ho bolí poraněné oko, vytočil bulvy co nejvíc do strany, aby dvojici ještě zahlédl.

Bylo na nich zřetelně vidět, že je Katie a její přátelé zajímají, i když se to snažili skrýt. Pak se klidně obrátili a vyšli ven do větrného dne. Sestry za nimi rychle zavřely dveře, aby dovnitř nevpuštěly chlad.

„Poznali tě,“ hlesl Ming tiše a sotva přitom pohyboval rty.

„Nehýbejte se,“ zašeptala Laura a zvedla šálek s čajem k ústům. Nenápadně se dívala přes jeho okraj směrem k čtvercovému oknu, které bylo naproti výklenku.

Vzápětí se v něm vynořily obličeje obou neznámých. Snažili se, aby se zdálo, že si děti prohlízejí jenom náhodou. Pak jim zmizeli ze zorného pole.

„Ještě čaj, drahouškové?“ Sestry se objevily u stolu s úsměvem na tenkých rtech. „Musíte růst a dneska máme tak málo hostů. Nechcete ještě sendviče nebo koláčky? Máme jich dost. Dostanete je zdarma.“

Laura nabídku okamžitě přijala a sestry odběhly do kuchyně.

Katie se zdálo, že se jí zježily chloupky po celém těle. Oči měla náhle citlivé, jako by oslněné světlem. Předklonila se a opřela si ruce o kolena.

Hledali ji. Ti lidé znali její tajemství. Nepřišli náhodou. Chtěli ji vidět.

A co dál?

K čemu jim to bude?

Jak to, že se nepokusili s ní mluvit, když ji poznali?

Katie se odvážila podívat se z okna. Na obloze visely nízké tmavě šedé mraky, které přivál vítr. Ještě dnes bude pršet. Možná bude dokonce pěkný liják.

Zajdou ti dva k nim domů a promluví si s Royem? Nebo půjdou do školy?

Až teď si Katie uvědomila, že tam oba cizinci už byli a zase rychle odešli.

„Houston volá Katie,“ zaslechla Lauru. Zřejmě to říkala už po několikáté, protože to znělo netrpělivě. „Houston volá Katie.“

„Tvé oči,“ špitl Ming a ukázal na své duhovky. „Mají jinou barvu a nejsou kulaté, jsou to jenom štěrbiný.“

Katie na to nereagovala. V hlavě jí vězela jediná otázka: Kam má jít a komu může důvěřovat? A znovu ji napadl doktor Silver.

Muž se ženou stáli v ulici, v níž byl Royův tetovací salon. Muž vyndal z tašky velikánský mobil a dal si ho k uchu.

Zena přecházela drobnými krůčky sem a tam. Kdyby šel někdo po ulici, uviděl by jen dva turisty, z nichž jeden telefonuje.

Muž mluvil zřetelně, co nejvíc potichu a říkal jen to nejnnutnější.

„Ještě dnes v noci. Ať loď připluje k přístavišti na západní straně. Postavíme tam světlo a budeme vysílat radiový signál. Za žádných okolností nejezdít do přístavu. Přijdeme s objektem do přístaviště a okamžitě opustíme ostrov.“

Mobil nepoužíval žádnou z běžných sítí, to by bylo příliš nespolehlivé. Hovory by mohly být odposlouchávány. Přístroj vysílal signál k satelitu. Signál byl navíc několikanásobně zašifrovaný. I kdyby se k němu někdo náhodou dostal, uslyšel by jen šumění a praskání. Příjemce by musel mít dekodér, ten však vlastnila pouze centrála organizace, pro kterou oba agenti pracovali. Všechno muselo být vyřízeno nenápadně, nikde nesměly být zanechány žádné stopy. Úkolem organizace bylo vypátrat danou osobu a pak ji nechat zmizet.

Katie nemuseli hledat dlouho. Místo jejího pobytu bylo známé. Měli rovněž podrobné informace o prostředí, v němž žila, znali její adresu, osoby, které ji vychovávají, školu, kamarády. Zbývalo objasnit ještě pár otázek

souvisejících s tím, jak je dívka pro organizaci důležitá. Za žádných okolností nesměla být vytržena z prostředí, na které je zvyklá, příliš brzy. Teď se zdál být ten pravý okamžik. Absolutní jistotu ale agenti neměli. Ještě ne.

KOČIČÍ ROZHOVOR

Taška byla prastará a jeden šev na horní hraně praskl. Protože Katie jela jen jednou se školou do Londýna a jinak necestovala, nepotřebovala žádná zavazadla. Taška patřila babičce a podle toho, jak vypadala, ji měla babička naposledy na svatební cestě.

Katie vyndala ze skříně věci, které jí připadaly nezbytné: spodní prádlo, trička, džíny a boty. Rozhodla se, že bude dál nosit školní uniformu, kterou dostala od Li, protože byla hezčí než ta její.

Jako bych byla mladší sestrou Li, která po ní donosí všechny odložené věci, pomyslila si Katie při balení. Dostala nejen její školní uniformu, ale i staré kolo. To byl rozdíl oproti jejímu plechovému dinosaurovi! Celá ta věčička se dala uzvednout jednou rukou a měla dobrých dvacet nebo ještě víc převodů.

Pod oknem někdo hlasitě, žadonivě zamňoukal. Mortimer přecházel s vysoko zdviženým ocasem sem a tam a dožadoval se, aby ho Katie pustila dovnitř.

Jak se jenom dokáže na tak úzké římse otočit, ptala se v duchu Katie. Umí své čtyři tlapky přitisknout tak těsně k sobě, že by dokázal stát i na dopisní známce.

Katie vysunula dolní půlku okna do výšky a pozdravila ho. Kocour se zájmem natáhl hlavu k tašce, zůstal ale venku. Zafoukal vítr a shodil papíry z psacího stolu.

„Honem, pojď dovnitř nebo tu zmrznu!“ Katie ho chtěla lehce popohnat rukou, aby rychle skočil dovnitř. Udělala

krok dopředu a ucítila pod bosou nohou něco špičatého, co se jí zabodlo do chodidla. Vykřikla bolestí, zakopla, a místo aby Mortimera postrčila do pokoje, uhodila ho, až pozpátku sklouzl z římsy.

Pokusila být se rychlejší než on, vyskočila a sáhla po něm, aby ho zachytila, hmátla však do prázdna. Zrzavé kočičí tělíčko se před jejím očima zřítilo z druhého patra dolů.

„Morte!“ vykřikla a zvedla bolavou nohu do výšky. Šlápla na čerstvě ořezanou krátkou tužku. Špička byla zapíchnutá pod kůží. Stačilo trochu nohou zatřást a tužka odlétla na stranu. Katie se vyklonila z okna se strachem, že dole v předzahrádce uvidí zkrvavenou kočku. Kolem domu se táhla široká cestička z kamenů. Jestli na ni Mortimer dopadl, je s ním zle.

Jak jen se jmenuje zvěrolékařka na ostrově St. Jeremy? A kde má ordinaci?

Ale Mortimer dole neležel. Že by utekl?

„Morte?“ zavolala Katie. Vtom si všimla rezavých tlapek. Mortimer visel z římsy za obě přední tlapky. Vytasil dráčky, ale přesto velmi pomalu klouzal dolů. Katie se natáhla, aby mohla vzít tlusté tělo do obou rukou. Teď jí v žádném případě nesmí vyklouznout. Kocour vydával žalostné, naříkavé zvuky.

Katie přitlačila chudákovi Mortimerovi prsty na břicho a chytila ho za srst na zádech. Rychlým pohybem ho zvedla do výšky a hodila dovnitř na koberec. Pozorovala ho, jak se ve vzduchu zmítá, jak natáhl tlapky a tělo prohnul do oblouku. Pružně přistál na všech čtyřech. Asi vteřinu zůstal celý vyděšený, pak se posadil, zvedl pravou přední packu, nervózně si ji olízal a nakonec si s ní utřel hlavu. Nešlo o mytí, jen se odreagoval z velkého napětí a rozčilení.

Vyčítavě se podíval vzhůru na Katie a v zelených očích mu zajiskřilo.

Katie omluvně zdvihla ruce.

„Je mi to líto, to jsem opravdu nechtěla!“ Katie to neřekla, jen si to pomyslela.

Mortimer pohnul hlavou, až se zdálo, jako by řekl: „Opravdu?“

Rozuměl jí?

Znovu si připomněla zvláštní pocit, který jí vyvolal v hlavě.

„Mluvíš na mě? Rozumíš mi?“ zeptala se ho v myšlenkách.

A náhle se objevila ta tupá bolest v mozku. Katie měla pocit, jako by se před ní otevíral nějaký temný prostor, jakási černá bublina.

Dovnitř vklouzl načervenalý stín. Byla to silueta Mortimera. Vešla do středu bubliny, sklonila hlavu a začala lízat něco neviditelného.

Katie tomu obrazu porozuměla. Mort chtěl mléko. Odešla z pokoje a čekala, že kocour poběží za ní, ale on zůstal sedět na místě a čekal. Když mu za pár minut přinesla misku zředěného mléka, krátce zamňoukal.

„Měla bych ti říkat sire,“ napadlo Katie.

V temné bublině v její hlavě se objevila šklebící se kočičí hlava.

Krátce sebou zatřásla, jako by ze sebe musela setřást kapky vody.

Mortimer dřepěl před miskou a s požitkem lízal mléko. Malý drsný jazýček se neúnavně pohyboval.

Katie si vzpomněla, jak si s kocourem v myšlenkách povídala poprvé. Tenkrát ji poradil, aby šla za svými kamarády a podívala se na ně oknem. Sedla si na bobek a hladila ho po husté, lesklé, zrzavě mourovaté srsti.

„Musím se schovat, Mortimere,“ řekla tiše. „Jsou mi v patách. Půjdu do hotelu Mingových rodičů. Ming říká, že můžu přespávat tam, kde bydlí číšníci a pokojské, kteří nežijí na ostrově.“

Černá bublina zůstala prázdná.

„Tam mě tak snadno nenajdou. Budu si dávat pozor.“ Ale jak dlouho bude moci Katie v hotelu zůstat? Kromě Minga o jejím úkrytu ví jenom Laura. Ti dva nic neprozradí, jenže ve škole bude určitě nápadné, že stále chybí.

Vítr fičel kolem domu v silných poryvech a uvolněné šindele na střeše vydávaly klapavý zvuk. Roy byl ve svém salonu. Katie mu nechá zprávu, že zůstane několik dní u Laury, aby si nedělal starosti. Laura na ni čekala dole v obýváku a četla si jednu z Royových ošoupaných knížek. Doprovodí Katie. Na nosiči kola má baseballovou pátku, kterou si ve škole půjčila od Peta.

„Přetáhnu s ní každého, kdo by ti chtěl ublížit,“ ujišťovala Katie a poklepávala přitom dřevěnou pátkou o dlaň druhé ruky.

Na to, aby Katie dokázala babiččinu nevinu, už ji nezbyvaly ani celé dva dny. Jestliže je ale stráví v pokoji v přístavku hotelu, kdo pro babičku něco udělá?

A zase nemluvila, jen si pomyslela: „Morte, já mám strach. A jsem tak sama.“

V černé bublině se zatřpytila sedící malá, ubohá kočka. Ze všech stran k ní pospíchaly stíny druhých koček, obklopile ji, postavily se před ní, jako by ji chtěly chránit, až přestala být vidět.

Chtěl ji Mortimer říct, že může počítat s pomocí koček? Na ostrově jich žilo plno, ale stejně... Není to všechno bláznivé? Neskutečné? Nemožné?

Na druhé straně, kdyby Katie někdo před dvěma týdny pověděl o tom, co ví a umí dnes, hlasitě by se zasmála a odkázala by ho do říše pohádek.

Zdalo se, že temně šedé mraky, těžké jako olovo, brzy odřou střechy domů. Kdyby z nich spadl všečen déšť, stály by ulice ostrova pod vodou. Někdy ale mraky odtáhly dál, aniž by se vypršely. Tak silný vítr, jaký fouká dnes, je možná dokáže rozehnat.

Laura zavolala zezdola: „Tak co, jsi už hotová? Měly bychom vyrazit dřív, než totálně promokneme.“

„Hned!“ Katie stála před policií a dívala se svým rodičům na fotografii přímo do očí.

„Co jste mi to jenom udělali?“ zeptala se tiše.

Mortimer si vyskočil na židli vedle ní a třel si hlavu o její bok.

Rodiče nebyli stejní jako dřív. Tatínek měl sice stále zářivý úsměv odhalující dokonalé bílé zuby a maminka zase laskavý jemný pohled. Přesto jako by se Katie vzdálili a byli o moc dál než kdykoli předtím.

Cítila se osamělá.

Mort začal přist. Že by jí už zase četl myšlenky?

„Sama mezi lidmi,“ zašeptala Katie.

Mortimer se pohodlně uvelebil v tašce. I když vedle něj Katie nacpala ještě šedivou pletenou vestu, nevadilo mu to. Nezdálo se, že by byl ochotný tašku opustit. Katie ji na zkoušku zavřela a Mortimer se ani nepohnul.

No tak tě teda vezmu s sebou, pomyslela si.

Uprostřed černé bubliny si pyšně vykračoval stín kocoura se zdviženou hlavou a s ocasem kolmo vzhůru.

POCHYBNOSTI

„Doktor Silver,“ vzpomněla si Katie, když šlapala vedle Laury k hotelu *Winston*. Zavolala na kamarádku přes hukot stále silícího větru: „Slíbila jsem, že se dneska večer ještě stavím u doktora Silvera.“

„Kvůli čemu?“ chtěla vědět Laura. Musely se pořádně opírat do pedálů, šlapat vši silou, protože je vítr šlehal přímo do obličeje.

„Kvůli babičce. Mohl by ještě zabránit tomu, aby ji dali do ústavu.“

„Ale co ten déšť!“ První těžké kapky pleskaly o silnici, jako by je někdo vystřeloval z nebe.

„Má ordinaci docela blízko a do hotelu to odtamtud není daleko.“

Katie si připevnila tašku na nosič. Nebyla úplně zavřená, aby měl Mortimer dost vzduchu. Zdálo se, že ho dění kolem ani moc nezajímá.

Dům doktora Silvera stál v krátké ulici za nízkou zdí a vypadal staře, šedivě a trochu smutně. Tak jako on sám. Ordinace zabírala celé přízemí. Pokud bylo známo, žil doktor Silver sám. Povídalo se, že mu osud přichystal velkou ránu, když ještě měl praxi v Londýně. Potom chtěl z města pryč a přijal místo na ostrově St. Jeremy.

Vpravo od domu se zvedaly k nebi tři staré stromy. Prudké nárazy větru, které přicházely v poryvech jako silný kašel, ohýbaly spleť větví a lomcovaly jimi. Některé mladé listy nápor nevydržely a padaly orvané na zem.

Svítilo se jen v oknech ordinace. Obě horní patra byla temná a vypadala neobydlené.

Laura a Katie zastavily před otevřeným vjezdem, v němž stálo doktorovo auto. Byl to jaguár, který se k doktoru Silverovi nějak nehodil. U něj by člověk čekal spíš limuzínu nebo auto, které spadá do kategorie „rozumné“.

Teď padaly už jenom ojedinělé kapky, zanechávaly však dívkám na bundách velké tmavé skvrny.

„Jsi si jistá, že za ním musíš zrovna teď?“ překřikovala Laura vichřicí.

„Ano,“ křičela Katie zpátky. Šlo jí víc o babičku než o ni samu.

Laura pokrčila rameny a ukázala na oblohu, která byla černá jak v noci. „Tady venku čekat nemůžu. Mám jít s tebou?“

„Ne, jeď domů!“ Katie protlačila kolo vjezdem. „Zbytek zvládnou sama. Díky za doprovod.“

„To víš, musíme si pomáhat,“ poznamenala Laura.

Katie zvedla ruku na pozdrav a předklonila se hlouběji, aby se do ní vítr nemohl tak opřít. K dešti teď přibyl ještě chlad. Položila luxusní kolo, které patřilo Li, vedle domovní zdi. Beton tu byl popraskaný a místy z něj vyrážela tráva. Opřít o zeď ho nechtěla, protože se bála, že by ho vítr mohl povalit. Sundala tašku z nosiče a donesla ji k černým vstupním dveřím.

Laura stála dosud ve vjezdu. Když ji Katie naposledy zamávala, Laura se pořádně odrazila a pokusila se vyšvihnout do sedla. Pořádně se přitom zakymácela.

Dveře se otevřely a před Katie stál doktor Silver. Neměl na sobě bílý plášť, ale šedivý oblek a světle modrou košili s bílým límečkem a s hedvábnou kravatou.

„Honem dovnitř!“ pokynul Katie rukou. Vstoupili do čtvercové čekárny s židlemi podél zdi. Katie uslyšela, jak za ní zaskřípěl zámek. Udiveně se otočila. Doktor Silver zamkl.

„Jinak vichr vyrazí dveře,“ vysvětloval doktor Silver, když si všiml dívčina udiveného pohledu. Katie krátce

přikývla. Z celé té plískanice, která zuřila venku, bylo uvnitř slyšet jen mírné ševlení. Okna i dveře musely opravdu dobře doléhat. To bylo na ostrově St. Jeremy nezvyklé. Vitr si tu vždycky našel skuliny, jimiž se protáhl.

„Pojď, prosím, do ordinace.“ Doktor šel jako první a otevřel spojovací dveře.

Ordinace byla dvakrát větší než čekárna. Přední části vévodil mohutný psací stůl s mosazným kováním. Před ním stály dvě židle, za ním velmi masivní čalouněné křeslo. V zadní části ordinace bylo lehátko a na zdech skříň s léky, které sahaly od podlahy až po strop. Katie si všimla dalších dveří. Předpokládala, že vedou do soukromé části domu.

„Sedni si přecel“ Doktor Silver ukázal na obě židle.

Katie si postavila tašku vedle stolu a při té příležitosti se varovně podívala na Morta. Kocour ospale zamrkal úzkou mezerou mezi ušima tašky a znuděně zíval.

Paša! pomyslela si Katie.

Lékař stáhl tmavé žaluzie. Udělal to na všech čtyřech oknech s výhledem do zahrady.

„Strašné počasí,“ poznamenal a naposledy se podíval přes žaluzie, než je zatáhl úplně.

Katie se posadila na kraj židle a nervózně se přidržela hrany stolu. Musí přesvědčit doktora Silvera, že je babička nevinná. Pár vteřin si pohrávala s myšlenkou říct mu všechno. I o tom, co vypožorovala na panství Ellroyů.

Doktor Silver si stoupl za psací stůl a vzal do rukou tlustou knihu. Prsty bubnoval po červeném koženém obalu a pak ji otevřel.

„Vylíčila jsi mi různé symptomy, Katie,“ začal a shora na ni pohlédl. Stále ještě stál. Víčka měl zarudlá a váčky pod očima ještě větší než obvykle. „Slyšel jsem už jednou o podobném případě a skutečně jsem o tom našel v odborné literatuře zmínku.“

To Katie překvapilo. Znamená to, že není natolik výjimečná? Příběh o genetickém pokusu tedy není

pravdivý? Ani varování rodičů by pak nedávalo žádný smysl. O tom, zda je to tak lepší, ale Katie dost pochybovala.

Hlavou jí proběhla další myšlenka. Ten druhý případ, o němž doktor Silver mluví, by mohl být další experiment jejich rodičů. Takže to neudělali jen ji. Mělo by jí to připadat zvrácené? „Potřebuji, abys mi velmi podrobně vylicila, co všechno ti je na tvém těle poslední dobou nápadně. Už jsi mi řekla o citlivosti vlasů a o neobvyklé síle stehen. Co dalšího se v tobě a na tobě odehrává? Čím přesněji to budu vědět, tím lépe ti budu schopen pomoci.“

Katie přikyvovala, nejdřív si ale chtěla pohovořit o jiných věcech.

„Doktore Silvere, jsem tu kvůli babičce.“ Doktor Silver se posadil do křesla a vytlačil tak z koženého čalounění vzduch, který unikal s tichým syčením. Opřel se o lokty a konečky prstů zapřel o sebe.

„Neprobrali jsme to už dnes v poledne?“

„Je nevinná, to je jisté!“ vybuchla Katie. Doktor Silver sklonil hlavu na stranu a podíval se na ni zesponu. „Katie, vím, že si to přeješ. Ale fakta hovoří proti babičce.“

„Ne.“ Katie zavrtěla hlavou. Vlasy se jí už zase začínaly ježit, což jí teď přišlo velmi nevhod. Nervózně si je přihladila dlaněmi a přitlačila je dolů k hlavě. Pozornému pohledu doktora Silvera to ale neušlo.

Vyprávěla, co jí babička v poledne svěřila. Doktor Silver seděl bez hnutí, velmi zpřima a ani jedinkrát ji nepřerušil.

TELEFONNÍ ROZHOVOR

Někde v domě, pravděpodobně nad nimi, zazvonil mobil. Hrál nudnou melodii, která bývá na mnoha mobilech už přednastavená.

Doktorův pohled zabloudil ke stropu a pak se zase vrátil ke Katie. Na rtech se mu objevil slabý povzbudivý úsměv.

„Babička se v autech vůbec nevyzná,“ uzavřela své vyprávění Katie. „Ale mohou se jí přece ukázat obrázky nejruznějších vozů a možná pak to auto pozná. Můžete to tak udělat? Totiž zařídit to?“

Mobil přestal zvonit.

„Nemyslím si, že by její výpověď bylo možné považovat za důvěryhodnou,“ začal doktor Silver.

Nad nimi – tentokrát si byla Katie jistá, že to je někde v prvním patře – začal mobil hrát zase tu otravnou melodii. Zdálo se, že ji doktor Silver záměrně přeslechl. Začal si na stole rovnat papíry. Zatímco mluvil, posunul staromódní telefonní přístroj a stejně zastaralý záznamník na jiné místo. Pečlivě si srovnal i tužky a plnicí pera.

„Ale babičce se děje bezpráví!“

Katie uhodila oběma dlaněmi do desky stolu a doktor Silver se na ni vyčítavě zadíval.

Zvonění nad nimi umlklo, ale po krátké přestávce se ozvalo znovu.

„Všechno si vymyslela. Katie, tvoje babička už nedokáže rozlišit fantazii od skutečnosti. Proto ji musíme chránit.“

Vnitřní hlas ji od toho zrazoval. Ale kdyby Katie doktorovi pověděla, co říkala lady Ellroyová, mohlo by to jistě mnohé změnit. Kéž by se jí podařilo doktora Silvera přesvědčit!

Tentokrát mobil nepřestával zvonit. Melodie zněla stále dokola. Katie zvedla nervózně hlavu. Lékař vstal a odsunul židli.

„Hned jsem zpátky.“ Opustil ordinaci zadními dveřmi. Mobil ztichl, jako by vycítil, že doktor přichází.

Co můžu ještě udělat pro to, aby změnil názor? Katie se kousala do spodního rtu a bezděčně si přejížděla rukou přes hlavu a obličej stejně jako Mortimer, když ho zachránila před pádem. Sváděla nelehký vnitřní boj. Má doktoru Silverovi všechno přiznat? Opravdu všechno? Byla odhodlaná to udělat, jen aby babičku nedali do ústavu. Až se doktor vrátí, udělá to. Pováží mu, co zažila včera v noci.

Včerejší noc! Katie se zdálo, jako by od té doby uběhlo půl roku nebo i víc. Najednou pocítila únavu v nohách i v rukách. Ale bude moct dneska v noci spát? V zádech cítila strach z pronásledovatelů.

Když na psacím stole zařinčel telefon, vyděšeně sebou cukla a dala si ruce před obličej. Vzápětí se musela sama sobě zasmát. Přístroj zadrnčel podruhé a potřetí. Zvonění nebylo hlasité, ale v tichu ordinace Katie přece jen vyděsilo. Rozbušilo se jí srdce.

Náhle zvonění ustalo. Z ploché krabičky se ozvalo kovové cvaknutí a rozsvítilo se červené světélko. Z pásku zazněl klidný hlas doktora Silvera.

„Ordinace doktora Silvera. Voláte mimo mé ordinální hodiny. Zanechte mi, prosím, zprávu – vaše jméno a telefonní číslo, na kterém vás mohu kontaktovat. Ozvu se vám zítra ráno. V naléhavých případech se obraťte na nemocnici.“ Udal telefonní číslo a pak se ozvalo dvojí cvaknutí. První cvaknutí znamenalo zastavení kazety s

oznámením, druhé naznačovalo, že zařízení začíná nahrávat.

Ozval se ženský hlas, který téměř šeptal. Zněl uštvaně a Katie ženu poznala hned po prvních slovech.

„Gregory právě něco řekl. Jde o tu ženu. Gregory se od kuchařky dozvěděl, že není moc velká. Divně se teď vyptává. Jak prý mohla malá žena uhodit Steva do hlavy.“ Prudké oddechování. „Proboha, Anthony, ozvi se. Kde vězíš? Zvedni to. Zvedni to. Zapřísahám tě. Já už to nevydržím. Musíme něco podniknout. Musím tě vidět.“

Spojení se přerušilo. Pásek se automaticky zastavil.

Katie nevěřicně zírala na záznamník. To přece není možné!

Včera lady Ellroyová také určitě volala doktorovi.

A co když to byl on, kdo v noci přijel k Ellroyovu sídlu autem?

Nikdo neznal babiččin zdravotní stav lépe než on. Proto trval na tom, aby byla převezena do ústavu. Věděl, že babička říká pravdu.

Katie se zdálo, že teplota v místnosti najednou klesla o deset stupňů. Musí pryč, na policii. Nějak jim všechno vysvětlí. Pohybovala se trochu neohrabaně, jako robot. Shýbla se a sáhla po tašce. Několika kroky se dostala přes temnou čekárnu ke dveřím. Chtěla otevřít dveře, ale pak si vzpomněla, že doktor Silver zamkl. Klíč přece musí být v zámku.

Klíčová dírka byla prázdná.

Otáčela knoflíkem. Lomcovala jím a tahala za něj, i když to nemělo žádný smysl.

Dveře byly zamčené.

Chtěl ji zabránit v útěku? Proto zamkl?

„Katie? Kam máš namířeno?“

Lékař stál v chodbičce vedoucí k ordinaci. Se světlem v zádech vypadala jeho silueta, jako by byla nakreslená rozmazanými tahy.

„Nechtěla jsi mi ještě o něčem vyprávět?“

PRAVDA

Věděl to. Věděl, že Katie ví. Zděšeně se na něj dívala. „Jak to, že už chceš jít pryč?“ Hlas měl stejně jemný jako vždycky. Možná, že ještě jemnější. „Ještě jsem tě nevyšetřil.“

Katie stále ještě držela knoflík dveří.

„Posaď se a budeme pokračovat v našem rozhovoru.“ Doktor Silver dělal, jako by byl ochotný na ten malý incident zapomenout, a šel si sednout za psací stůl. Katie zase uslyšela, jak z koženého křesla unikl vzduch, když se do něj doktor posadil.

Katie se nedokázala pohnout. Byla jako zkamenělá. Mnoho nechybělo a pověděla by mu všechno, co zjistila v domě Ellroyových. Jak by na to asi reagoval?

A co má za lubem teď?

Co chce dělat?

Věděla, a on věděl, že ví.

Uvěznil ji tu. Ale o vzkazu na záznamníku nemohl dopředu vědět. Katie tedy zřejmě mohla mít ještě jiný důvod k útěku, proto jí odřízl únikovou cestu.

Otevřenými dveřmi viděla do ordinace na obě prázdné židle, ale ne na doktora Silvera.

„Čekám, Katie.“

V čekárně, šikmo proti vstupním dveřím, stál psací stůl a na něm monitor a klávesnice. Tady sedávala v ordinálních hodinách jedna starší dáma, která se v jednom kuse drbala tužkou na zádech. Vedle stolu byly

další dveře. Byly úzké, místo kliky měly jen mosazné držadlo a – co bylo nejdůležitější – nedaly se zamknout.

Přes místnost, která leží za těmito dveřmi, se určitě dostane na svobodu. Buď budou domovní dveře otevřené, nebo vyleze oknem.

„Pojď zpátky, mám ještě několik stručných otázek.“ Doktor Silver ťukal netrpělivě propisovačkou na desku psacího stolu. Katie úmyslně neodpovídala. Neslyšně se plížit pro ni nebyl žádný problém. Zvládla by to i v tvrdých dřevácích. S taškou v ruce se vydala směrem ke dveřím.

„Možná, že pro tvou babičku můžu přece jen něco udělat!“ nabídl se doktor Silver. Pokoušel se ji nalákat do ordinace, ale Katie mu na to neskočila.

Mortimer vystrčil z tašky měkkou kulatou hlavu a tiše zamňoukal. Katie se na něj přísně podívala a krátce zatřásla taškou, aby ho zklidnila.

„Tělesné změny, které u tebe probíhají, jsou projevem nemoci,“ pokračoval doktor Silver s výhrůžným podtónem v hlase. Teď se ji pokoušel zastrašit, ničeho tím ale nedocílil. I kdyby to byla ta nejstrašnější choroba, Katie si z toho nic nedělala. Chtěla se dostat z domu, to byl teď její jediný cíl. „Existují ale jednoduché metody, jak tě uzdravit. Rád bych si s tebou o nich pohovořil.“

Kdo je vlastně doktor Silver? Za nevýrazným obličejem a sametovým hlasem se skrývá bezcitný člověk. Katie překvapil jeho naprostý klid.

Byl snad tak klidný, protože věděl, že Katie nemá žádnou naději na útěk?

Nějakou únikovou cestu najde. Musí si ale pospíšet.

Katie došla ke dveřím a uchopila mosazné držadlo. Mačkala ho a tahala zároveň a pokoušela se dveře otevřít. Jen aby nezavrzaly a neprozradily ji.

S tichým cvaknutím se otevřel zámek na magnet a dveře se pohnuly směrem k ní. Za nimi byla tma, ve vzduchu visely olejové výpary nasládlé vody po holení, kterou používal doktor Silver. Katie si rychle strčila

rukáv bundy před nos, aby nekýchla. Kradla se vpřed a tma ji pohltila.

Před očima se jí krátce zablesklo, světlo se rozptýlilo na všechny strany. Z šedi se vynořily stíny. Byla to šatna, v níž viselo několik kabátů a dva pečlivě složené deštníky. Otvorem ve zdi měla Katie výhled do úzké kuchyně, na stole tam stálo několik šálků, vedle dřezu čajová konvice a nakrojený koláč ze supermarketu.

V kuchyni bylo okno. Všimla si ho hned, jak se naklonila do místnosti. Ale bylo zamřížované!

I slabé světlo pouliční lampy, které dopadalo dovnitř přes okenní sklo, oslňovalo její citlivé kočičí oči. Katie se rychle odvrátila a otočila se do předsíně, do které vstoupila z čekárny.

Udělala pár drobných krůčků podél schodiště vedoucího nahoru a zamířila ke dřevěným dveřím s obdélníkovými výplněmi. To musí být domovní dveře.

Ať je otevřeno, prosím, jen ať je otevřeno, žadonila v duchu.

Všimla si, že napravo jsou dveře vedoucí do ordinace. Předtím jimi vešel doktor Silver. Stále ještě bylo slyšet ťuk-ťuk-ťuk, jak jeho tužka ťukala na stolní desku. To je dobré znamení. Doktor Silver tam ještě pořád sedí a ona se nemusí bát, že ji tu překvapí.

Po její levici byly širší, dokořán otevřené dveře, vedoucí do jídelny. I v této místnosti bylo okno, pruhované stíny na zemi ale prozrazovaly mříže.

Všechna okna v přízemí jsou zamřížovaná, napadlo Katie. Nikdy si toho příliš nevšimla, ale i okna v ordinaci měla mříže. Obával se snad doktor Silver zlodějů? Na ostrově St. Jeremy žádní nebyli.

Chtěla se stočit k domovním dveřím, vtom si však všimla něčeho v jídelně. Přestože měla oči tak citlivé, že i sebemenší záblesk světla vnímala jako oslnivou zář, zahlédla to až napodruhé.

Nasála vzduch nosními dírkami a ucítila slabou vůni parfému a hořké pánské voňavky.

Jedna židle byla odstrčená od stolu a seděla na ní nějaká žena. Ruce měla na kolenou a žvýkala žvýkačku. O zeď vedle servírovacího stolku s lahví whisky a sklenicemi se opíral muž. I když byl v místnosti, měl na hlavě klobouk. I on se díval znuděně před sebe a v ústech převaloval žvýkačku.

Větve venku zasténaly pod silným náporem větru, pak se bouře zase rychle uklidnila.

Z ordinace se ozval hlas doktora Silvera. „Katie, nemám čas na to, abych tu s tebou proseděl celou noc. Nabídka, že pomohu tvé babičce, platí už jen chvíli.“

Žena v jídelně velmi tiše zašeptala: „Měl by ji chytit a omámit.“ Mluvila anglicky se silným přízvukem, který se Katie nepodařilo identifikovat.

„Anglický gentleman,“ prohodil muž. Byl to Američan? Soudě podle jeho tónu neměl o doktorově taktice vysoké mínění.

Katie se pomalu otočila a dávala pozor, aby ani její šaty nevydaly žádný zvuk a neprozradily ji.

V předsíni byla úplná tma, a tak si jí muž ani žena nevšimli, i když stála v jejich zorném poli.

Na šatní tyči na ramínkách visela bunda do deště a hnědý kabát. Vedle visel baloňák a černá pláštěnka. To byl poslední důkaz, kdo na ni čeká v jídelně.

BOJ

V Katiině hlavě se šířila příjemná, pomalu rotující čern, jako by to bylo kulovité promítací plátno. Objevila se na něm světlá silueta Mortimera a pospíchala nahoru po neviditelném schodišti.

Katie se obrátila ke schodům, které začínaly vedle ní.

Ne, Mortimere, to je past, nahoru nesmíme.

V hlavě se jí opět vynořila mihotavá postava kocoura a zase běžela nahoru.

To nemůžeme.

V ordinaci zavržala dřevěná podlaha. Doktor Silver zřejmě vstal.

Vrzání přestalo. Ticho.

Z jídelny bylo slyšet jen stejnoměrné žvýkání.

Její pravé ucho se přitisklo pevně k lebce a Katie pocítila tah v šíjových svalech. Hlava se jí pohnula lehce dozadu a zachytila zvuk velmi pomalých kroků. Doktor Silver našlapoval na celé podrážky, aby nenadělal hluk.

Byl v čekárně.

Věděl už, že tam Katie není.

Určitě uviděl otevřené spojovací dveře. Katie nezbýval téměř žádný čas. Musí se dostat ven. Se zadrženým dechem se pohybovala směrem k domovním dveřím a snažila se nahmatat klíčovou díрку. Trčel v ní svazek klíčů, které tiše cinkaly. Rychle je zmáčkla v ruce, aby nezařinčely.

Někdo v jídelně odstrčil židli.

Katie odložila tašku, aby měla volné obě ruce.

Bílý kočičí stín v její hlavě stále pospíchal do patra. Znovu a znovu a znovu. Mortimer chtěl mít za každou cenu pravdu, chtěl ji donutit k tomu, aby vyběhla nahoru. To nepřipustí.

Pravou rukou uchopila chladnou mosaz kliky a levou klíč. Otočila obojím najednou. Knoflík se hýbal, dveře nikoliv. Klíč šel ztuhla, musela použít sílu. Ucítila pohyb u svých nohou. Mortimer vyskočil z tašky. Když teď odchází z domu, chce jít Mortimer s ní. Teď se o něj ale Katie nemůže starat. Musí nejdřív otevřít dveře.

Z jídelny nezazněl už žádný zvuk.

Zato ale stál někdo za ní. Cítila to naprosto jasně, aniž by se musela otočit. Vzádu na hlavě cítila upřený pohled.

Otevřete se, otevřete se, otevřete se!

Katie zoufale otáčela klíčem, ostatní klíče na svazku spustily hotový koncert. Zaskřípalo dřevo.

Zaslechla klapnutí, které se jí zdálo hlasitější a pronikavější než výstřel. Nad ní, vlevo i vpravo od dveří se rozzářily lampy. Bílý oslnivý paprsek bodal Katie do očí jako rozžhavené kopí. Myslela, že ji snad explodují bulvy. Uvnitř lebky jí žhnul pekelný oheň, který jí z hlavy vypálil všechny myšlenky.

Potlačila výkřik a zvedla ruce, ale už bylo pozdě. Úplně oslněná zavrávala a jen se modlila, aby bolest přestala.

„Co je jí?“ zeptala se žena s tvrdým přízvukem.

„To ty kočičí oči. Citlivost na světlo. Proto vidí ve tmě!“ vysvětloval doktor Silver věcným tónem vědce, kterému se právě povedlo prokázat důležitý důkaz.

Katie se zdálo, že se pod ní rozhoupala podlaha. Nedokázala udržet rovnováhu.

„Ukažte nám ty oči, mohl bych si je hned vyfotografovat,“ žádal muž.

Olejovitý pach vody po holení proudil Katie do nosu. Byl tak hrozný, že ji přímo bolel, ale díky tomu se jí trochu vyjasnilo v hlavě. Někdo ji uchopil zezadu za

ruce. Vykřikla. Aby se osvobodila, vymrštila tělo dopředu.

Kdosi ji stiskl ještě pevněji, zaryl ji prsty do kůže.

Katiiným tělem projelo mohutné škubnutí, všechny svaly od hlavy až k patě se jí napjaly. Hlas jí selhal, hlasivky vydaly pronikavý, ječivý zvuk. Vzduch z hrudi proudil v nárazech do hrtanu.

Vydávala ze sebe křik bojující kočky. Mrskala sebou ze strany na stranu, stáhla k sobě ramena, ucítla, jak stisk slábne, až ruce, které ji držely, povolily.

Ze zdola se ozvalo další prskání a bojový pokřik. To Mortimer bránil Katie.

„Zadržte ji! Tak ji chyťte!“ křičel doktor Silver.

Katie se bleskově sklonila, ruce hmátly do prázdna. V příští vteřině se mohutně odrazila a skočila na schody. Přistála až na šestém schodu, oči dosud zavřené.

Podle rozzuřených zvuků, které vydával Mortimer, se dalo poznat, jak divoký boj vede.

„Nemá ta kočka vzteklinu?“ zeptala se žena vyděšeným, přeskakujícím hlasem.

Bolest v očích konečně ustoupila a Katie se pokusila zvednout víčka. Tenké světelné paprsky, které procházely mezi řasami, ji nezpůsobovaly tolik bolesti.

Na okamžik doktora zmátla. Otáčel se na všechny strany a hledal ji.

Mortimer stál dva schody pod ní, přední tlapky zdvižené, vystrčené dráčky vypadaly jako zahnuté nože. Varovně jimi bil do vzduchu. Kůži na hlavě měl staženou dozadu, oči jako úzké štěrby, uši při hlavě, ostré zuby vyceněné. Dával jasně najevo, že udělá cokoli, aby Katie ochránil.

Nahoru! To se jí pokoušel celou tu dobu říct. Nahoru! Katie, která napůl seděla, napůl ležela, se vzepřela na rukách a pozpátku se vlekla do schodů.

Boty jí na koberci klouzaly, prsty se ale pevně zarývaly do vláken.

Cizí muž vzal ze šatny deštník a pokoušel se shodit Mortimera ze schodu. Zkusil ho praštit zahnutým

koncem rukojeti, na zvíře ale žádný dojem neudělal. Mortimer uhnul rychle a šikovně jako při bojovém sportu a rány dopadly do prázdna.

Katie pokračovala v útěku. Schod za schodem stoupala vzhůru a ani na vteřinu přitom neztrácela z očí trojici u paty schodiště. Doktor Silver na ni ukazoval. Vrásčitá ruka se mu chvěla.

„Nahore nejsou mříže,“ ječel. „Může se dostat ven.“

Muž útočil na Mortimera deštníkem jako kopím, dotkl se ale jen kocourovy srsti. Pak se chytil zábradlí a chtěl kocoura velkým krokem překročit.

Mortimer prolétl vzduchem jak rezavá koule. Kocour byl rozzuřený a odhodlaný ke všemu. Přistál muži na rameni. Zaryl mu drápy skrz látku saka a košile až hluboko do kůže. Udržel rovnováhu, uvolnil si jednu tlapku a vši silou ji praštil muže do ucha. To začalo hned krváčet.

Muž vykřikl bolesti, žena začala pobíhat sem a tam. Natahovala ruce směrem ke kocourovi a zase je stahovala zpátky.

Katie se dostala na horní konec schodiště a nahlédla do chodby. Bylo tu několik dveří. Když se podívala dolů, zjistila, že v hale chybí doktor Silver. Stála tam jen ta žena a vydávala sténavé zvuky. Muž se stále ještě pokoušel setřást kocoura, ten však prskal, křičel a bojoval ze všech svých sil. Mortimer pročesával mužovy vlasy svými drápy, jako by to byl ostrý hřebec. Muž vypadal čím dál tím zmučeněji.

Bez kocoura Katie dům neopustí.

„Morte... ke mně!“ pokoušela se zavolat, ale selhal jí hlas. Z hrdla nevyšla žádná slova, ale mňoukání.

Mortimer zvedl uši a podíval se na Katie. Na okamžik přestal s mučením muže.

Doktor Silver se vrátil z ordinace, pravou ruku schovanou za zády. Katiin pohled doputoval až k němu. Větrila nebezpečí a chtěla Morta varovat. Zase ale jen zamňoukala.

Kocour otočil hlavu, když chtěl ale muž využít příležitosti a odtrhnout ho od sebe, znovu do něj zaryl své drápy.

Katie zaregistrovala jen rychlý a jakoby rozmazaný pohyb. Doktor Silver vymrštil ruku do vzduchu. Něco v ní svíral podivně zkroucenými prsty. Ruka dopadla na Mortimera. Kocour vykřikl.

Ruka setrvala na místě.

Doktor Silver držel injekci. Zabodl ji kocourovi do boku a její obsah mu vstříkl do těla.

S výrazem triumfu ji potom vytáhl.

Mortimerovy zelené oči se setkaly s Katiinýma. Tmavá plocha v její hlavě se rozsvítila a na ní se objevily dvě kočičí oči, které se pomalu zužovaly, tak jako to Mortimerovy oči dělaly vždycky, když ho hladila. Obrisy kočičí hlavy v jejím mozku se mihotaly, jako by byly složené z tisíce bodů, a Katie měla pocit, že si Mortimer tře svou chlupatou tvář o její.

Rozestřel se v ní pocit tepla a blaženosti. Přerušil ho hlasitý náraz.

Potřebovala chvíli, aby se vrátila do reality. Zezdola se na ni dívaly tři páry očí. Doktor Silver, žena a muž.

Na třetím schodu ležel Mortimer. Ochablý a nehybný.

PROBUZENÍ

Katie cítila moře, pěnu, mokrý písek a řasy, které přinesla bouře bičující pobřeží. Jako velmi slabý obláček dýmu se mezi těmito pachy vznášel i odporný zápach vody po holení doktora Silvera. Chtělo se jí kýchnout, prudce protáhla nos, aby kýchnutí potlačila. Nabádal ji k tomu instinkt, i když ještě ani nevěděla, kde je.

Neseděla ani neležela. Chvilí jí trvalo, než zjistila, v jaké zvláštní poloze je: nohy jí visely přes měkkou hranu křesla nebo pohovky, trup ležel na boku.

Jako řada momentek se jí vynořily vzpomínky na to, co se stalo na schodišti. Při bolestném pohledu na mrtvého kocourka ji bodlo u srdce a oči se jí naplnily slzami. Doktor Silver kocoura otrávil.

Pak už byla Katie pro ty tři snadnou obětí. Zůstala sedět na posledním schodě a stále znovu opakovala přidušeným hlasem Mortimerovo jméno. Mortimer se ale nepohnul a z jeho srsti úplně zmizel lesk. Katie si zkoušela vyvolat v hlavě černý kruh, aby mohla kocourovi poslat myšlenku. Ale kruh zůstával temný a nedařilo se jí v něm nic rozpoznat. Vedle ní se vynořil ten muž a popadl ji za ruku.

Zkroutil jí ji za zády. Když ji donutil vstát, pocítila bodnutí. Bylo jí to ale jedno. Viděla stále jenom Mortimera a všechny její myšlenky patřily pouze jemu.

Už neměla žádnou sílu a nechala se od muže bez odporu odvést dolů, spojovacími dveřmi do ordinace a na lehátko. Až tam si uvědomila, že prohrála.

Katie ležela na zádech a zírala do stropu. Zezadu se nad jejím obličejem sklonila žena a opět jí zmizela ze zorného pole, s ústy staženými do překvapeného O. Katie sebrala všechny síly, které jí ještě zbývaly, a spustila nohy na zem. Muž je okamžitě zachytil a hodil je zpátky.

„Tak dělejte,“ nařídil příkře doktorovi.

Když Katie uviděla, že k ní přichází doktor Silver s injekcí, chtěla se postavit. Ze špičky jehly kapala čirá tekutina.

„Jen si trochu pospíš,“ řekl doktor Silver jemným uklidňujícím hlasem jako vždycky.

Chtěla se mu vzepřít, ale žena ji přidržela ramena. Opřela se o ni celou svou vahou a zaryla jí přitom lokty bolestivě do klíční kosti.

Krátké bodnutí do paže, pálení, jako kdyby ji píchla vosa, a kolem Katie se všechno začalo rozplývat a pomalu kroužit v jednom víru. Balení léků, dlouhé obličejové i kulatá lampa nad stolem.

Kde je ale teď?

Nepatrně pootevřela oči. Dívala se do skličující černošedé tmy. Před ní se vynořily dva sloupky a příčná závora a něco, co vypadalo jako stojící T.

Pěšinkou ve vlasech se dotýkala živého těla. Cítila teplo a přes vlasy dokonce i tep krve.

Někdo tiše mluvil.

„Už tu měli dávno být.“

Byl to ten muž. Američan.

Z druhé strany se ozval doktor: „Vichřice je příliš silná. Loď nebude moct přistát.“

„Musí, musí!“ vyrazila ze sebe ostře žena. Seděla Katie u hlavy.

„Loď může přistát vždycky. Uklidni se!“ prohlásil muž.

Hlasy zněly tlumeně a cize.

Až teď si Katie uvědomila, že je v autě. Čerstvá vůně moře a pláže zeslábla a do nosu jí pronikl ostrý pach kůže, benzínu, dehtu a oleje.

Motor bzučel, vichřice hlasitě burácela, bylo slyšet bubnování deště dopadajícího na vůz. S těmito zvuky se vrátily i příjemné vůně, které cítila Katie před chvílí. Na její tváře dopadaly jemné, příjemně chladivé kapičky deště.

„Zavřete, tím příjezd lodi neurychlíte,“ zabručel doktor nevrle.

Okénko vyjelo nahoru.

„Bylo od vás bláznovství přijít dnes do školy,“ pokračoval doktor Silver.

Žena se bránila: „Ale vždyť jste říkal, že vyšetření proběhne tam.“

„Ale bez vás, samozřejmě. Naštěstí jsem viděl, jak přicházíte.“

Zavládlo rozpačité mlčení.

Katie pocítila letmý pohled, který na ní spočinul, a pomalu zavřela oči.

Doktor na místě řidiče se otočil. „Bude spát ještě nejméně tři hodiny. Do té doby už budete na pevnině.“

Zkoumavý pohled, který na sobě Katie ucítila, pocházel od ženy. „Jste si jistý?“

„Jsem lékařem už třicet let.“ Někdo spustil stěrače. Pohybovaly se sem a tam, sem a tam.

„Nebyli jste na ostrově nikomu nápadní?“ zeptal se doktor.

„Pán a paní Millerovi z Newcastle,“ odpověděl muž.

„Kdyby nás někdo hledal, bude to marné. Ani by nás nedokázali dobře popsat, kdyby to po nich někdo chtěl.“

„Poslední splátku jsem ještě nedostal. Neměl bych vás nechat s tou holkou odjet, dokud nedostanu peníze.“

Žena udělala uražené „Pche!“ a po chvíli dodala: „Organizace vždycky zaplatí. Tím si můžete být jistý!“

„Zůstanete na ostrově?“ vyzvídal muž.

Doktor Silver se suše zasmál. Neznělo to ani trochu vesele, ale hořce. „Je to trest, být tady. Jakmile se

situace uklidní, odjedu. Peníze mi vystačí na celý zbytek života.“

Jak se zdá, pracuje doktor pro nepřátele mých rodičů, pomyslela si Katie. Přišel na ostrov krátce po ní, zřejmě jen proto, aby na ni dohlížel.

„Kam se to děvče dostane?“ zeptal se lékař.

Odpovědí mu byl jen potutelný smích.

Muž vztekle bouchl do dřevěného obložení. „Potřebujeme tu loď. Rychle.“

„Svítilnu, rozsvítil jsi svítilnu?“ zeptala se žena rozčileně.

Tentokrát se posměšně zasmál doktor.

„Vjezd do přístavu je označený světelnými bójemi. Lodě tu přistávají častěji za tmy. Svítilny se používají jen v pašeráckých historkách, kterým nevěří ani děti z naší školy.“

Žena uraženě zasyčela něco, čemu nebylo rozumět.

Katie zkusmo pohnula kotníky. Dokázala pohnout chodidly i jimi otáčet. Spoutaná tedy nebyla. I zápěstí měla volná. Levou ruku měla pod tělem, pravý loket jí volně spočíval na boku. Doktor i oba jeho komplicové byli pevně přesvědčení o tom, že bude spát ještě dlouho. Pravděpodobně byla dávka, kterou jí doktor Silver dal, příliš nízká, nebo ji její tělo umělo rychleji odbourat.

Na tom nezáleželo.

Jisté bylo jedno: je při vědomí a není spoutaná. Ale k čemu jí to je?

ČEKÁNÍ

„Lidé tady na ostrově slaví každý podzim svátek Maryoly.“

„Cože?“ zeptal se muž a pak pokračoval spíše pro sebe: „S lodí se nedá navázat spojení. Ani přes rádio, ani přes mobil.“

„Co je to za pitomý zvyk?“ chtěla vědět žena rozhořčeně.

„Maryola vylákala údajně na tomto místě Vikingy na útes. Všichni se zřítili do moře a zahynuli.“ Doktor Silver vyprávěl příběh a zdálo se, že je mu lhostejné, zda ho někdo poslouchá.

Děšť teď bubnoval na střechu auta silněji a prudký náraz větru otrásl vozem i posádkou.

„Je to směšné, celý ten kult kolem ženy, která pravděpodobně ani neexistovala. Ostrov je to nejbezútěšnější místo, na jakém jsem se kdy ocitl.“ Doktor si odfrkl. „Nemůžu se dočkat, až odtud konečně vypadnu.“

„Já taky!“ podotkla žena jízlivě a otrásla se. Zakázka, kterou tu měla vyřídít, spadala do oblasti „Rychle zapomenout“.

„Když ji vylovili z moře, měla prý ta hlupačka na tváři úsměv.“ Doktor Silver se pohrdavě zasmál, znělo to spíš jako kašel.

„Tamhle něco zablikalo!“ Muž se vzrušeně pohupoval na sedadle. „Stěrače, zapněte stěrače.“

Ozval se zvuk stěračů.

„Loď. To je loď. Konečně.“

Zena si povzdychla, jako by celou dobu čekala na dešti. „Už bylo na čase.“

Doktor Silver nastartoval a popojel dopředu.

„To je ona. Určitě!“ Muž ukazoval přes přední sklo na moře. Byla tmavá noc a poskakující světelný bod blížící se k pobřeží se nedal přehlédnout.

Stěrače neběžely dost rychle, nestačily stírat déšť. Pohled ven nebyl příliš zřetelný.

„Dopravíme ji dolů. Musíme okamžitě na palubu!“

Katie se začala lehce chvět vzrušením. Jen aby si ta žena ničeho nevšimla!

Motor se zastavil a doktor Silver zatáhl energickým pohybem ruční brzdu. Pohodlně se opřel, ruce nechal na volantu.

„Co to má znamenat?“ Muž kroutil nechápavě hlavou. „Pomůžete mi ji nést, ne?“

„Katie váží na svůj věk málo. Určitě drží jako všechny dívky nějakou bláznivou dietu!“ Doktor Silver se nechystal vystoupit.

„Musíte nám ukázat cestu dolů!“ naléhala na doktora žena.

Ten na ni vztekle vyjel. „Nemusím vůbec nic. Svůj úkol jsem splnil. Teď musíte vy splnit ten svůj.“

„Jen pomalu, pěkně pomalu!“ řekl muž chlácholivě.

Katie zase pootevřela oči. V jejím zorném poli byla klika, kterou se otvíraly dveře. Ale narovnat se a sáhnout po ní by zabralo moc času. Věděla, že v autě, které mají Lamovi, se dají všechny čtyři dveře včetně zavazadlového prostoru zamknout zmáčknutím jediného knoflíku. Kdyby to doktor Silver udělal, byla by v pasti, nemohla by ven a navíc by si její pronásledovatelé všimli, že uspávací injekce přestala účinkovat, a dali by jí další. A ta by byla poslední. Pak by ji odvěkli pryč. Bůhvíkam. Nevěřila, že by se jí z toho místa vůbec někdy podařilo utéct. Pro tyto lidi byla jen lidský pokusný králík. Nese v sobě vzácné a velmi cenné informace,

kteří chtějí získat. Za každou cenu. To jí bylo jasné. Lidé, kteří pracují pro tuhle organizaci, mají k dispozici nepředstavitelné prostředky.

Zachránit ji mohl jedině útěk. Vidí ve tmě. Druzi ne. Dokáže běžet podél útesů. Druzi ne. Nedokážou se zorientovat a budou to muset vzdát. Ledaže by měli s sebou velmi silné svítilny. I tak by Katie spolkla tma stejně jako Jonáše v Bibli velryba.

Musí jen zvolit správný moment. Všechno záleží jen na něm. Ale jak ho pozná?

„Zvládneme to i bez vás. Ale ohlásím, jak jste se choval.“ Muž podrážděně otevřel dveře spolujezdce, vystoupil a šel pryč. Vítr zavál do auta kapky deště. Katie ucítila vlhko na kůži.

Ženin zadek se také posunul směrem ke dveřím. Když se vydrala ven, zasáhl ji proud deště. Pokoušela se nejdřív přidržovat kapuci na hlavě jen jednou rukou, pak to ale vzdala a držela ji oběma rukama.

Dveře u Katiiných nohou zůstaly otevřené.

Vepředu se doktor čertil, že by lidé měli dveře zavírat, nakláněl se přes sousední sedadlo a snažil se dosáhnout na kliku.

Zdálo se, že bouře a déšť zuří uvnitř auta stejně silně jako venku.

Musím zůstat uvolněná, uvědomila si Katie. Jsem omámená, ve svalech nemám žádnou sílu.

Muž ji popadl za boky a tahal ji ven. Nohy se jí bezvládně přehoupaly přes stupátko, jako by byla hadrová panna. Její tělo bylo překvapivě těžké a muž několikrát zkoušel, jak ho co nejlépe uchopit. Nakonec se rozhodl, že si ji hodí přes rameno.

A tak se mu její hlava klímbala na zádech a Katie pozorovala ježatou pobřežní travu.

Vichřice doslova vyla a žena se ji snažila překřičet: „Loď bliká, ta loď bliká. Co to má znamenat?“

„Rychle dolů. Znamená to, že si musíme pospíšet,“ křikl na ni muž.

Zatím jim ještě svítily na cestu reflektory auta. Žena držela v ruce příruční svítilnu, která vypadala úplně obyčejně a tak, že nebude mít velký výkon, ale vydávala překvapivě silné světlo.

„Musí to být někde tady!“ ukazovala žena na okraj útesu.

Pravý okamžik přišel –

TEĎ!

LOV

Všechny svaly v Katiině těle se napjaly, jako by někdo zapnul spínač. Podařilo se jí vymrštit tělo do výšky a pak se vykroutila z mužových paží jako kočka. Mohutně klátila rukama i nohama a vyklouzla mu. Celé to netrvalo ani dvě vteřiny. Muž se přirozeně snažil chytit ji pevněji, ale Katie jako by se smrskly kosti. Kolenem zasáhla muže do žaludku. Vyrasila mu všechen vzduch z hrudi a on tlumeně zasténal.

Než žena pochopila, co se děje, vzdálila se Katie na několik kroků.

Muž tu stál celý ohnutý a lapal po dechu. Z auta vyběhl doktor Silver a v ruce držel reflektor. Dlouhý bílý světelný kužel snadno pronikl tmou. Padající dešťové kapky vypadaly ve světle reflektoru jako nylonové nitky.

Utíkej. Co nejrychleji! Utíkej. Utíkej. Utíkej. Pryč! Katie nemyslela na nic jiného. Lesklý pruh světla se vynořil napravo od ní, pak zase nalevo a vrhal světelné kruhy na trávu. Katie se přinutila na něj nedívat, aby si neoslabila noční vidění.

Zřetelně vnímala, kam až sahá pruh louky, vedoucí po útesech.

Té noci moře nehučelo, přímo burácelo a řvalo, jak vlny narážely na skálu.

Katiiny nohy úplně letěly. Neběžela rychlými malými krůčky, ale dlouhými skoky.

Za ní někdo nastartoval auto. V zádech ucítila světla reflektorů. Doktor Silver přidal plyn, auto zařvalo. Vyrázil bez ohledu na okolní kameny.

Štěr, písek a voda stříkaly za pneumatikami na všechny strany. Žena zděšeně vykřikla. Zřejmě ji proud zasáhl.

Auto se řítilo vpřed. Tlumiče zmučeně skřípěly, pneumatiky drkotaly přes díry a jámy, ale doktor Silver nohu z plynu nesundal.

Auto se blížilo ke Katie. Honilo ji jako liška zajíce. Zkusila běžet rychleji, ale injekce ji omámila víc, než čekala. Potácela se a klopýtala. Několikrát málem upadla, jen taktak udržela rovnováhu, a utíkala dál.

Byla promočená až na kůži. Mokrě kalhoty i tričko se ji přilepily na tělo a studily ji.

Dál, dál, dál!

Auto se mihlo kolem ní jako běžící gepard. Katie nedokázala odolat pokušení a otočila hlavu.

Doktor Silver nechal v autě zapnuté vnitřní osvětlení a světlo Katie oslňovalo. Rychle se podívala stranou. V očích jí tančily pestré skvrny a měnily barvy.

Musela se spolehnout na uši, které se samy od sebe napřímily. Auto jí odřízlo cestu. Bylo před ní a doktor Silver ho otočil. Kdyby ji zasáhla světla reflektorů, byla by úplně oslněná a ztracená.

Zbývalo jí jen jediné. Odbočit. Katie chtěla nejprve zamířit doprava, k silnici. Tam ale mohl zabočit i doktor Silver a tak se rychle a odvážně rozhodla a otočila se doleva směrem k moři. Doktor si bude muset dobře rozmyslet, kam až ji bude pronásledovat. Nebezpečí, že se i s autem zřítí z útesu, bylo příliš velké.

Její plán nevyšel. Slyšela auto vedle sebe. Takže doktor se nevzdával.

Z míst, kde byla cesta k přístavišti, uslyšela hlasy únosců. Žena dávala muži pokyny. Katie slyšela jeho supění, které se rychle přibližovalo.

Před očima si držela obě ruce jako klapky. Jen aby ji světlo neoslnilo. Kočičí oči se široce otevřely a Katie dobře rozeznávala, kde útes končí.

Auto zastavilo, motor ale běžel dál. Dveře řidiče se otevřely. Doktor Silver ji teď začal pronásledovat pěšky. Nebyl dobrý běžec, brzy klopýtal a nadával přitom. V okamžiku ztratil dech. Přesto se nevzdával.

Muž už byl nebezpečně blízko.

„Za chvíli ji mám!“ křičel bez dechu.

Okraj útesů už byl velmi blízko. Za ním se skála propadala o mnoho metrů do hloubky. Jednou, když byla menší, odtud házela kamínky a počítala, dokud nedolétly na hladinu. Často došla až k číslu deset.

Udělala chybu. Odbočila nesprávným směrem.

Takhle ji doktor a ten muž mohli zahnat až na okraj útesu, odkud nebude úniku.

Ze tmy se vynořil zátaras: přes cestu byl natažený řetěz, mohutný trám a dvě výstražné tabule.

Uzounká šije vypadala jako prst ukazující na moře. Nebyla víc než pět kroků široká, ale třikrát tak dlouhá. Někdy sem přicházeli milenci, podle pověry přinášelo štěstí, když se pár na špici skalního výběžku políbil. Pak bude jejich láska věčná.

Na podobný výběžek vylákala Maryola Vikingy.

Byla to jediná cesta, již se Katie mohla dát. Vichr nad útesy divoce fičel, snad za ní muži dál nepoběží. Nebezpečí, že je vichřice smete do moře, je příliš velké.

Nemohla déle váhat. Pronásledovatelé byli příliš blízko. Katie se vrhla dopředu. Pohybovat se na všech čtyřech pro ni bylo snadné a v této poloze se do ní vítr nemohl tolik opírat.

Snadno prolezla pod zátarasem na skalní výběžek.

Z hlubin vycházelo dunění, rachocení a supění jako z pekla. Měla pocit, že pěna stříká až k ní.

Moře kolem vyčnívajících skal vřelo.

Katie urazila polovinu cesty ke špičce výběžku, aniž se otočila. Dál ale byla šije ještě užší.

Muž a doktor za ní křičeli.

Ozvala se i žena. Stála stranou a volala stále znovu: „Loď, loď je tady!“

Plavidlo nebude moci zůstat u přistávacího můstku dlouho. Pravděpodobně jenom krátce přirazí, nabere pasažéry a hned zase vypluje na širé moře. Té noci bylo všechno riskantní. V zálivu lodi hrozilo, že ji vlny vrhnou na betonový můstek a rozbijí ji o něj. Na otevřeném moři ji mohly vysoké vlny převrátit a potopit.

„Musíme dolů, loď je tady! Doneste ji sem!“

Muž přehoupl nohu přes řetěz a kládu. Zachytil se za kabát a látka se roztrhla. V hlubokém předklonu se probojovával ke Katie.

Otočila se a podívala se svému pronásledovateli přímo do obličejů. Vzdálenost mezi nimi se neměnila, protože Katie pořád couvala.

„Nedělej hlouposti, maličká. Nic se ti nestane!“ volal na ni muž. Stále ještě měl na hlavě klobouk a jednou rukou si ho přidržoval. Okamžik nedával pozor a už mu ho víchř strhl z hlavy. Klobouk kroužil vzduchem a zmizel v temné noci.

„Nic se ti nestane, když teď poslechněš. Tak pojď!“

Pod rukama měla Katie písek a malé špičaté kamínky, které se jí zabodávaly do kůže. Vlevo i vpravo na okraji útesu zadržely kořínky trav trochu země. Stébla vzdorovala větru a ohýbala se, ale hned se zase narovnála.

Katie cítila, že je v pasti. Za chvíli už nebude mít pod nohama žádnou hlínu. Pak bude po všem. Dál už nebude moci.

Skalní výčnělek se zúžil na dva kroky. A muž se blížil.

Z okrajů útesu na ni z jedné strany svítil doktor Silver příručním reflektorem a z druhé strany žena baterkou. Katie přivřela oči do úzkých štěrbin a dávala si pozor, aby se nepodívala do žádného ze světelných kruhů.

Prsty ohmatávala okolí. Ucítla to, čeho se nejvíce obávala. Je na nejzazší špičce výběžku. Za ní už spadá skála kolmo dolů do hlubin. V některých místech se

kousky země ulomily a zanechaly po sobě nejen díry, ale i dlouhé trhliny.

Pronásledovatel se sunul stále blíž.

„Vzdej to a pojď sem.“

Ne, to neudělá.

Prohnula záda do kočičího hřbetu a zaprskala na muže. Chodidla zapřela do vlhké země, levou rukou se držela trsu trávy. Z úst jí vycházelo výhrůžné syčení. Pravou rukou uhodila do vzduchu, aby muži ukázala, jak ho podrápe, pokud si troufne přiblížit se k ní.

Zdola zazněl klakson lodi, svolávající pasažéry. Loď třikrát dlouze zahoukala.

Katie uslyšela slabě ženin hlas: „To je signál! Přiveď ji konečně. Musíš ji sem dostat!“

Katie byla zmáčená a zubožená, ale rozhodný a vzteklý výraz jejího obličeje prozrazoval, jak se cítí.

„Vzdej to, ty mrcho!“ zuřil muž. Mezitím byl už i on na všech čtyřech, protože měl strach, že ho vítr smete do moře. „Vzdej to!“

Vítr se obrátil a mohutné nárazy bičovaly ostrov jeden za druhým. Vichr se vši silou opřel muži do zad a Katie do obličeje a hrudi.

Zapotácela se a sklouzla na stranu.

Nezpůsobil to vítr, ale půda. Povolila jí pod nohou. Zvedla ji do výšky, ale i zem pod její druhou nohou se vzápětí začala houpat.

Uslyšela rachot padajících kamenů. Ulomily se další kusy skály a po dlouhém pádu se zřítily do moře. Vytvořily se další trhliny a následoval déšť menších kamenů. Tenká vrstva hlíny se sesypala.

Katie padala nohama napřed. Pokoušela se zachytit prsty, klouzala však po blátě, neměla se čeho zachytit a jen cítila, jak se jí dlaně rozdírají o skálu.

Nad ní křičel muž.

Pod ní vřelo moře.

ÚTĚK

Místo, kde Katie na všech čtyřech stála, bylo prázdné. Část plošinky se zřítila do moře.

Muž zíral do prázdna. Věděl už, že věc je ztracená, jen tomu ještě nechtěl uvěřit. Krčil se přitisknutý k zemi, aby ho nepotkal stejný osud jako Katie. Kdysi by plakal, ale takové citové pohnutí si už dávno nedovolil. Zavřel oči a pokoušel se vyrovnat se situací, která se nedá změnit.

Loď opět třikrát zahoukala. Tentokrát byl každý zvuk delší. Ještě jeden signál a pak odrazí od břehu a nabere kurz na pevninu.

Úkol se nezdařil. Nesplnili ho. Udělají nejlépe, když zmizí co nejrychleji z ostrova a začnou se věnovat další zakázce. Pokud nějakou dostanou.

Muž se plazil zpět. To, co viděl, mu vzalo odvahu jít vzpřímeně.

Doktor Silver na něho čekal u zátarasu a popadl ho za kabát.

„Musíte mě vzít s sebou. Nemůžu tu zůstat.“ Obličej měl bílý, oči se mu žlutě leskly. „Někdo by mohl vědět, že jste byli u mě. Budou mě podezřívát. O to nestojím. Jedu s vámi.“

„Budou vás hledat. Pomocí Interpolu.“

„Ne.“ Doktor ukázal na auto. „Strčíme ho z útesu. Bude to vypadat jako nehoda nebo jako sebevražda. V

tomhle vřícím kotli se žádná mrtvola nenajde. Moře nic nevyplaví.“

Muž se krátce zamyslel a pak přikývl. Běželi k autu a doktor Silver uvolnil ruční brzdu a vyřadil rychlost. Protože v těchto místech sráz prudce klesal, rozjelo se auto samo a přepadlo přes okraj útesu. Na okamžik se zastavilo s nárazníkem trčícím do prázdna a pak se zřítilo dolů. Plech se dřel o vystouplé skály a nocí se rozezněl strašný hluk.

Oba muži se rozeběhli v předklonu směrem ke světlu, kterým jim dávala žena znamení. Našli schody vedoucí k přístavnímu molu a oběma rukama se přidržovali zábradlí. Tenká kovová tyč, která byla připevněná ke skále, jim prokázala dobrou službu. Schody byly kluzké a vítr pořád ještě silný.

Námořník v tmavé pláštěnce, s obličejem bez výrazu, stál u zábradlí lodi, houpající se nahoru a dolů ve vlnách. Když uviděl, že přicházejí tři postavy, odklopil část zábradlí směrem dovnitř. Natáhl ruku, aby vytáhl pasažéry na palubu. Loď se zmítala ve vlnách, a tak bylo zapotřebí několika pokusů, než všichni konečně doklopýtali na palubu.

Loď okamžitě opustila záliv.

Nebude to příjemná plavba. Vlny si pohazovaly s lodí sem a tam jak s ořechovou skořápkou. Ale co je trochu mořské nemoci proti nebezpečí, že vás chytí policie a zbytek života strávíte za mřížemi?

ROZLOUČENÍ

Hrob byl hluboký.

Na jeho stěnách byly ještě zřetelně patrné otisky po lopatách a krumpáčích.

Babička měla na sobě své nejlepší šaty. Byly z bílé krajky se širokým páskem a se sponou posázenou skleněnými kamínky. Dostala je od svého muže Joea k pátému výročí svatby. Měla je párkrát na sobě, když šli tancovat.

Bílé šaty se samozřejmě na pohřeb nehodí, ale babička si to nedala vymluvit. Trvala na tom, že si je vezme na sebe a znovu a znovu opakovala: „Katie to tak chce. Katie to tak chce.“

Roy, který jindy odmítal všechno, co dělají „normální lidé“, se oblékl do černého. Dokonce i vlasy měl svázané černou stužkou. Černá byla jeho košile, kožená vesta i kalhoty na motorku s vysokým pasem chránícím ledviny. Jiné černé kalhoty neměl.

„Katie to tak chce!“ vysvětloval babičce, když nad jeho oblečením ohrnovala nos.

Pro Lauru nebyla černá barva ničím zvláštním. Vzdala se všech potisků ve tvaru umrlčích lebek, bíle nalíčených obličejů a dalších ďábelských gri mas a nechala doma dokonce i okovaný pásek a náramek s hřeby.

Ming vypadal v obleku velmi elegantně. Černá látka se leskla v záři zapadajícího slunce, oči měl skryté za velkými slunečními brýlemi. Nikdo je neměl zahlédnout. Nikdo.

„Mohls klidně přijít v dámských šatech,“ řekla mu tiše Laura, když stáli společně na kraji hrobu se sepnutýma rukama. „Katie by to nevadilo.“

Ming řekl Lauře o svém tajemství sám. Zaprvé proto, že byla jeho kamarádka, a zadruhé si to po událostech ve škole stejně myslela. Potom, co se za něj tak postavila, Ming věděl, že se na ni může spolehnout.

Rakev nebyla velká, v hrobě ale působila větším dojmem. Laura rozdala všem účastníkům pohřbu malé kytice modrých květů. Každý vděčně přikývl a jeden po druhém vhodili květiny do hrobu. Jako poslední rozloučení a poděkování.

„Byl to hrdinský čin,“ zamumlal Roy hlasem přemáhajícím slzy.

„Díky!“ řekla Laura tiše.

„Nikdy na tebe nezapomeneme!“ zašeptal Ming. Babička zamávala rakvi konečky prstů. „Pa pa!“ Jediná z přítomných se usmívala. Ming se kradmo ohlédl.

„Doufám, že to nikdo neuvidí. Na tomhle místě to je zakázané,“ šeptl Lauře.

„Zapomeň na to. Chtěla to, a když Katie něco chce, tak to taky dostane.“

Ming ukázal na malý modrý džbáněk.

„Co bude teď?“ Laura pokrčila rameny.

Ze džbánu vytékala do hrobu bělavá tekutina.

„To jsi měl nejradši!“ pronesla Katie velmi tiše a potlačovala slzy. „Děkuji ti, Mořte. Můj příteli. Můj dobrý příteli.“ Dál nemohla, a i když si předsevzala, že nebude brečet, začala prudce vzlykat. Roy zvedl trochu neohrabaně ruku a nevěděl, kam ji má položit. Babička vydala dlouhé soustrastné „Ááách!“

Katie poklekla na kolena a začala rukama hrnout hroudy hlíny do jámy. Ming si klekl vedle ní a pomáhal jí. Jejich ramena se přitom dotýkala. Katie najednou

přestala, napůl si stoupla a prudce Minga objala. Z počátku si nebyl jistý, jestli si Katie také přeje, aby ji držel, pak ji ale vzal do náruči a jemně ji tiskl a kolébal.

Hrob byl vedle betonového pilíře, na němž Mortimer každé ráno sedával, aby se s Katie rozloučil. Byla si jistá, že to je to místo, kde by rád našel poslední spočinutí, a těšilo ji, že bude kolem něho každý den procházet.

Ulicí se blížil černý Mercedes, pomalu dojel až před dům a zastavil. Roy si ho prohlížel překvapeně a trochu znepokojeně. Byl to jeden ze tří ostrovních taxíků. Nikdo z obyvatel ostrova je nepoužíval. Taxíky vozily vždycky jen turisty.

Řidič, malý mužík, vyskočil z vozu a s přehnanou úslužností otvíral dveře, jako by jeho zákazníkem byla sama královna.

„Díky!“ Z auta vystoupila žena, která o dobrou polovinu hlavy převyšovala vysokého Roye. Měla na sobě jednoduchý modrý kostým a k němu světle žlutý šátek.

Katie a Ming stále ještě klečeli, Laura stála za nimi. Všichni se dívali na ženu, která přicházela po pěšince. Laura si stoupla tak, aby žena nemohla vidět na hrob.

„Hledám Katie Collinsovou,“ řekla žena tónem, který naznačoval, že je zvyklá na okamžité plnění svých přání.

Roy si nenápadně stoupl na špičky.

„Jsem její poručník. Roy Harwood.“ Ukázal na babičku. „Moje matka.“ Tázavě se podíval ženě do obličeje, čekal, až se představí.

Oči návštěvnice putovaly k Lauře a od ní ke Katie a Mingovi.

„Ráda bych si s vámi promluvila v domě.“

Roy sebou nejistě trhl a hrál si s vlasy.

„Tudy,“ řekl nakonec a ukázal na cestu k zadnímu vchodu.

Ostatní se za nimi tázavě dívali. Katie napadlo, zda na ostrově náhodou není víc lidí, kteří ji sledují. Patří snad tato žena mezi ně?

SILNÉ DRÁPY

V minulých dnech ji její tělo pokaždé upozornilo na blížící se hrozbu. Teď se jí ale nenaježil ani jeden vlas na hlavě a nohy zůstaly uvolněné. Katie se stále dívala směrem, kterým Roy a žena zmizeli.

Aby Katie přivedl na jiné myšlenky, spustil Ming: „Li vystříhovala všechny zprávy z novin. Vůbec jsem nevěděl, že se tvá babička jmenuje Maryola.“

Babička se vesele usmála. „Maryola,“ opakovala hrdě a pokyvovala. Její jméno se jí vždycky líbilo a ve škole jí ho ostatní záviděli. Mít jméno po hrdince bylo něco zvláštního.

V novinových zprávách byla babička jmenována jen jako Maryola H. Hned příštího dne po Katiině pádu z útesů ji propustili z nemocnice a sanitka ji dovezla domů. Doprovázeli ji hned tři mladí sanitáři a babička si to patřičně užívala.

Laura si vzala lopatu a opřela se o násadu.

„Po Silverovi ani stopy. A lady Ellroyová už sedí na daleko méně pohodlné pohovce.“

„Co bude teď dělat tvoje maminka?“ vyptávala se Katie.

„Bude vařit pro Gregoryho. Určitě bude radši. Vypadá jako slušný člověk. Každopádně bude bydlet v domě Ellroyových.“

Jen ať ještě někdo řekne, že St. Jeremy je nudný ostrov! Už několikrát ho v tisku označili za nejklidnější a nejpouštěnější místo na zemi, vhodné jen pro lidi

hledající absolutní klid. Co se ale lady Ellroyová přiznala k vraždě, byl St. Jeremy na titulní stránce všech novin.

Zabila nejen svého nevlastního syna Steva, ale i starého lorda Ellroye. Když ho donutila k rozvodu s první ženou, měla za cíl jediné: zmocnit se jeho veškerého majetku. Doktor Silver byl jejím pomocníkem a dostal za to část peněz. Byl ošetřujícím lékařem starého lorda a píchl mu drogu, po níž lord podepsal všechno, co jeho žena požadovala. Vydědil své syny a celý majetek přepsal na ni. Zbývalo ještě vyjasnit to, zda zemřel přirozenou smrtí, nebo jestli mu doktor Silver nějak pomohl. Buď jak buď, lady Ellroyovou noviny označovaly v tučných titulcích za „vraždící lady“.

Nikde se ale nepsalo, co se přihodilo oné noci na útesech. Mělo se za to, že se doktor Silver zřítíl do moře a je mrtvý.

Pravdu znala jenom Katie a ta se rozhodla mlčet. To, jestli je lékař po smrti, nebo jestli se někde skrývá a uniká trestu, pro ni nebylo důležité.

Musela by toho příliš prozradit a to by bylo velmi nebezpečné.

Nezřítíla se do velké hloubky. O něco víc než metr pod ní byl skalní výčnělek, kterého se zachytila. Jako Mortimer, když ho omylem shodila z římsy. Nohama si našla výklenek v kameni, na němž mohla stát.

V této pozici zůstala stát. Celé minuty. Určitě to byly ty nejdelší a nejhroznější minuty v celém jejím životě. Věděla, že se auto zřítílo do hlubin, a viděla, jak oba muži utíkají. Až když si byla jistá, že jsou dost daleko, sebrala všechnu odvalu a sílu a dostala se do bezpečí.

Visela volně na skalní stěně. Bez jištění, bez lana. Kočičí síla v jejích prstech ale byla nedocenitelná a ona se kousek po kousku vytahovala výš. Srdce jí krátce přestalo bít, když sáhla po kameni a ten se vylomil a spadl do hlubin. Rychle ale nahmátla vzniklý otvor a zachytila se.

Nejšťastnější byla, když se vyhoupla na skalní plošinu, z níž se předtím sesula zemina. Přitáhla si nohy k tělu a

chvíli tu ležela nehybně natažená a déšť ji bubnoval do zad.

Kus pod ní se odrazila loď od břehu a vlny ji vynesly ven na otevřené moře.

Skoro jak had, břicho přitisknuté k zemi, se Katie připlazila k útesům. Pak zůstala ležet v trávě, neschopná vstát.

Byla jí hrozná zima a to ji vyburcovalo k činnosti. Protože měla kočičí oči, nebylo pro ni obtížné najít silnici a vydat se k městečku.

Nejblíže bydlel Ming a na to, aby k němu došla, jí síly stačily. Přišel ji otevřít sám a vykřikl zděšením, když uviděl, v jak žalostném je stavu. Ze salonu vyšla jeho praktická maminka, na nic se neptala, vzala Katie do koupelny, napustila plnou vanu horké vody a posadila ji do ní.

Přes to, že Katie byla velmi vyčerpaná a mozek měla utlumený omamnými prostředky, dospěla k několika rozhodnutím:

Bude tvrdit, že jí doktor Silver vyhrožoval. Telefonát od lady Ellroyové je ještě na záznamníku a představuje dobrý důkaz. Přinejmenším v to doufala. Doktor Silver ji napadl, protože všechno slyšela. Katie mu utekla a v panice a hrůze bloudila deštěm a bouří.

Tečka.

Víc říkat nebylo třeba.

Babička tak byla zbavena veškeré viny a to bylo jediné, na čem Katie záleželo.

Hrob v zahradě už byl zasypaný a hlína vytvořila malý kopeček, na který chtěla Katie vysadit macešky a další květiny. Vstala a všimla si, že její přátelé jsou nějací rozpačití. Možná od nich žádala příliš, ale chtěla Mortovi dopřát to, co si zasluhoval: pohřeb hrdiny.

Katie zavřela oči a vyvolala si v hlavě černou plochu. V myšlenkách na ni nakreslila dvě kočičí hlavy, jak se o sebe trou. Snad se obraz k Mortovi dostane, ať už je kdekoli.

Zaslechla, jak někdo přede hlubokým, hrdelním hlasem, jaký měl Mortimer. Překvapeně otevřela oči a podívala se na Lauru s Mingem. Babička odešla do domu, takže nablízku zůstali jen oni dva.

„Nepředli jste?“ zeptala se jich. Laura se na ni podívala s obavami, jako by Katie blouznila v horečce. Ming to rozhodně popřel. Něco takového by si určitě nedovolil.

Katie zvedla pravý koutek úst. Poprvé se dnes usmála.

Domovní dveře za jejími zády se otevřely. Roy ji volal. Jeho hlas zněl rozpačitě.

„Dáme si dneska ještě karaoke?“ zeptal se Ming.

Roy odpověděl za Katie. „Dneska už to nepůjde. Musíme si s Katie o něčem promluvit.“ Tři přátelé se po sobě udiveně podívali.

CESTA

Neznámá návštěvnice seděla v ušáku, a i když v něm byla utopená, dělala stále dobrý dojem. Babička se houpala v houpacím křesle a zamyšleně si hrála s třpytivou sponou na pásku. Roy se opíral o klavír a ruce měl za zády položené na jeho desce.

Katie stála ve dveřích. Její pohled putoval z jednoho na druhého. Nejisté si rukou uhladila novou džínovou bundu a plátěné kalhoty, a jak se stalo jejím zvykem, přejela si hřbetem ruky rychle hlavu a obličej.

Když to žena uviděla, zvedla obočí.

„A vidíš ve tmě a dokážeš pravděpodobně vyskočit výš než kterýkoli atlet,“ řekla a pořádně Katie vyděsila.

Roy cítil povinnost ženu představit.

„Tohle je Eleonora Maineová. Musí ti oznámit něco důležitého.“ Po krátké přestávce tiše pokračoval: „Zná Donnu a Carla.“ Zbytečně dodal: „Tvoje rodiče.“

Návštěvnice přikývla.

„Obrátili se na nás a informovali nás o céděčku a videonahrávce, kterou ti poslali. Měli to zakázané a bylo to od nich velmi neopatrné. Přirozeně jsme po nahrávce začali pátrat. Musím přiznat, že jsme celou tu věc trochu podcenili.“

Katie se opřela o veřeje a stála velmi zpříma. Její šestý smysl jí napověděl, co teď přijde.

„Zprávy v novinách a záhadná smrt doktora Silvera nás velmi znepokojily,“ pokračovala žena. „Patřil k druhé

straně, k našim protivníkům. Přišel na ostrov o dva měsíce později než ty, jednoznačně proto, aby tě pozoroval. To, že jsi živý důkaz úspěchu jejich výzkumné práce, nám přiznali tvoji rodiče také až nyní.“

Katie vešla do místnosti a sedla si na podlahu.

„Druhá strana – můžeme-li je tak nazývat – přijde znovu. Abych to zkrátila: Katie, vezmu tě s sebou. Dobrá zpráva: uvidíš své rodiče a začneš nový, bezpečný život.“

„Zase je uvidím?“ Po tolika letech Katie nevěděla, jestli to chce. Rodiče jí byli blízcí, ale i cizí. A žili přece daleko odtud na tajném místě.

„Musím pryč? Kam?“

Paní se profesionálně usmála. „To nevím ani já. Ochranné programy jsou vytvářeny tak, aby se konečné místo pobytu prakticky nedalo zjistit. I kdyby mě naši protivníci mučili, nemohla bych jim nic říct.“

„Musím pryč?“

Žena po krátkém zaváhání přikývla. Katie se podívala na Roye a babičku. Royův obličej měl nekonečně smutný výraz. Babička se zato usmívala a mrkla na Katie. Byla ve svém světě a ženě nerozuměla ani slovo.

„Kdy?“

„Okamžitě.“

„To se ani nemůžu rozloučit?“

„To k tomu patří. Škola a úřady budou informovány o tom, že se pro tebe našel nový poručník ve Spojených státech, který si tě vezme k sobě. Jméno a adresa budou sice uvedeny v podkladech, jsou ale vymyšlené a nebudou nikomu konkrétnímu patřit.“

„Budu jim smět psát? A budu jim moct volat? Myslím svým přátelům?“

Žena se na ni s lítostí podívala.

„A když nepůjdu?“

„Tím bys vystavila nebezpečí nejen sebe, ale i lidi, které máš ráda!“ Podívala se nejdřív na Roye a potom na babičku.

Katie vzhledla k Royovi s žádostí o pomoc. To ještě nikdy neudělala.

Nedal jí žádnou radu týkající se všeobjímající lásky, jen povzbudivě kývl a políbil ji na čelo. Babička to viděla a začala žárlit. Vyskočila z houpacího křesla, až uhodila do klavíru, a běžela ke Katie. Rozevřela náruč a přitiskla ji k sobě tak pevně, jak to uměla jen ona.

„Šťastnou cestu!“ popřála jí a políbila Katie na bradu. Rozuměla snad přece jen tomu, o čem se tu bavili?

Babička ustoupila o krok, vzala svůj pásek, rozepnula ho a podala Katie. „Hodně štěstí.“

Za veselého mávání vyšla z pokoje a Katie slyšela, jak si cestou mumlá: „Párek, párek, to je dárek.“

„Musím ještě za Mingem a za Laurou,“ trvala na svém Katie.

„Nesmíš jim nic říct.“

„Ani to, co se beztak později dozvědí?“

Žena zaváhala, pak zavrtěla hlavou. „Ne. Mohla by to vypátrat druhá strana. To by bylo příliš brzy.“

„Musím za nimi. Jinak nemůžu odejít.“

Návštěvnice si vyměnila dlouhý pohled s Royem. Nakonec přikývla.

„Můžu si vzít něco s sebou?“ zeptala se ještě Katie.

„Jenom osobní věci. Dám ti půl hodiny na sbalení.“

Ve dveřích se Katie ještě obrátila k Royovi. „Zachránila nás láska!“ Když to říkala, usmívala se.

Roy se také usmál. „A naše láska bude stále s tebou, Katie!“

„Byli jste skvělí rodiče,“ dodala ještě tiše, než vyběhla nahoru.

JINÍ A ZVLÁŠTNÍ

Mingův dům ležel na cestě k přístavu, kde na Katie a návštěvnici čekala loď. Cestou v taxíku jí Eleonora Maineová stále znovu vštěpovala, že na sobě nesmí nechat nic znát. Katie to slíbila.

Vedle ní stála Royova plátěná taška. Byl to jeden z jeho obrovských, už trochu umazaných vaků, ozdobený výšivkami pestrých květin a kousky lesklé fólie. Jako první věc dala Katie do tašky plyšového zajíčka Humphreyho, pak pozlacený mikrofon na karaoke a prstýnek s okem. Samozřejmě babiččinu spona k pásku a přívěsek, který jí daroval Roy. Ten ji při loučení dlouze objal a pak si sundal z krku symboly harmonie jin a jang na kožených řemíncích a pověsil jí je na krk.

Vyšla z domu, ale pak se ještě jednou hnala zpátky do svého pokoje. Nechala na policiče fotografii rodičů. Už si ji dávala do tašky, když ji napadlo něco lepšího. Nesměla si s sebou vzít žádný průkaz. A proto ležela její průkazka studentky střední školy na ostrově St. Jeremy s fotografií, jménem a adresou na psacím stole. Nehtem odchlípla roh fotky, a pak ji odloupla celou. Otočila rámeček, otevřela malý háček a vyndala tenkou dřevěnou destičku. Teď mohla vyjmout fotografii. Mezi tatínka a maminku nalepila svůj obrázek, rok starou školní fotku.

Vypadala na ní jinak než dnes. Malá a mladší, rozpuštěné vlasy rozdělené pěšinkou. Její úsměv se ale nezměnil. Katie se zdálo, že byl odjakživa vyzývavý.

Taxík před domem zatroubil.

Katie rychle vmáčkla obdélníkovou fotku do rámečku a s rámečkem v ruce se řítila ze schodů.

Dveře babiččina pokoje se otevřely a babička vystrčila hlavu ven. I když bylo teprve odpoledne, měla na sobě noční košili a okna místnosti byla zatemněná. Nabádavě si položila prst na rty.

Katie se začala hrabat v tašce, ve které se ještě nevyznala, a vyndala plyšáka Humphreyho.

„Měj ho ráda,“ řekla, políbila zajíce na ošoupaný čumáček a vtiskla ho babičce do rukou. Babičce se rozšířily oči radostí a zajíkla se jako malá holčička. Láskyplně přitiskla tvář k zajíčkovi a otáčela se sem a tam, jako by kolébala dítě.

U domovních dveří stál Roy a byl velmi tichý.

„Přece nepůjdu tudy,“ namítla Katie vyčítavě. Jak bylo jejím zvykem, chtěla i teď naposledy vyjít z domu přes kuchyni. Předtím ale ještě vtiskla Royovi do ruky fotografii. Zadíval se na ni a pak přešel prstem přes sklo v místě, kde byl obličej sestry. Pak prst doputoval ke Katiině hlavě. Když vzhlédl, rozhodným pohybem si přitiskl sluneční brýle těsně před oči.

„Teď zmiz, jinak na svou věčnou lásku zapomenu,“ zamumlal zastřeným hlasem. Katie se otočila a odběhla.

Po celou dobu jízdy se Katie dívala z okénka auta. Kolem ní ubíhaly dlouhé řady cihlových domů. Naposledy spatřila školu a obchod s rychlým občerstvením, patřící O'Nealovým.

Nic z toho už nikdy neuvidí.

Nedokázala si to představit.

Co ji čeká? Bylo to jako pohled z vysoko čnicího útesu v zimě, kdy šedivá mlha zahalovala ostrov. Zdálo se, že za útesem neexistuje nic. Žádné moře, žádná země, žádní lidé.

Katie měla ovázanou pravou ruku. Když šplhala po skále, rozřízla si dlaň o kámen. Šit ránu sice nemuseli, ale asi jí zůstane světlá jizva. Ta jí bude onu noc navždycky připomínat. Jako by k tomu bylo zapotřebí jizvy!

Ozvala se v ní bolest. Byla jiná než ta, která doprovází zranění, strach nebo zármutek. Cítila v prsou tah a pálení při představě, co všechno za sebou nechává.

Nic už nebylo takové jako před pár týdny.

Ostrov St. Jeremy snad ano. O vraždě, kterou spáchala lady, se ještě chvíli bude mluvit, a pak se na ostrov určitě zas vrátí obvyklý klid a pomalost.

S Katiiným životem to ale bylo jako s kostkami, které někdo vezme do rukou, zatřese jimi a pak je hodí na stůl. Jsou to tytéž kostky jako předtím, ale ukazují jiná čísla.

Je počet teček vyšší?

Ptala se sama sebe, jak moc jí budou chybět Laura s Mingem. Okamžitě se ohlásila silná bolest, a tak se snažila myslet rychle na něco jiného.

Na rodiče.

Zase se s nimi setká. Jaké to asi bude?

Zničili jí rodiče život? Nebo z něj udělali něco zvláštního?

Vzpomněla si na své narozeniny, jak políbila jejich fotografii. Láskyplně vzpomínala na překrásnou dobu, kterou s nimi prožila jako malá holčička. Na tyhle okamžiky nikdy nezapomene.

Řidič taxíku, muž vysoký jak bidlo, který se musel celý zkroutit, aby dostal nohy pod volant, zastavil před bílým domem Lamových.

Když Katie zazvonila, otevřela jí Li a ukázala palcem beze slova vzhůru. Katie už byla na schodišti, když Li zavolala: „Varuju tě.“

Katie tázavě nakrčila čelo. Má na sobě Ming zase šaty své starší sestry?

Li řekla tajemně: „Myslím, že tě podvádí.“

Katie brala schody po dvou. Vyběhla nahoru a uslyšela z Mingova pokoje hudbu z přístroje na karaoke. Ming zpíval vysokým, zvučným a melodickým hlasem text jedné staré milostné písně.

Katie vletěla do jeho pokoje bez zaklepání, připravena na všechno.

Jen ne na to, co viděla.

Křiklavě červené večerní šaty sahající až na podlahu, které měl Ming na sobě, ji nedokázaly vylekat. Ani rtěnka se stříbrným leskem. Daleko víc užasla nad Mingovou partnerkou, která si kolem pasu uvázala pestrý šátek, jaký nosily Mingovy sestry, když ležely na zahradě u bazénu. „Lauro?“

Až dosud označovala Laura karaoke za „prasečí chrochtání s hudbou“, a Mingovi a Katie se vysmívala.

„Přišla sama od sebe,“ pospíšil si Ming s vysvětlením.

Laura přikývla, nebyla ani trochu v rozpacích „Je potřeba zkusit něco nového. Překvapení je kořením života. Ožijete tím, co jste ještě nikdy nezažili!“

„Jak?“ Katie krátce zavrtěla hlavou.

„To jsem nedávno četla,“ vysvětlila Laura a obrátila se zase k obrazovce, na které se právě objevil řádek s textem. Laura zakroutila širokými boky a začala hlasitě a falešně zpívat. Zase přestala a sama sobě se zasmála. Pak zatahala Minga za ramínka šatů. „Náš zlatý slavík mi právě předvedl své nejlepší číslo.“

Ming přistrčil Katie mikrofon. „Na! Zpívej!“

Katie a Ming měli jednu oblíbenou píseň. Jmenovala se „Whatever“. V hitparádách nebyla sice kdovíjak oblíbená, ale přesto si ji pokaždé rádi z plného hrdla zazpívali. Katie měla jen málo času a poprosila Minga, aby písničku nastavil.

Ať přijde cokoli, zněl první verš.

Ming mačkal knoflíky na přístroji, a zatímco přístroj skladbu vyhledával, šel ke dveřím a zavolal dolů: „Kdyby přišli táta nebo máma, tak mi dáš vědět. Ano?“

Ze zdola se ozvalo znuděné „No jo.“ Začaly hrát kytary a pak saxofon, který představoval tázající se hlas. Ať přijde cokoli...

Katie s Mingem zpívali naplno, Laura si jen pobrukovala. Zpívali dál, zpívali, že – ať přijde cokoli – jsou na to připraveni. Cokoli. Whatever.

Ming se zarazil uprostřed písničky a zamyslel se. Urovnal si šaty a obrátil se na Katie.

„Co přijde? Co se stane?“

Laura si vzala z misky plnou hrst pálivých oříšků a vhodila si je do úst.

„Dobrá otázka. Co přijde? Kdo to ví?“ Divoce žvýkala a celá najednou zrudla. Ming věděl proč a přinesl ji vodu z malé ledničky, která stála vedle hifi soupravy. Laura se hned napila z láhve a pokoušela se z jazyka spláchnout pálivost čínského křenu.

„Ale co když přijde něco opravdu strašného?“ zeptal se Ming zamýšleně.

Katie rozpráhla ruce, jako to dělávala babička, když se k ní přihnala. Ming se o ně opřel, i Laura přiběhla k nim. Tak tu stáli všichni tři, hlavy předkloněné, paže na ramenou těch druhých, a tvořili kruh. Vypadali jak hráči rugby při poradě.

Vedle nich neúnavně vyhrávala hudba.

„Ať už přijde cokoli, musíme myslet na jedno,“ promluvila Katie.

„Že jsme jiní?“ ptal se Ming nejistě.

„Jiní a...“ Katie udělala krátkou přestávku a pak řekla důrazně: „...zvláštní!“

Auto před domem zatroubilo.

Ming sebou polekaně trhl a běžel k oknu. Podíval se dolů a udiveně hvízdal: „Taxi?“

„Přijela návštěva?“ zeptala se Laura.

Katie mávla, aby na sebe upozornila. „To je moje taxi. Už musím jet. Kvůli Royovu obchodu. Přece víte.“ Přitiskla k sobě Lauru, která si to nejdříve nechala líbit, pak ale od sebe Katie odstrčila a tázavě se po ní podívala. „Co to do tebe vjelo?“

„Všeobjímající láska k světu,“ zažertovala Katie a obrátila se na Minga. Něžně ho k sobě přivinula a naposledy nasála nádhernou vůni mýdla. Chtěl ji políbit na tvář, Katie ale vzala jeho obličej do obou dlaní a políbila ho na rty. Cítila, že polibek opětuje.

Kéž by to nikdy neskončilo. Kéž by to nikdy nemuselo skončit.

Ale muselo. Katie se neochotně vymanila z Mingova objetí. Ming se na ni nejistě díval. Z Katie vyšlo spokojené předení.

„Kočka Katie,“ řekl Ming a usmál se svým úsměvem Buddhy.

Řidič taxíku znovu zatroubil. Tentokrát už netrpělivě. Katie běžela ke dveřím. „Tak ahoj!“ zavolala, aniž by se otočila.

Slyšela, jak za ní Ming volá: „Ahoj, Katie! Ahoj, kočičko Katie!“